Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	samlede af Poul Sarauw.
Titel | Title:	Fortællinger for Hjemmene
Udgivet år og sted | Publication time and place:	København : Forlaget for Moderne Litteratur, 1908
Fysiske størrelse | Physical extent:	160 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

57, – 58.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 57 8°

1 1 57 0 8 018079

+ Rex.

FORTÆLLINGER FOR HJEMMENE

MED BIDRAG AF

PALLE ROSENKRANTZ
THOMAS KRAG
KARIN MICHAËLIS
AXEL BREIDAHL
OTTO RUNG
HOLGER RASMUSSEN
CARL MUUSMANN
STEEN DREWSEN
ALBERT GNUDTZMANN
A. H. KOHL
OTTO LARSSEN
CHR. ENGELSTOFT

FORLAGET FOR MODERNE LITERATUR

Mpg. L730.

J. COHENS BOGTRYKKERIER
(GEORG A. BACH)

FORTÆLLINGER FOR HJEMMENE

SAMLEDE AF

POUL SARAUW

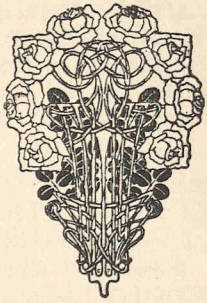

KØBENHAVN
FORLAGET FOR MODERNE LITTERATUR
1908

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Knald eller Fald.

En Politinovelle af *Palle Rosenkrantz.*

(Oversættelsesretten tilhører Forfatteren.)

„Dette her er en meget vanskelig Sag, Overbetjent Holst,' sagde Politiinspektøren til sin mest betroede Opdagelsesbetjent, som han havde ladet kalde ved særligt Bud en Sommereftermiddag. „Sæt Dem ned og hør."

„Her foreligger en Anmeldelse fra Direktøren i Colonialbanken paa Overretssagfører Halling, De kender ham nok, en Søn af Departementchef Halling, en bekendt og egentlig ret vel anset ung Sagfører; vil De læse Anmeldelsen igennem og sige mig, hvad De tror om den?"

Overbetjent Holst tog Anmeldelsen og læste følgende:

Til Opdagelsespolitiets Chef.

Nærværende Anmeldelse beder jeg behandlet med den allerstørste Forsigtighed af Hensyn til den betydelige Fare for min personlige Sikkerhed, det i den omtalte Forhold rummer. Sagens Tilgang er følgende. I Gaar Eftermiddags indfandt sig paa mit Kontor Overretssagfører Einar Halling, med hvem Banken i en kortere Aarrække har staaet i Forretningsforbindelse, der under de stærke Byggeaar endogsaa har været meget betydelig. Under de vanskelige Tider for Byggeriet har vi trukket vor Kredit tilbage, men Overretssagfører Halling har dog staaet opført i vore Bøger for ret betydelige Beløb, som vi ikke har anset det for opportunt at indtale.

Da jeg formodede, at Overretssagførerens Besøg gjaldt Afviklingen af disse Forhold, modtog jeg ham til Konference i mit Privatkontor, der ved en Korridor er adskilt fra Ban-

kens egentlige Lokaler. Hr. Halling lod til at være en Del ophidset, han gav mig at forstaa, at han for at klare sine Forhold til en ret paagaaende Klient havde øjeblikkelig Brug for et Beløb af 20,000 Kr., og at han under den mod Sagførerne ved den sidste Tids Begivenheder vakte Mistillid ikke kunde klare sig, hvis han ikke opfyldte sin Klients Fordring.

Jeg paahørte hans Forklaring, der ikke var særlig detailleret, jeg fik det Indtryk, at det drejede sig om letsindig, ja vel endog kriminel Forbrug af betroede Midler, uden at Halling dog paa dette Punkt indlod sig paa nærmere Forklaring. Jeg har tidligere haft nogen Sympathi for den unge Mand, men hans Forretningsførelse har ikke været af den Art, at Banken kan forsvare at støtte ham; hans Husførelse har været meget ødsel, og hans Hustru, en Datter af en bekendt herværende Klædesgrosserer, har kostet ham mange Penge, selv om Svigerfaderen, der anses for en velstaaende Mand, vel nok har kunnet spæde noget til. Jeg afslog kort men høfligt Hallings Anmodning og henviste til hans Forpligtelser og de knappe Tider.

Saa skete der noget uventet. Overretssagfører Halling fremtog af sin Lomme en kort Browningrevolver og løftede den imod mig med den Bemærkning, at det gjaldt for ham Knald eller Fald, og at han, hvis jeg nægtede ham Laanet, vilde skyde mig og derefter sig selv.

Det var mig umuligt at tilkalde Hjælp, og Kundens determinerede Optræden borgede mig for, at den fremsatte Trusel var alvorlig ment. Jeg anstillede hurtig den Betragtning, at jeg maatte efterkomme hans Ønske og forbeholde mig mine Skridt, til jeg var uden for hans Vaabens Rækkevidde. Jeg lod derfor, som om jeg havde truffet mit Valg og tog iøvrigt Sagen efter min Natur meget roligt. Jeg sagde ham, at jeg naturligvis hellere offrede Bankens Penge end mit eget Liv og spurgte ham, hvorledes han havde tænkt sig denne besynderlige Laanesag ordnet. Han lod til at have tænkt Sagen nøje igennem. Der var selvfølgelig ikke Tale om, at jeg kunde faa Lov til at tilkalde Personale, jeg skulde ledsage ham til Banklokalet og staa ved hans Side, indtil

det hele var ordnet og Pengene udbetalt, saasnart jeg gjorde Mine til at skride ind mod ham eller fjerne mig fra ham, vilde han give Ild; saasnart jeg blot begyndte paa at omtale hans Trusler, vilde han jage mig Kuglen gennem Hovedet.

Der var ikke andet for mig at gøre end at bekvemme mig til den lidet hyggelige Expedition. Han meddelte mig i den roligste Tone af Verden, at det ikke kunde nytte mig det ringeste at lade ham faa Pengene med den Hensigt senere at gøre Anmeldelse til Politiet, da jeg i saa Fald vilde møde den samme Skæbne blot paa en anden Maade og et andet Sted. Han indlod sig ikke paa nærmere Forklaring af disse Trusler, men ogsaa de lod til at være alvorlig ment. Jeg valgte af Hensyn til min personlige Sikkerhed, og da jeg er en lille svag Mand, medens Halling er stor og kraftig, at opfylde hans Forlangende. Han fik Laanet udbetalt mod fuld behørig Kvittering. Jeg stod selv ved Siden af ham, og jeg tilstaar, at den hele Historie har angrebet mig stærkt. Jeg har ikke personlig begivet mig til Deres Velbaarenhed, ligesom jeg beder Dem ikke sende nogen Politifunktionær til Banken eller til min personlige Bopæl i Vedbæk. Jeg har en Følelse af, at mine Skridt bevogtes, og jeg er overbevist om, at Halling, saasnart han erfarer, hvad det er jeg har foretaget mig, vil gøre Alvor af sine Trusler, der er mig saa meget mere uhyggelige, som jeg slet ikke aner, fra hvilket Hold han vil ramme mig og derfor ikke kan tage mig i Agt for ham eller hans Medskyldige. Thi at han har saadanne, derom nærer jeg ingen Tvivl, og selve dette sidste Forhold er endda af en saa delikat og indviklet Natur, at jeg ikke en Gang tør betro Papiret mine Formodninger.

Det eneste, jeg kan gøre, er at bede Politiet om Beskyttelse, men samtidig beder jeg indtrængende om, at man i hele denne Sag vil gaa saa diskret frem, at jeg ikke udsættes for den Fare, der hviler med den uhyggeligste Tyngsel paa mig og gør mig det umuligt at samle mine Tanker til mit daglige Arbejde. Forhandlinger om denne Sag bedes førte ved Korrespondance med Hr. Grosserer Vitus B. Jensen poste restante København, saadanne Breve vil jeg lade

afhente. I Haab om, at Deres Velbaarenhed vil kunne finde en Udvej, tegner jeg

Med Agtelse ærbødigst
Hother Clausen,
Direktør i Colonialbanken.

„Naa, Holst," sagde Politiinspektøren og fæstede sine smaa skarpe Øjne paa Holst. „Hvad mener saa De?"

Holst foldede Papiret sammen. „Tja —" sagde han — „der er vel ingen Grund til at tro, at Anmeldelsen er falsk."

Inspektøren rysted paa Hovedet. Bankdirektør Clausen er ganske vist ikke en af Finansverdenens største, men han er en i alle Maader paalidelig Mand, der ikke kan have nogen som helst Grund til at rette en saa alvorlig Sigtelse mod en navngiven Mand. Og Halling er ikke helt fordelagtig bekendt. Han har sviret en Del som yngre, hans Levevis er meget udfordrende, Konen er meget ødsel, og det er meget tænkeligt, at han har indladt sig paa Transaktioner, der vilde kunne danne Grundlag for kriminelle Klager fra hans Klienters Side. Dette er jo desværre et ikke helt sjældent Fænomen i Sagførerkredse i vore Dage. Jeg maa altsaa sige, at jeg paa Forhaand er meget tilbøjelig til at tro, at der foreligger en gennemført Pengeafpresning af en meget uhyggelig Art, og at den har været ledsaget af Trusler, der selv om de ved første Øjekast synes mindre farlige, i Virkeligheden godt kan være af den Natur, at Bankdirektøren svæver i Fare, hvis vi, hvad der vilde være naturligt, ad den lige Vej skrider ind imod Halling."

Holst nikkede. „Hvad Hr. Inspektøren der siger, falder fuldstændig sammen med mine første-Haands-Antagelser. Jeg er blot ked af, at Bankdirektøren ikke nærmere har antydet Karakteren af de Forhold, som han kalder delikate og indviklede."

Ja," afbrød Inspektøren. „Det er netop paa dette Punkt, jeg tror, vi skal begynde. Det gælder om at faa noget at vide om, hvad Halling eller hans Medskyldige kan foretage sig i det Øjeblik, vi skrider ind imod ham."

„Inspektøren mener altsaa," spurgte Holst, „at vi paa

Grundlag af denne Anmeldelse kan skride til en Anholdelse af Halling?"

„Selvfølgelig først efter en Konference med Bankdirektøren, men Ulykken er, at vi ikke let kan faa denne Konference i Stand, naar vi — og det synes jeg ikke, jeg tør paatage mig Ansvaret for — ikke vil gaa lige paa."

Holst smilede let. „Nej, hvis der skulde hænde Bankdirektøren noget menneskeligt, vilde han jo have Ret til at beklage sig, selv om det naturligvis vilde falde ham meget vanskeligt at fremsætte sine Beklagelser."

„Det er en kedelig Sag," sagde Inspektøren, „en meget kedelig Sag. Jeg beder Dem om at gøre Deres bedste. Faa fuld Besked af Bankdirektøren ad den Vej, De anser for den mest passende, og lad os saa holde vaagent Øje med Halling. Det er fordømt, at vort Personale er saa lille, men jeg skulde alligevel ikke tro, at han kunde opdage, at han blev bevogtet, naar der blot sørges for, at Mandskabet holder sin Mund. Jeg vilde foreslaa, at vi laaner et Par Mænd fra Valby eller Løgten. Dem er der vel ingen Udsigt til, at Halling kender. Forresten letter det Bevogtningen noget, at Manden ligesom Bankdirektøren bor i Vedbæk. Derude er friere Observationsfelt, og det er min absolute Mening, at vi ikke bør blande Birkets Politi ind i Sagen paa det nuværende uklare Standpunkt.

Det øvrige overlader jeg til Dem."

Og dermed sluttedes Audiensen for denne Sinde.

Bankdirektør Hansen telefonerede to Dage efter ind til sin Bank, at han ikke kom, da han ikke befandt sig vel. Samme Dag, det var en Torsdag, skulde Overretssagfører Halling give personligt Møde i Sø- og Handelsretten for at procedere mundtlig i en ret vidtløftig Sag, der havde varet længe.

Bankdirektøren sad i sit Herreværelse paa Villaen, da han modtog Besøg af en elegant klædt udenlandsk udseende Herre, der havde ladet sig anmelde ved Poste restante Brev som forlangt. Direktøren var gift, havde tre Børn. Han

havde ikke fortalt sin Kone det mindste om det, der var hændet. Han levede et meget pænt Familieliv, men der var nogen Gemytsuoverensstemmelse mellem ham og Konen, ikke fuld Fortrolighed heller. Den Dag var han alene hjemme, Konen var taget til Byen og Børnene var i Skole, ligeledes i Byen. Han modtog den fremmede med nogen Ængstelse, der dog veg Pladsen for Tryghed, da den besøgende navngav sig som Overbetjent Eigil Holst af Københavns Politi. Bankdirektøren gentog udførligt sin Anmeldelse, medens Holst opmærksomt hørte til. Der var ikke noget udover det, der alt forelaa skriftligt.

Da Bankdirektøren havde endt sin Beretning spurgte Holst ham, hvad han sigtede til med de delikate Forhold, han havde antydet i sin Anmeldelse.

„Ja," lød Svaret, „det er slet ikke behageligt for mig at skulle komme ind herpaa, men jeg indser nok, at det ikke lader sig forbigaa. Sagen er den, at min Kone og jeg ikke egentlig rigtig kan siges at leve, som Ægtefolk skal. Jeg skal ikke komme ind paa dette. Jeg erkender, at der er Fejl paa begge Sider. Det er en meget pinlig Sag, men jeg holder meget af mine Børn, der er i Alderen fra 8 til 12 Aar, og Børnene holder af deres Moder, som, det erkender jeg, er en fortræffelig Moder og Husmoder. Jeg skal endogsaa villig indrømme, at den aller største Skyld ligger hos mig selv, uden at jeg derfor tror, at det er nødvendigt at angive det mere detailleret. Men kort sagt, min Hustru er netop i denne Tid stærkt forbitret paa mig. Jeg kan nævne, at hun længe har haft Planer om at træde fjendtligt op imod mig. I den allersidste Tid har hun imidlertid ændret sin Optræden noget, er bleven ligesom mindre aggressiv, og jeg kan ikke frigøre mig selv for en uforklarlig Frygt for, at det er gennem hende, at man vil ramme mig, hvis der fra Deres Side skrides ind imod Halling. De kan forstaa, at den Tilstaaelse er mer end pinlig — ja rent ud sagt uudholdelig. Jeg bliver gal, hvis dette her ikke klares."

Holst nikkede: „De kan ikke lade Dem indlægge paa en Sindssygeanstalt?"

Bankdirektøren fo'r op. „Hvad tror De saa, der skulde blive af min Bank i disse farlige Tider?"

„Aa," sagde Holst, — „man kunde jo forklare Offentligheden det hele — det var i Grunden slet ikke den daarligste Udvej. — Paa Middelfart vilde De være fuldstændig sikker for en Tid, og det skulde gaa underligt til, om ikke vi ved en energisk Undersøgelse skulde kunne klarlægge alt og fjerne enhver Fare."

Bankdirektøren saa skarpt paa Holst.

„Har De talt med min Kone?"

Holst forstod ikke dette Udbrud, — men det bed sig fast. Han betragtede Bankdirektøren nøje. Manden saa medtaget ud, men det var i Grunden ikke mere end rimeligt.

„Hvor falder det Dem ind," sagde han saa i en let Tone. „De kan stole paa, at jeg i denne Sag har optraadt med den allerstørste Forsigtighed. Jeg maatte tale med Dem, jeg maatte erfare, hvad De mente med de delikate Forhold. Derom har De kun givet mig delvis Besked. Jeg nødes til at spørge Dem, om De tror, at der bestaar nogen Forbindelse mellem Deres Hustru og Overretssagfører Halling."

„Nej," sagde Bankdirektøren hurtigt. — „Ikke nogen egentlig Forbindelse. Han bor derovre ikke fem Minutters Vej herfra. Vi har aldrig omgaaedes videre, skønt vi kender hinanden ret godt. Min Kone kender lidt til Fru Halling, hun er meget excentrisk, meget smuk forresten. De ved en Datter af Firmaet Kaas & Højmark's Chef — hun er født Jørgensen. Men som sagt, nogen egentlig Omgang har der aldrig været Tale om."

Han spurgte: „Har De meddelt Deres Hustru det der er sket — nej, det har De under disse Omstændigheder selvfølgelig ikke. Har De meddelt Deres Personale noget derom. Heller ikke?"

„Nej, svarede Bankdirektøren: „Jeg kunde ikke godt omtale Sagen, da jeg jo derved udsatte mig for, at den blev bekendt, og at Halling gjorde Alvor af sine Trusler. Jeg kan forsikre Dem for, at disse Dage har været ganske forfærdelige for mig."

Holst betragtede Bankdirektøren, der virkelig ogsaa saa noget angreben ud. Saa fortsatte han: „Det bliver aldeles nødvendigt, at jeg ser det Dokument, som Halling har af-

givet i Banken. Jeg maa i hvert Fald have konstateret, at Laanet foreligger."

Bankdirektøren saa vist paa ham: „De tvivler da ikke om mit Ord?"

Holst bøjede sig: „Ingenlunde — men forstaar De, forinden vi kan gøre nogetsomhelst imod Halling, maa vi vide med Sikkerhed, at han har gjort sig skyldig i den Forbrydelse, De paasigter ham. Det første Moment er Laanet. Ikkesandt?"

Bankdirektøren nikkede: „Selvfølgelig har De Ret. Papirene foreligger i Banken, og jeg skal sørge for at De bliver tilstillet Dem — skal det være in originali?"

„Helst," svarede Holst.

„Det skal ske. — Men siden De nu er inde paa Tvivl, saa vilde det være mig kært om De uforbeholdent sagde mig, mig, om De kræver andre Beviser. For, som sagt, jeg har ingen andre. Havde der været Vidner, var det hele jo umuliggjort. Jeg har ikke det allermindste imod at lade Sagen falde, skønt det vilde harme mig at være nødt dertil — og hvorfor skjule det, jeg bliver først rolig, naar den Mand er uskadeliggjort. De maa indrømme mig, at han er i Stand til hvad som helst."

„Hr. Bankdirektør," sagde Holst alvorligt, „Politiet er ikke en Institution, der optræder eller lader være med at optræde efter eget Forgodtbefindende. Her foreligger en farlig og alvorlig Forbrydelse, der engang anmeldt maa forfølges og straffes strængt. Det naturligste var strax at lade Overretssagfører Halling arrestere, men hvis De virkelig kan tilvejebringe nogen Sandsynlighed for at et saadant Skridt vilde medføre Fare for Dem, skal man naturligvis være forsigtig. — Det paahviler jo blandt andet ogsaa Politiet at værne om Borgernes Sikkerhed."

„Jeg beder Dem indstændigt om ikke at foretage noget, forinden De ser, fra hvilket Hold Faren truer mig," sagde Bankdirektøren indtrængende.

„Ja," fortsatte Holst, „lad os saa betragte Sagen fra denne Side. At Halling har aftvunget Dem Laanet med Pistolen i Haand er amerikansk, men forstaaeligt, det er hændt før. Jeg forstaar saa udmærket godt, at De har ladet Dem

true, Faren var saa overhængende og tillige egentlig uafværgelig. De fleste vilde have handlet som De. At De ikke har meddelt Deres Personale noget, og at De overfor os har valgt den hemmeligste Vej, er ligesaa forstaaeligt. Saa længe Halling er paa fri Fod, er Faren der, men ikke saa overhængende som da De i Deres Kontor stod lige over for hans Revolvers Munding. Men den anden Del af Truslen, den fremtidige, som jeg nu kalder den, synes mig unægtelig at være betydelig mindre farlig."

Bankdirektøren afbrød: „De maa huske paa, Hr. Holst, at Halling er en skarpsindig Jurist. Hans Handling kan vel synes desperat, men den er sikkert forklaret ved hans Situation. Den vilde imidlertid være sindssvag, hvis han ikke havde sikret sig mod, at jeg samme Øjeblik, han var udenfor Døren, havde tilkaldt Politiet. Det maa De dog indrømme mig."

„Nej," sagde Holst, „De har ikke helt Ret her. Som De bemærkede, Halling er en skarpsindig Jurist, han kan ikke være uvidende om, at Bevisbyrden for Deres Sigtelse paahviler Dem. Han er en Mand i en ret anset Stilling, hidtil uangreben. Hvis vi virkelig arresterede ham, og han koldblodigt nægtede det hele, vilde jo selve Situationen skabe en Formodning for, at der ikke fra hans Side forelaa noget ulovligt. De lod Dem jo ikke overfor Personalet mærke med, at Laanet var aftvunget. Den hele Expedition foregik vel ret naturligt, ellers vilde Deres Folk jo have mærket Uraad. Som De selv siger, Halling har andre Laan i Banken — ikke sandt — det vil falde Dem vanskeligt at bevise Deres Sigtelse."

„Det kan der være noget i," sagde Bankdirektøren tøvende — „det har jeg ikke tænkt paa før."

Holst betragtede Manden skarpt. Der laa i den Maade, hvorpaa disse Ord blev yttrede, en meget alvorlig Bekræftelse af Sigtelsens Sandhed. Holst havde virkelig paa et givet Tidspunkt haft sine ret alvorlige Tvivl. Nu veg hans Tvivl. Det var jo helt naturligt, at Bankdirektøren, der havde oplevet det hele Optrin, aldrig vilde falde paa, at nogen kunde betvivle det.

Holst fortsatte: „Jeg er ikke blind for, at der i hele Hal-

lings økonomiske Situation, der selvfølgelig, hvis Sigtelse rejses imod ham, vil blive taget op til alvorlig Undersøgelse, kan ligge en Række Indicier, der i Forbindelse med Deres bestemte Sigtelse og Sagens øvrige Momenter maaske vil kunne fælle ham. Men her, hvor man staar overfor en Jurist, og hvor Pressen naturligvis strax vil gribe ind, er det slet ikke givet, at Kriminalretten, der jo dog ikke altid finder den varmeste Paaskønnelse i Pressen, vil kunne klare Sagen til Deres Tilfredshed."

„Hvad vil De saa gøre?" spurgte Bankdirektøren lidt hjælpeløst.

„Vi er endnu ikke helt færdige," afbrød Holst. „Visse smaa Sidespring afbrød min Tankerække. Jeg maa komme tilbage til Truslerne og Faren derved. Som før sagt, i Øjeblikket er Faren overvældende. Nu forekommer det mig ikke, at den er stor, hvis der overhovedet er nogen Fare. Halling selv kan vi uskadeliggøre. Nødes vi til at slippe ham ud, er Sagen jo fra hans Side „klaret", og det vil ikke være sandsynligt at han skulde ødelægge sine Chancer ved Hævn. Blodig Hævn er overhovedet ikke et Fænomen, der optræder i de nordiske Overklasser. Sin Sikkerhed vil han søge i Sigtelsens Ubevislighed og den anden Del af hans Trusler er sikkert helt ufarlige."

„Bare jeg turde tro det," sagde Bankdirektøren og rystede paa Hovedet.

Holm vedblev: „De maatte forudsætte medskyldige — og sig mig, hvem skulde disse egentlig være. De talte om Deres Hustru. Jeg forstod ikke rigtig, hvad De mente. Men det kan dog vel ikke være Deres Hensigt at paastaa, at Deres Hustru skulde være Hallings Medskyldige."

„Det er det, jeg ikke ved," sagde Bankdirektøren ganske uforbeholdent.

„Vil det sige, at De staar paa en saadan Fod med Deres Kone, at De tror, hun vilde myrde Dem, hvis De lod Halling arrestere."

„Ikke det — ikke det," afbrød Bankdirektøren.

„Hvad saa?" spurgte Holst lidt ærgerlig.

„Ærlig talt," sagde Bankdirektøren, „for det er jo min Pligt at være fuldt aabenhjertig imod Dem. Jeg er nervøs

— jeg er bleven meget nervøs i de sidste Dage. Hvis Halling blev arresteret, vilde min Kone tage hans Parti og rent ud sagt — hun vilde paastaa, jeg var gal og lade mig spærre inde. — Nu ved De det. Jeg er ikke gal." —

Hvis Holst ikke havde været en meget velopdragen Mand, vilde han i dette Øjeblik have fløjtet. Han fløjtede ikke.

„Det vil altsaa sige, at der alligevel bestaar en vis Forbindelse mellem Deres Hustru og Halling, der kan medføre at hun tager hans Parti."

„Netop."

Holst rejste sig.

„Jeg skal ikke længere lægge Beslag paa Deres Tid. Jeg indser fuldkomment, at det bliver nødvendigt at iagttage den dybeste Hemmelighedsfuldhed. Kun maa jeg bemærke, at jeg ikke tror, De behøver at nære den ringeste Frygt for Deres personlige Sikkerhed. Politiet ved nu Besked, og vi skal fortsætte vore Undersøgelser. Deres Liv er ikke truet og her i Danmark spærrer man ikke let Folk inde — De har Overtaget, forhold Dem ganske rolig. —

Hermed skiltes de to. Holst indfandt sig endnu samme Middag hos sin Chef og aflagde Beretning. Politiinspektøren hørte opmærksom paa den.

„Tror De, Manden er sindssyg og Anmeldelsen falsk?" spurgte han.

Holst rystede paa Hovedet. — „Det kan jeg ikke sige, men jeg haaber, jeg handler i fuld Overensstemmelse med Dem, naar jeg nu *gaar lige paa.*"

„Selvfølgelig," lød Svaret.

„Der er ingen Tvivl om, at Bankdirektør Clausen er sindsyg," sagde Holst med et meget alvorligt Ansigt, da han fem Dage efter sad paa Overretssagfører Hallings Kontor paa Strøget.

Den elegante unge Overretssagfører lyttede interesseret til Overbetjentens Fortælling og smilede paa de passende Steder. „Det hele var gaaet ganske naturligt til," forkla-

rede han. Laanet var lovet ham forud, det var bleven ordnet paa sædvanlig Maade. Han ejede ingen Browningrevolver, og havde endnu mindre tænkt sig at gøre Brug af en saadan paa den antydede Maade. Han kendte Fru Clausen, der var en Veninde af hans Kone, der bestod et Venskab, men intet andet imellem dem, Manden var jaloux og den hele Historie formodentlig opfunden for at gøre en Ende paa Fruens Samkvem med Familien Halling. Overretssagføreren, der tog meget fint og verdensmandsmæssigt paa den hele Sag, vilde overlade det til Politiet, om man ønskede at betragte Bankdirektøren som farlig for sine Omgivelser; personlig ønskede han ikke gerne at indblandes i Sagen, der refereret i Smaabladene kunde give Anledning til Mistydninger, der af Hensyn til hans og Fru Clausens Rygte vilde være ham særdeles ubehagelige.

Alt dette forstod Holst særdeles vel.

„Ja, Hr. Overretssagfører," sagde han. Jeg har som jeg begyndte med at bemærke, kun henvendt mig til Dem for at faa Sagen fuldt belyst. Vi kan naturligvis henlægge Klagen, og efter hvad jeg har forstaaet paa Bankdirektøren, er han, hvis mentale Tilstand sikkert er højst foruroligende, ikke stemt for at forfølge den. Vi kan altsaa holde os udenfor den og overlade det videre til Lægerne, der selv om de ikke kan gribe ind nu, desværre vel næppe vil kunne holde sig tilbage, hvis den begyndende Sindssygdom udvikler sig videre, hvad den jo rimeligvis gør. Jeg forstaar saa udmærket Deres Betænkeligheder ved Sagens Offentliggørelse. — Men paa den anden Side vilde jeg jo rigtignok gerne være sikret mod, at Deres Fremstilling af Sagen paa andet Hold, kastede nogle Skygger over vor — over Politiets Optræden." —

„Det forstaar jeg ikke," sagde Halling og saa venligt smilende paa Overbetjenten.

„Jeg skal forklare mig nærmere," sagde Holst. — „Vi har en Klage, som vi ikke uden videre kan henlægge. Hvis den var sand, hvad den altsaa ikke er, maatte vi undersøge den og rejse Aktion. Da den er usand, er den, affattet som den er i bestemt Hensigt at skade Dem, utvivlsomt strafbar, og dens Strafbarhed ophæves kun, hvis det konstateres, at

Klageren er utilregnelig. Dette kan naturligvis konstateres allerede for Politiet uden formelig Sag, men i saa Fald tror jeg ikke Politidirektøren vil undlade paa det offentliges Vegne at sørge for, at en Mand, der truer sine Medmenneskers Velfærd saa alvorligt, faar Lov til at være paa fri Fod. En Tvangsindlæggelse paa en Sindssygeanstalt vil ganske sikkert være det eneste naturlige. Vi er jo enige om, at det er Galskab, ikke Ondskab, der ligger til Grund for den hele Sigtelse."

Overretssagføreren nikkede. —

„Godt," fortsatte Holst, „hvis nu De, som her er den fornærmede eller skadede Part, i Skrivelse til Politiet vil frafalde deres Krav paa Forfølgelse imod Clausen, saa vil man maaske af den Grund kunde lade være at skride ind.

Overretssagføreren smilede.

„Jeg tror næppe min Optræden i denne Sag vil have ringeste Betydning. Efter Straffelovens § 225, er det jo en meget alvorlig Forbrydelse, Clausen har begaaet. Straffen kan, hvis jeg husker ret, da det drejer sig om Angivelse for en Forbrydelse, for hvilken Straffen er betydelig, gaa indtil 6 Aars Straffearbejde. Ordnes i Mindelighed kan Sagen altsaa ikke. — Jeg maa holde mig ganske passiv. Bliver jeg indkaldt som Vidne, maa jeg møde og forklare, hvad jeg kan oplyse, det vil da meget hurtigt vise sig, at Clausen er gal, og hvad man saa vil foretage sig med ham, er mig som sagt temmelig ligegyldigt. Helst saa jeg, at man lagde Klagen hen." —

„Jamen, hvis Manden nu ikke befindes at være utilregnelig?" sagde Holst.

„Undskyld," afbrød Overretssagføreren, „det troede jeg, vi var enige om, at han var. — Ja, som De ved, jeg tror det, og jeg forstod paa Dem, at De mente det samme. Det sagde De jo selv før. Er Clausen ikke gal, saa maa han tage sin Straf. Det er dog Vorherres Død for gemytligt at sigte mig for Pengeafpresning eller Røveri. — Synes De ikke. Og det bare fordi Manden er jaloux."

„Ja," sagde Holst. „Deri har Overretssagføreren Ret. — Men der er den lille Omstændighed derved, at Bank-

kassereren og Bankbogholderen bestemt hævder, at Banken — som saadan — har nægtet Overretssagføreren Kredit tre Dage forud, og at altsaa den absurde Historie i det mindste fra den Side ikke vil blive absolut betvivlet."

Overretssagføreren saa hurtigt op. —

„Hvorfor fortæller De mig det, Hr. Overbetjent?" —

„Jo," sagde Holst venligt. „Jeg vilde kun forberede Hr. Overretssagføreren paa, at der vil danne sig et Parti, der holder med Clausen, og jeg skulde derfor tro, at Overretssagføreren vilde staa betydelig stærkere, hvis Initiativet til at skride ind imod Bankdirektøren paa den ene eller den anden Maade, blev taget af *Dem.*"

„Det vil jeg ikke," sagde Halling kort. „For mig kan De gøre hvad De vil. Jeg rører mig ikke i denne Sag."

„Ja saa kunde man jo endelig gribe Sagen an paa en helt anden Maade," sagde Holst, „og dertil kunde der være nogen Anledning.

„De mener," spurgte Halling og saa forundret op.

„Jeg mener," sagde Holst, „at man kunde sigte Hr. Overretssagføreren og derved tvinge Dem til at gribe til Offensiven."

„Det vil jeg lade Dem om," lød det fuldkomne rolige Svar. „Jeg synes oprigtig talt, det vilde være en noget bagvendt Maade at gribe Sagen an paa."

„Den tiltaler heller ikke mig," sagde Holst roligt. „Men Ulykken er, at der foreligger to Erklæringer fra Bankdirektør Clausens Læge og en anden medicinsk Autoritet, der paa det bestemteste udsiger, at Clausen er fuldkommen normal, men noget nervøst angreben ved en bestemt Begivenhed, som den ene af Lægerne, Huslægen, mener at kunne tidsfæste paa en saadan Maade, at den ikke usandsynliggjør Bankdirektørens Anklage.

Overretssagfører Halling, der sad foran sit Skrivebord i en almindelig Kontorstol, drejede sig lidt bort fra sin Gæst. Holst fortsatte roligt: „Det vilde aldrig falde mig ind at tillægge en saadan Anklage den allerringeste Betydning, hvis der ikke for mig forelaa en Række af smaa Oplysninger. De behøver ikke at blive urolig, Hr. Overretssagfører, der

truer Dem ingen Fare. — De Oplysninger, der foreligger, er kun af den Art, at de viser mig, at der fra Fjendens Side vil blive sat meget ind paa at fælde Dem. Jeg raader Dem derfor til at træde energisk op. Og hvis De vil følge mit Raad, saa begiver vi os endnu i denne Time sammen op til Bankdirektøren, for at De med mig som Vidne kan kræve ham til Regnskab. Af hans Holdning ved et saadant Møde vil, saavidt jeg kan se, det hele afhænge. — De kan jo, hvis De ønsker det, tage Deres Fuldmægtig med."

„Det har jeg ikke Lyst til," svarede Halling kort og rejste sig.

„Godt," sagde Holst og rejste sig ogsaa. „Det er naturligvis noget, De selv bestemmer. Saa trækker jeg mig tilbage."

Holst strakte meget høfligt Haanden ud imod Overretssagføreren, der høfligt bukkende udstrakte sin højre Haand.

Holst's Haandtryk var fast, fastere end Halling syntes om, han vilde gøre sin Haand løs, men i det samme knækkede det om hans Haandled, som naar en Fjeder slaar i. Han traadte rask tilbage, men om hans Hænder dinglede en kort lille Kæde med to forsvarlige Haandjern, Holst traadte tilbage og satte en lille Fløjte for Munden.

Ind traadte to Betjente, der havde ventet i Forkontoret. Overretssagfører Halling var arresteret. Ved Visitationen fandt man i hans Lomme en lille kort Browningrevolver, der paa en veltalende Maade vidnede imod ham. —

Det blev en lang og bevæget Proces, der rejstes mod Overretssagfører Halling. Han tilstod aldrig, men de Indicier, der taarnede sig op mod ham og støttede Bankdirektørens Anklage, var for stærke. Han var ruineret, han havde virkelig staaet overfor en Situation, der tvang ham til at spille en banque, og han havde overfor Bankdirektør Clausens Hustru virkelig optraadt paa en saadan Maade, at der tydelig kunde skimtes en bestemt Plan, hvormed han vilde intimidere sit Offer.

Fængslets Porte slog i efter ham. Han sidder endnu, og Bankdirektør Clausen glæder sig slet ikke til den Dag,

han kommer ud. Forresten gaar det meget bedre med Konen, og det tegner til at blive helt godt. Overbetjent Holst har overfor sin elskværdige Hustru fremsat den Anskuelse, at Affæren Halling har været af afgørende Betydning for det bedrede Forhold i Bankdirektørens Hjem.

Og Holst er meget fornuftig.

Da Alterlysene slukned.

En Historie fra gamle Dage.

Af *Thomas Krag.*

I.

Det heder jo for et gammelt Ord, at naar en Synder gir Alterlys til Kirken, saa blir hans Overtrædelser ham forladte.

Men jeg ved en sandfærdig Historie om Alterlys, der skjænkedes til Kirken, men som slukkede, fordi de Synder, disse Lys skulde sone, var for store. Saa den fromme Flamme pustedes ud af det kolde Gufs fra Guds strænge Dom . . .

— Jo, det var jo han Tønnes paa nordre Næsset. Han blev tilslut rig og mægtig Mand; men i Begyndelsen var det smaat bevendt med ham. Han var Fattigmandsbarn, kommen med sine Forældre fra Helgeland. Efter Forældrenes Død fik han Plads hos Landhandler Lea som Gjætergut, og han var ikke ueffen som saadan. Men der var noget lumsk og grumt ved ham saa ung han var. Ingen kunde faa noget bestemt at sige paa ham, men to Gange forsvandt der Kjør af den Flok han gjætede. „Bjørnen maa ha ta't dem," sa' Tønnes, „eller Fant maa ha' stjaalet dem." Men Landhandler Søvrin Lea troede noget andet. Og saa snil han ellers var, skreg han op: „Fant har drad afgaarde med dem! Men hvem hjalp dem?" Han lod forske efter men uden Udbytte.

Men da ogsaa en af Gjederne blev borte, tog Søvrin Lea ordentlig fat paa Gjætergutten og vilde vide, hvordan

*) Fant: Tater.

dette kunde have sig. Men Tønnes var en Djævelbrand til at anstille sig, han stod liden og lumsk foran den skikkelige Landhandler og var saa fuld af List og Løgn, at denne sagde: „Pak dig væk din Orm!“ Og Gutten gik. Søvrin Lea var glad, han var kvit ham.

Tønnes Næsset rejste til Bergen til sin Farbror der. Ikke før var han kommen til denne Farbror saa traf han en rig Skipper fra Nordjylland. Og hos denne Skipper indynded han sig, saa Skipperen Dagen før sin Afrejse sagde til ham: „Du er en flink Fyr. Du skulde komme med mig til Jylland og drive Svin til Holsten. *Det* er anden Fremtid end at gaa her og passe andres Kvæg. *Det* kan du nemlig tjene Penge paa.“ . . . Ja, det vilde Tønnes gjærne, og han blev med Skipperen til Jylland. Skipperen var ham behjælpelig fremdeles; ja han sørged saa fint for Tønnes, at denne alt samme Aaret var med at drive Svinehjorder til Holsten. Og nu havde Tønnes faaet Tag i noget han kunde, og han slap det ikke. Han kjøbte Svin af Bønderne i Jylland, pruttede og snød og solgte Svinene i Holsten og han tjente gode Penge.

Tønnes Næsset blev ved den Haandtering i hele sex Aar. Saa tog han en Vaar Skibsleilighed til Bergen, naaede did, fortsatte Rejsen og naaede nordre Næsset to Dage efter. Og han havde ikke været der længe, før Folk sagde: „He, he den Tønnes har nok drevet Griser i Danmark, og selv har han været en svære heldig Himmelgris, for han har hele Buxelommen fuld af lybske Dalere.“

Men nogle forsikred, at det Rygte var kommet efter ham, at han havde maattet *rømme fra Jylland:* han havde snydt de andre Drivere slig de vilde dolke ham. Naa . . . det Ord blev baade troet og ikke troet. Og fordi Tønnes gik der fri og ligeglad, døde det efterhaanden hen.

Mange hilste paa ham som paa en Mand, der nok fik endnu mere end det han nu havde, og med hvem en helst skulde være Godvenner. ,,

„Og hvad vil Du nu gjøre med al den Rigdommen din, Tønnes?“ spurgte nogle.

Tønnes Næsset svarede først ikke, han bare blinked saa fult ud af Øinene.

„Aa, en kan vel altid faa Brug for Penger," sagde han saa ganske flot og med det ligegyldigste Tonefald, som han nok havde lagt sig til der udenlands. „Forresten . . . om I endelig vil vide det . . . saa kan I snart hente Svar."

Ja, de kunde snart hente Svar! Tønnes vilde bli Landhandler paa Næsset! Jo, i Sandhed, det var saa! Tønnes paa Nordnæsset havde kjøbt Hus ligeoverfor Landhandler Leas Hus.

Ho, ho! nu begyndte det at bli Moro. Folk havde snart ikke andet at snakke om. Se, nu fik den gamle Søvrin Lea en at slaas med, som kanske var ligesaa klog som han selv. Naa, gamle Lea var nok ikke at spøge med han heller. Han kjendte sin Gesjæft. Han havde ærlig og redelig slæbet og slidt i Kramboden ligefra han var pur ung, og nu gik den jo af sig selv. Hæ, tro hvorfor Tønnes Næsset valgte den Plads? Hæ, det var kanske Tak for sidst . . . Ja, nu kom det an paa, hvem vandt.

Der var mange Folk omkring Tønnes Næssets Krambod den Dag, den aabned. Og sandelig var der meget at se bag Ruderne, alle optænkelige Ting: Taugværk og Oljeklær og Garn i Nøgle og Nøste og paa Snelle og Svesker og Figen og Rosin og Kandis og Lakrits og Tobak og Piber af Kridt og Postelin. Ja endog store Frugter, der hed Appelsin, og som havde en ubegribelig fager Kulør, mest som Guld.

Ja, det var bare Vindusruderne. Bag Disken i Hylder og i Skuffer var der endnu meget mere, saa det slet ikke kan opregnes altsammen.

Og Folk gik ud og ind. Der var næsten ikke til at komme frem i Kramboden, saa propfuld var den. Alle vilde jo ind og se, hvad han Tønnes fra Dannemark kunde have. Og der blev solgt for mange Penger . Og den Kvæld sad nok gamle Landhandler Lea og flæbede efter en daarlig Dag . . .

II.

Det blev slaaet fast, at Tønnes Næsset solgte sin Kaffe billigere end gamle Lea. Og naar et var billigere, kunde ogsaa andet være billigere . . . ikke godt at vide. Det blev

tillige kjendt, at Tønnes Næsset var en flink Mand til at gi Kredit, og at han var grej og omgjængelig.

Landhandler Søvrin Lea mærket tilfulde, at Kunderne gik fra ham, ialfald de som var noget ved. Langsomt men sikkert tyndedes det ud i hans Bod. Det kunde hænde, at Krambodsvenden lange Stunder stod ørkesløs i Døren og glaned efter Folk. Han tog selv, Landhandler Lea, den sørgelige Sag med megen Ro. „Nu er han medgjørlig og fin, men naar han nu rigtig har faaet Kloen i dem, saa skal vi se, haassen de faar det. For da vil de opdage, at de har lavet et svidende Ris til sin egen Bag i al den Tid de har givet ham sin Søgning."

Gamle Lea lod nok som var han den rolige og koldsindige, men det brændte ham i Sindet af Nag. Han var bleven svært gammel paa sidste Tiden. Og noget græmmede ham nok mere end han vilde sige og tilstaa: det løgnagtige Rygte at han, Lea, tog Overpris paa Kaffen og derfor kanske ogsaa paa andre Ting! Længe tiede han, naar nogen spurgte ham, om det var saa, at Kaffen hans var i urimelig Pris — he, Søvrin Lea vilde ikke *svare paa sligt* engang; hans gode og retfærdige Sind forbød ham det, iligemaade hans Krambods Anseelse. Men en Dag brød hans løs, næsten uden han selv vidste af det. Og da gik hans Vrede højt: „Overpris! Søvrine Lea tog aldrig Overpris. Var da Folk Naut og Kretur, at de ingenting forstod? Forstod de da ikke, at dette med Kaffen var et Fif af Tønnes paa Næsset. Et forbandet Fif! Vilde nogen undersøge Søvrin Leas Priser og sende dem til Kjøbmændene i Trondhjem? Værsgod! Kom an! Ingenting heller! For det kunde være vist og sikkert: Søvrin Lea var nok en Synder for Vorherre, for det var selve Bispen! Men Tønnes Næsset var sjelve Styggemanden. Selve Dævelen!"

Der stod en liden skidden Lap nær Døren. Han tog et Par Skridt frem:

„Om han maatte spørge om dette om Styggemanden skulde være sagt i Vidners Overvær, og om Søvrin Lea turde sige det endda engang?"

Nu hændte det, at gamle Lea blev mere rasende end før. Han peged ud mod den lille, svarte Lap:

„Du! Du! Matti Senna! Da du kom hid for ti Aar siden, saa var du krybendes nok. Men jeg har ikke Brug for noget krybendes Kryb eller Krabbe, og det har nok Tønnes Næsset bedre, og han er Dævel og Styggemand, og du kan faa det skriftelig, om du vil."

Nu tog de andre til Orde: „Nej, Lea, ikke forivre dig!" Men Lappen nikked: „Jo, han vilde gjærne ha det skriftlig."

Og gamle Lea løb til Pulten, rev et stort Ark ud af en Bog og skrev: „Jeg erklærer herved, at Landhandler Tønnes Næsset er Dævel og Styggemand, med Agtelse og ærbødigst Søvrin Lea, Landhandler, med egen Haand."

Han folded Papiret sammen og gav det til Lappen Matti Senna, som tog det og gik.

Se, det kan være at hvad paa Papiret stod, var gamle Leas hjertelige Mening, men det hele var gjort i stor og uforstandig Hidsighed. Han blev ogsaa helt underlig, da han fik erfare at Papiret var sendt til Prokurator og Øvrighed.

En Tid efter blev gamle Lea dømt til haard Pengebod for uredelig Tale, og Dommen blev forkyndt fra Kirkebakken i samme Sogn.

Fra den Stund var Landhandler Søvrin Lea ligesom forvirret og næsten stum. Han gik omkring med raadløs Mine, som grunded han altid over noget højt ubegribeligt. Han var ikke god for at klare Gesjæften paa ordentlig Vis mere. Og en Nat ved Senhøst klavred han op paa Mørkeloftet og hængte sig.

III.

Mange vak og forfærdedes, da de hørte om gamle Søvrin Leas triste Endeligt. Det var ikke frit for at Tønnes Næsset tilskreves Aarsagen herfor; thi det var klart for alle, at han havde sat Fart i de falske Rygter om Overpris og anden Urimelighed. Og han havde haft Folk, som havde hjulpet sig: usle Kreaturer, som smøg og krøb for ham og gjorde onde Gjærninger, naar de kunde tækkes ham dermed.

Der begyndte at samle sig om Tønnes Næsset et stille Nag. Der nikkedes alvorligt, og der taltes dæmpet: „Kanske

vi gjorde en daarlig Byttehandel dengang vi gik fra gamle Søvrin Lea. Kanske det havde været bedst for os alle, om vi havde holdt os til ham. For han Tønnes er nok en ulidelig Mand, naar alt kommer til alt.

Slig hviskedes der. Tønnes Næsset hørte kanske Hviskningen. Men han var Kar for at slaa den ned, hvor den blev saa høj, at den blev ham farlig. Flere af Søvrin Leas gamle Venner, som havde sagt ham sin ærlige Mening, fik bøde haardt nok. Tønnes Næsset ramte dem, og hans Slag var som Spark paa farligt Sted. En misted sin Plads hos Exportøren i næste Sogn, og skjønt han var gammel og næsten udslidt, misted han den Understøttelse, som ellers blev undt en affældig Betjent. En anden blev afskediget fra sin Stilling som Reisende hos den Handelsmand, der var Tønnes Næssets Bundsforvandt og Leverandør. Og andre gik det heller værre end bedre.

Men Hadet mod Tønnes Næsset tied ikke. Det anklaged ham højere end før. Det var ikke bare Søvrin Leas gamle Venner, der banded ham. Fra hundred smaa Hus og Hytter knyttedes Næven langsomt mod ham, og haardere og haardere, saa Knogerne blev hvide. Han havde til enkelte givet megen Kredit; men de Kontrabøger var farlige. Tallene, som først smat ind saa let og venligt og med godt Budskab: „lad det bare staa; det haster ikke med Betalingen," de samled sig efterhaanden sammen og blev truende.

Og et Par Aar, da Fisket gik daarligt, maatte mange gaa fra Hus og Hjem. Og nu opdagedes det, at netop de Fiskere, der havde faaet bedst Kredit, og som nu haardest blev forfulgt gjennem Lensmand og Stævningsmænd og andre af Lovens Rakkerknægte, var Folk, der havde sine Huse langs den Strand, der laa saa bekvemt til . . . for at Tønnes Næsset kunde faa oprettet det store Salteri, han saa længe havde tragtet efter. He, nu fik han jo akkurat den Strandlinje . . . aa ja, han fik den ja . . . og han fik den billigt . . . og de Folk, som boed der før, var færdige . . . kunde godt ta Tiggerposen fat . . . eller de kunde gaa paa Fantesti og bli jaget som Varg i Vildmark . . . endda de havde slidt hele Livet igjennem for at holde Ulykken borte.

Naget mod han Tønnes Næsset arbejded uafladelig; men jo stærkere det arbejded, jo haardere blev han. Nogen Forandring synedes paa ham. Efter som han blev ældre blev han ligesom angst og forsigtig. Han viste sig sjelden i Butiken, blanded sig aldrig med andre; nu og da saa han enkelte Folk hos sig; det var Lensmand, Kaptejn og Gamlepræsten (disses Kontrabøger skulde være særdeles svære, men her var han den naadige), men af gode Grunde besøgte heller ikke disse ham mere end højst nødvendig. Han blev efterhaanden en stor og ensom Mand. Gik mest og pusled rastløs omkring i Kontoret, mellem Regnskabsbøger og Protokoller. Tidt saa Folk sent paa Nat, at det lyste fra dette Kontor. Da kunde en af dem sige: se nu sidder han Tønnes Herre og tæller alle Pengene sine. Men en anden sagde: se nu ligger han Tønnes Herre og Lampen lar han brænde, for han tør ikke ligge i Mørke.

Tønnes Herre. Ja, en havde engang nævnet Navnet og saa sagde næsten alle det, det Navn havde sat sig fast hos Almuen: *Tønnes Herre.* Men det var en Frygtens Storhed, som omgav ham nu i Folks Sind. „Bliv rig og stor," kunde en Mor sige til den Søn hun vilde vel, „men bliv bare ikke Tønnes Herre."

Han slutted med Butikhandelen. — Der kom ogsaa faa i Kramboden i den sidste Tid. Saameget havde dog Naget udrettet. Nu sad han og handled i det store. Han havde anbragt Penge i Fiskevær, han ejed Skuder. Flere som tilhørte ham gik paa Bergen og Danmark, ja endog paa England. De gik, og Havet skummed og Vinden blæste og om Rhederen var en Engel eller Dævel, ingen spurgte derom.

Men engang rygtedes det at han paa snedig Vis havde solgt en Skude, som kort Tid efter sprang læk og sank uden at nogen reddedes. Skuden, „Nordstjernen" hed den, saa nogenlunde bra ud ved almindeligt Eftersyn. Der skulde helst gammelt og grundigt Kjendskab til for at vide at Træet hist og her var pilraaddent ved Mug og Orm, saa Skuden neppe var Reparationen værd . . . ja neppe *kunde* repareres. Men netop fordi han vidste, at den var kræftbefængt, dødsens, lod vel Tønnes Herre den gaa for tilsyneladende rimelig Pris.

Ho, ho! og det var vel derfor han drak Simon Sæbø saa fuld den Kveld, denne kom til ham og fortalte om Rotterne! He, dengang troedes det det var i Fuldskab Simon Sæbø havde set Rotter, men kan hænde at Rotterne var sandfærdige nok!

Jo det var Kvelden før „Nordstjernen" skulde sejle. Simon Sæbø gik nede ved Verftet og saa paa det ene og paa det andet. Da Kvelden blev mørkere satte han sig for at hvile lidt. „Nordstjernen" laa en tolv, fjorten Favne fra Land og for Anker. Ombord var den rastløse Uro og Sjou som siger at nu skal Skuden snart sejle.

Mens nu Simon Sæbø sidder slig, blev han opmærksom paa Ankerkjættingen, som gaar fra „Nordstjernen" i Sjøen. Han stryger sig over Øjnene og tror det bare flimrer for dem, men igjen glor han paa Ankerkjættingen. Hvad i Helvede gaar der af Ankerkjættingen? den er jo levende. Og ikke den bare. Nej se den underlig levende Stribe mod Land. Simon Sæbø glaner endnu opmærksommere end før.

Endelig skvatter han op. En underlig Uhygge griver ham: „Fy for den lede! Det er Rotter! det er sandelig en hel Hær af Rotter, som gaar i Land."

Simon Sæbø var stærk og ivrig. Han løb ret op til Tønnes Næsset: „det og det havde han seet og Skuden var dødsmærket, den!" Men Tønnes Herre tog Tingen med Ro. Smilte som hørte han en gammel Skrøne og spurgte saa ganske venlig om det skulde vær en Skjænk?*) Hm, Simon Sæbø var stærk og ivrig og en Skjænk sagde han aldrig Nej til . . . det var jo pent af Tønnes Herre at tage Sagen med Ro og ikke fare op og bande.

Naa, han fik Skjænken, Simon Sæbø, og fortalte endda engang om Ankerkjættingen, som pludselig var blevet levende formedelst Rotter. Og Tønnes Herre tog fremdeles Sagen med Ro og gav Simon Sæbø Skjænk paa Skjænk og sagde saa, at der kom mere ondt end godt af at tage Varsler af Fugle og Dyr . . .

Naa, Simon Sæbø var meget fuld da han gik fra Tønnes Herre og havde endda en Flaske Rom med. Og der han

*) Skjænk: Snaps.

nu gik og talte savlende og lallende om Rotterne, var der ikke mange, som fæsted sig derved.

Nu kom Historien levende frem. Derfor naar der taltes om det ulykkelige Forlis, hvorved saa mange Mennesker gik tabt, kom det altid: „Ja, han Simon Sæbøs Rotter var nok agter paa ligevel.“

IV.

Der fortaltes at Tønnes Herre en Kveld nogen Tid efter Forliset blev overfaldt af en ukjendt Mand, der nok skulde være Far til en af de omkomne. Denne skulde have slaat Tønnes Herre til Jorden og bedyret, at nu slog han sin Søns Morder. Historien fortaltes og mange troede den, men intet sikkert blev kjendt desangaaende. Der blev ingen Anklage, og Lensmand tog ikke Affære.

Men sikkert er det, at fra nu af viste Tønnes Næsset sig aldrig. „Han er syg,“ hed det. „Dævlen har Kloen i ham,“ hed det ligesaa ofte. Eller: „Den vonde Samvittighed har endelig slaat ham.“

Tønnes Næsset *var* syg. Doktor kom hver Dag til hans Hus. Præsten kom der ogsaa.

En Dag ud paa Høsten kom Budskabet om at Tønnes Næsset Herre var død. Dødskampen havde været haard, og hans Skrig havde lydt langt udover Sjøen. Og Præsten havde haft en haard Kamp mod al Mørkets Magt. Thi for ham tilstod Tønnes Herre sine Synder, og de var store og onde . . . Præsten skjalv af Rædsel, da han hørte dem.

„Ak, Tønnes Herre!“ brød han ud. „Jeg skal bede for dig. Men mon min Stemme vil høres gjennem det Kor af Røster, som anklager dig. Gjennem Enkers og Faderløses Skrig, der nedbeder Retfærdighedens Straf over dig. Ak, Tønnes Herre, den Skuden du sendte i Vej, som gik tilbunds . . . de Mennesker du da dræbte: de maner dig ned i Helvedes Flod og Hav.“

„Bed for mig, Præst!“

Ja, Præsten bad. Han bønfaldt om Guds Naade, og han besvor alle Mørkets Magter at vige.

„Bed mere! bed mere!“ skreg Tønnes Herre Gang paa

Gang. „Jeg gjør Bod! Jeg gir Gods til Kirken. Tusinde Lod Sølv i Sjælegave.“

Præsten nikked: „Det er vakkert gjort, Tønnes Herre! Kirken er fattig. Dette viser din gode Vilje.“

„Og jeg gir *Kirkelys!*“ skreg Tønnes Herre. „Kirkelys hjelper jo. Lad støbe to af de fineste og tykkeste I kan faa . . . og lad dem brænde ved min Ligfærd. Og begrav mig fra Kirken! Husk at begrave mig fra Kirken, Præst! og lad Alterlysene brænde.“

Præsten loved den døende, hvad han bad om. Og han stod ham bi paa alle Maader.

Men han var ligbleg, da han gik fra ham. Han havde kjæmpet af al Magt for Tønnes Herres Salighed. Han havde brugt Bibel og Nadver og Haandspaalæggelse, men det var som Draaber Vand paa et Helvedbaal. Og hele Tiden havde der lydt underlig Lusken omkring, og tidt som Klask af store vaade Fødder. Det var Djævelen selv, der kom for at hente den Sjæl, der med Rette tilhørte ham, og som ingen Præst kunde fravriste ham.

* *
*

Alt dette, som her er berettet, er hændt for mere end halvhundred Aar siden, og Almuen paa Stedet omkring, hvor Historien gaar, har nok indrettet den efter sit Sind, hvor den fandt det paakrævet.

Men hvad der hændte ved Tønnes Herres Begravelse er nok den rene Sandhed; thi troværdige Mænd var tilstede her, som har berettet Sagen med Alvor og uden at lægge til og uden at trække fra. Saa den faar staa til troende, saa besynderlig den end høres ud.

Se, det var jo det, at Tønnes Herre testamenterede en stor Sum til Kirken. Og fremfor alt to høje Alterlys. Han kræved dog at begraves fra Kirken og at disse Alterlys da skulde brænde. Og da denne Begjæring efter Præstens Udsagn var fremkommen ikke af Forfængelighed, men fordi han mente sig da at rykke Gudsriget nærmere, vilde Præsten ikke modsætte sig det, særlig fordi Tønnes Næsset trods sin store Syndebyrde dog havde døet som en Angrende.

V.

Der var kommen mange Folk, gamle og unge, Kvinder og Mænd, for at se Tønnes Herres Jordfærd. Kisten skulde bæres op mod Alteret og sættes der. Saa skulde Præsten læse Bønnen og holde Mindetalen.

Kirken var fuld af Folk. Der var en underlig Vent og Lytten. Saa stille var det under Kirkens Hvælv. Folk saa alvorlig paa hverandre, Kjendsfolk nikked hinanden til, men ingen talte sammen, end ikke hviskende. Stilheden var trist, saa stor at den syntes uhyggelig. Det suste ligesom fra Kirkens Hjørner og fra Dunkelheden under det høje Tag. Her og der blandt Menigheden saaes Hoveder bøjede som til Bøn.

Paa Altret saaes to store Alterlys at brænde. Alle, som saa dem, vidste, at det var disse Lys Tønnes Herre havde skjænket Kirken, paa det at de skulde brænde til hans Synders Forladelse.

Nu begyndte Kirkeklokkerne at ringe. Den store og den lille. Den stores Ding Dang var som en mægtig og stille Klage, en dyb Hjertets Graad; den lilles hastige Klemt var som heftig og uafladelig Anraabelse, som en ivrig, indtrængende Bøn, som den bange Synders hastige Ordflom, som en raadløs Mumlen fra den, der ustandselig tigger om Naade.

Der faldt Bøn over Menigheden. Før bad enkelte, nu bad alle. Om ikke med Ord, saa med Øjne og med Miner. Andagten blev stærkere, vildere, og det var som Klokkeklangen steg med den. Den store og den lille Klokke tonede sammen til en Røst, der hæved sig og hæved sig og vilde ikke slippe. Dette holdt ved en Stund, saa blev Røsten mildere. Klokkens Klang var den samme, men Gjentagelsen gjorde den trættere, den gav sig mere over til en eneste langelig Tone, der dirred og steg og sank og steg igjen. Endnu gik en Stund. I Kirken sad alle og vented med Ansigterne vendt mod Alteret, hvor Lysenes Flammer brændte store og stille . . .

— Pludselig gik et Ryk gjennem alle, som i Kirken var, Kirkedørene var slaaede op. Nu kom Ligfølget med Kisten.

Og op gjennem Kirken kom det store Følge. Først bares

Kisten, bagefter den kom den lange Skare. Den gik langsomt op mod Alteret.

Men nu sker det forunderlige, at Alterlysenes Flamme, som før var store, blir mindre og mindre jo nærmere Kisten kommer til Alteret. Præsten ser det, Ligfølget ser det, de forsamlede Folk ser det. Alterlysene vil slukne.

Der gik som et Rædselens Gufs gjennem det store Rum. Følget studser. Kistens Bærere sagtner sine Skridt. Men Præsten skrider videre, og Følget med. Men Lysene skrumper fremdeles ind, blir usle og rædde, tør ikke brænde. Og da Kisten sættes ned ved Alteret, se da synker Flammen helt — og slukner. Blot en rød Tande staar der et Nu og ryger. Slukkes saa den ogsaa. Alteret ligger i Mørke.

Da skriger en blandt Menigheden af Angst, endnu en, flere sukker og stønner — der gaar som en stor Rædsel gjennem hele Rummet. Alle begriber dette, at det hellige Alter ikke vil give sit Minde til nogen Naade her. Alle begriber Menneskene kan give og modtage Gaver i Kirkens Navn — dem selv til Unytte og Fordærv, Kirken til ingen Forpligtelse, den ulyksalige Døde til ingen Gavn. Og endelig modtager alle dette som et Fingerpeg fra Oven om at mangen Skrøbelighedssynd kan finde Naade, men at den kolde Ondskabssynd trænger haardere Bod end et Suk i ellefte Time og en Gave skjænket af en Rigdom, der er erhværvet ved Haardhed og Hjertekulde . . . .

Se, slig lyder Beretningen, og slig fortælles den endnu paa de Kanter. Og de gamle Fiskere nikker altid længe og klogt paa de stærke Hoveder, naar de har endt den lærerige Historie om Tønnes Herres Liv og Død. —

Marie Fantin.

Af *Karin Michaëlis.*

Hun strøg Haaret bort fra Panden og saa sig igen i Spejlet.

Det *var* kun Nattevaagen og Nervøsitet. Hvad andet? . . Hun smilede overlegent ind i Spejlet — men selv Smilet var smittet af det nye, uforklarlige Udtryk af Skræk eller bange Forventning. Som om *hun* frygtede noget af nogen? Som om Marie Fantin *havde* noget at frygte?

Og hun blev ved at betragte den Overlegenhedens Maske, hvormed Smilet havde dækket hendes Ansigt.

Pludselig straalede en Slags glad Overraskelse frem i Blikket: — Ja, naturligvis . . . det . . . Døden! Hvem frygtede ikke Døden? Det var da saa rimeligt. Ikke Døden i og for sig, men at have den i Huset, at have den snigende omkring, ventende paa det Nu, hvor den . . .

Fru Fantin løftede som i Tanker sin højre Haand mod Lyset. Det var blevet hende en Vane at løfte den Haand de Snese Gange paa Dagen og stirre paa den, som saa' hun hver Gang noget nyt. Men der var intet nyt at se. Det store Ar efter Brandsaarene havde trukket en hvidlig, silkeagtig Hinde over den ydre Haandflade og strammede sig ud mod Fingerspidserne, hvor det om Neglene sad let rynket.

Fru Fantin krummede sin Overlæbe tilbage, halvt som i Smerte, halvt som i overlegen Viden om noget, hun med Rette var stolt af.

Havde hun . . . *hun* noget af nogen at frygte?

Sagtens fordi hun just havde syslet med Tanken om

Døden — den, der var inde over hendes Hjems Tærskel — kom hun til at strejfe Tanken om Kirkegaarden Det skjalv koldt igennem hende.

Kirkegaarden laa kun syv Minutters Gang fra Villaen. Hun havde ikke været der i . . . i de Aar siden. Havde end ikke set hans Grav. . . .

Men altsaa, der fandtes Mennesker, især Kvinder, der havde Skræk, nervøs panisk Skræk for Kirkegaarde — og naar man bekendte det aabenlyst, kunde ingen tage Forargelse deraf.

Hun havde jo altid husket at tilføje: — Hvis jeg havde Slægtninge derude, var det en anden Sag, saa vilde jeg vel overvinde min Frygt.

Fru Fantin satte sig til Klaveret. Med slappe Fingre og uden Overgang spillede hun alle de Ting, hun vidste, hendes Haand fandt Behag i, og medens hun spillede, steg og svulmede Ømheden i hende.

Thi hun elskede ham, og han skulde dø . . .

Døren til Sygeværelset var aaben, men hun vendte sig ikke for, som hun plejede, at se, om han sov eller laa og hørte efter. Hvorfor vendte hun sig ikke? Var hun bange for hans Blik?

Det suste voldsomt for hendes Øren, Minder drog forbi, skiftevis kunde hun have skreget af Fortvivlelse og stønnet af Fryd ved det, hun genlevede . . . Jo, der var ganske stille inde hos Pierre.

Saadan blev man, selv et Menneske uden Nerver maatte blive saadan af Uge efter Uge at pleje en Dødssyg. Havde hun maaske ikke gjort alt, hvad der stod i menneskelig Magt for at lindre ham de sidste strenge Tider? Og han var jo ikke forandret — ikke udover det græsselige Hærværk Sygdommen havde øvet — hans Blik var roligt, dybt og dvælende nu som altid. Ikke lurende. Ikke mistroisk.

— Marie!

Hun fo'r op, rankede sig og knugede Hænderne hver for sig som altid, naar det gjaldt at samle indre Styrke.

— Ja, ja, her er jeg! Let og hurtigt gik hun ind og bøjede sig over ham, saa han ikke behøvede at tale højt. Lægen havde forklaret hende, hvilken grufuld Lidelse det

voldte ham at fremføre det mindste Ord. Hun vidste det fra Lægen, Pierre selv havde aldrig yttret en Klage.

— Gaa . . . en . . . Tur!

Fru Fantin strøg ham over Haaret. Selv nu, Døden saa nær, havde det bevaret sit mærkelig fortryllende Fald. Blidt spændte hun Fingrene om det skønne Hoved: — Lad mig blive hos dig!

Han svarede ikke, og hun tav. Hun ventede noget, vidste ikke selv hvad, saa kom det: — Send Janina bort . . . til din Mor . . . det er Synd . . . for et Barn . . . Døden . . .

Sveden brast voldsom frem af Anstrengelsen, han kunde ikke mere.

Hendes Fingre blev som Is, da han nævnede Barnets Navn, med kolde Læber frempustede hun: — Pierre, du maa aldrig tale om . . . det. Jeg kan ikke leve uden dig. Vi to, vi hører sammen alle Dage.

Hun følte en underlig Sviden i Panden, som om nogen havde mærket hende med et glødende Jern. Herregud, det var jo den Sætning, de fra deres Ægteskabs allerførste Tid og op gennem Aarene gensidig havde glædet hinanden med. Og det var jo Sandhed. De hørte sammen alle Dage. Thi hun elskede ham.

Var det maaske Løgn, var det maaske Bedrag?

— Lad mig . . . sige Farvel . . . til . . . hende . . .

— — —

Fru Fantin tyede ned i Haven under Paaskud af at finde Janina, der aldrig var, hvor hun skulde være.

Bladene faldt fra de store Træer, men Buskene stod grønne. De højstammede Roser blomstrede, men Efteraarets Skimmel og Spindel var trængt ind overalt. Jorden var glat og kold og fugtig og vigende.

Haven forekom hende med sine mange buksbumhegnede Bede som en Kirkegaard i det smaa. Det røde Murstenslysthus stod i en Krog, som Kapellet, hvor Kisterne opbevaredes til Begravelsen.

Uden Hensigt blev hun ved at gaa om et rundt Bed som et Hest i et Spil. Stedet bandt hende, som gemtes der mel-

lem de gule Roser en hemmelig Sorg eller Ulykke, der ikke turde lades ude af Bevogtning.

Fru Fantin gik med korslagte Arme. Hun rankede sig, som gjaldt det at vise netop disse Træer og disse Buske, at hun var i sin Ret.

Thi var det, naar alt kom til alt, naar man skar gennem, hvad der hed almindelig Opfattelse og nedarvede Begreber, var det saa ikke snarest noget at være stolt af! Og havde hun ikke i alle de Aar været saa sejrrig stolt deraf? Var det ikke netop derigennem hun havde bevaret den Glans af Ungdom og Fest, som alle beundrede og undrede sig over. Naa, og var ikke netop det den indre Aarsag til det ydre Væsen, hvorefter Vennerne havde døbt hende: Lykkebarnet?

Hun rankede sig, saa hun næsten ikke stod paa Jorden, og spændte Hænderne om den alt for slanke Midje og gik saa videre, vuggende sig til fjerne Minders Musik.

Andre Kvinder stred Livet hen og sled deres Ungdom op for at holde én Mand fast — og evnede det ikke. Hun havde — saa let som en Leg — skabt Lykken for to og Sorgen for ingen.

Legen varede elleve Aar — det var en Tid — den burde varet endnu.

For det var meningsløst . . . meningsløst . . . meningsløst . . .

Det stod for hende, det dengang, som noget endnu mere oprørende meningsløst, end det, der nu forberedtes. Maaske, fordi det dengang kom brat, uden et Sekunds Forberedelse, maaske fordi hun dengang havde prøvet det Forfærdelige — nu vilde det højst blive en Gentagelse. Og Smerten hærdede vel sine.

Underligt alligevel, at ingen, at ikke en eneste én havde haft blot Anelse af Mistanke i hine forvildede Dage og Nætter, hvor hun raste sin Fortvivlelse ud i Brøl som et sygt Dyr.

Man sagde, Kvinden var svag og bange for Smerte og let at overrumple. Det sagde man! . . .

Fru Fantin løftede Haanden med Arret.

Havde hun dengang tøvet saameget som et Nu med at tage sin Beslutning? Var det ikke Mod? Heltemod!

Hun krummede igen Overlæben: Mod — eller Mangel paa Mod!

Havde hun ikke med Glæde ja med Vellyst udstaaet tifold hine Dages legemlige Smerte for blot én Time at være alene med Liget . . .

Klogskab og klog Beregning havde hindret hende deri. Maaske ogsaa Hensynet til Janina — og maaske Medlidenhed med Pierre.

Eller Angst for Pierre . . .

Det dukkede op i hende, som hun gik der, rundt og rundt, stadig i en svimlende Døs af Minder, Erindringen om et Blik . . . Pierres Blik. Men hvornaar?

Havde hun ikke sovet og mødt det i det Nu, hun slog Øjnene op? Eller var det en Drøm?

Saa øm og blid Pierre netop var i de Dage. Han vaagede, fordi hun ikke kunde sove. Og hver Time stod han op og kom ny Is i Vandet . . .

Fru Fantin saa det for sig, som en Tilskuer fra Parkettet ser et gribende Optrin paa Scenen:

Pierre sad i den store Stol, hun i Sofaen. Lampen med den grønne Læseskærm var flyttet tilside, saa de kunde se hinanden, naar de talte. Avisen var kommen. Pierre rakte den til hende, som altid, hun var jo den forkælede, den utaalmodige.

Paa Bladets anden Side stod det. Overskriften lød: Pludselig Dødsfald.

Uden at udstøde et Suk havde hun læst videre, Spalte op og Spalte ned. Hænderne, der holdt Bladet, havde ikke rystet.

Roligt rejste hun sig lidt efter — en Evighed efter — gik ovenpaa og bad Pigen om Benzinflasken. Hun vilde selv rense et Par Handsker.

Havde trukket en benzindrivende Handske paa højre Haand og holdt den hen til Lampen . . .

Det var, som om en fortærende Tørst blev slukket, da hun fik Luft og af Smertens Fryd kunde skingre Skrigene ud. Morfin gav de hende. Lykkevis hjalp det ikke. Hun havde

i Fred kunnet jamre Dag og Nat. Som en Drøm stod hin Tid for hendes Erindring, men som en Drøm, der ikke udslettedes i Glemsel.

Hun skulde holde Haanden i Isvand, men slog med Vilje — som i Smertevildelser — atter og atter til Fadet og kastede sig paa Gulvet og hylede.

Gerne havde hun, da den legemlige Smerte stilnede af, paany overhældt Haanden med den brændbare Væske for derved at forlænge den Tid, hvor hun turde unde sig Lov at give Sorgen Udbrud. Hun blev hudløs i Svælget, tilsidst havde Skrigene kun lydt som en svag Hvæsen. Man fyldte hende med Sovemidler, og den store Mathed fulgte paa.

Livet begyndte forfra med hende. Hun blev ikke adspurgt. Men det havde været hendes dyrekøbte Kunst at leve det, saa Pierre ikke mærkede nogen Forandring.

Først nagedes hun af et næsten ubetvingeligt Had til ham, der uforskyldt levede videre, skønt den anden uforskyldt var revet bort. Hun væmmedes i hans Favn — men spillede Komedien tappert til Ende.

Og saa skete der det Under, at Komedien blev Virkelighed. Hun havde elsket to Mænd, ladet sig fylde af deres Elskov og Omhu — den ene var død, hun elskede den anden, uden Anger mod hverken den Døde eller den Levende. Skæbnen havde ordnet det saa godt og smagfuldt for hende. Hun var fuldkommen lykkelig.

Indtil denne Sygdom brød ud — denne Sygdom, som bar Døden i sig.

... Det var Janina, der kom dansende ned gennem Haven: — Hvorfor ser du sær ud i Ansigtet, Mor? ... Kan man ikke ogsaa komme til Bal, selvom ens Far dør, hvad? Onkel Ernest siger, at du og Far er de allerallerlykkeligste Ægteskabsfolk i hele den vide Verden ... Men her er saa kedeligt, siden Far blev syg ... tror du ikke ogsaa snart han dør? Og saa skal vi have stor Begravelse, og jeg skal have Sørgeslør, ikke?

— Gaa op til din Far, nu ... straks, han har spurgt efter dig. Gaa ... hører du!

Janina saa forbløffet op og drev saa surmulende tilbage mod Huset.

— Janina, husk, du maa ikke kysse Far paa Munden!

I samme Nu Ordene var sagt, blev hun rød af Skam. Pierre havde, siden Lægen afsagde Dødsdommen: Kræft i Tungen! ikke tilladt hende at berøre ham med sine Læber.

Ja, hun vilde sende Janina bort. Ikke fordi det „var Synd“ — Janina var ikke plaget af Følsomhed — men for hendes egen Skyld. Hun blev nervøs af den fabelagtige Lighed, der blev større Dag for Dag. Selv Stemmen havde hans syngende Metalklang.

Men ingen havde studset over Ligheden, ingen havde ytret et Ord, der gemte Tvivl . . . At tænke sig de i elleve Aar havde udført det Vovestykke, at sees saagodt som daglig, i den lille By, uden at nogen levende Sjæl havde fattet Mistanke! Han var dækket af sit Ry for „Sædhed“, og hun af sit urokkelige Væsen. At hun paa sine Spasereture tog Vej gennem Borgmesterens store Have, var saa naturligt, derved undgik hun den kedelige og ildelugtende Omvej nedenom Gasværket.

Ja, Tilfældet havde allernaadigst staaet dem bi. Tilfældet i Skikkelse af hans gamle tro og tavse Tjener, og saa Pierres mange Smaarejser i Embeds Medfør. Idyllen var ingensinde bleven forulæmpet.

Men hun havde, naar hun saadan tænkte efter, ogsaa været tapper i det Forhold, havde aldrig villet høre et Ord om Skilsmisse, havde tværtimod med den aabneste Grusomhed bestandig erklæret: Jeg kan ikke undvære dig og jeg vil ikke undvære Pierre. Han havde maattet bøje sig derfor.

Aah nej, Pierre opdagede ikke Ligheden, hun vidste det saa sikkert. Men hvorfra kom da denne gnavende Angst, denne forjagede pinefulde Anelse om noget, der *ikke blot* var det, at Pierre skulde dø?“

Hun længtes efter at græde, efter at sidde et Sted i Fred og græde ud. Hun havde ikke grædt i alle de Aar. Heller ikke følt Trang dertil.

En svulmende gul Rose faldt til Jorden. Uvilkaarlig tog hun den op. Den var hel, men duftløs — var raadnet af Stilken.

— Onkel Erneste siger, at I to er de allerlykkeligste Ægtefolk i hele den vide Verden . . .

Marie Fantin tog sig til Brystet med bægge Hænder. Saaledes altsaa var det fat! Derfra denne Angst, derfra denne Ulykkesfølelse! .... Samvittighedens Time var slaaet. Det var jo lidt sent den kom, denne Anger. Lidt sent, ja, og for sent til at skyde den fra sig igen. Fra nu af vilde Naget være over hende, om hende, i hende, hvor hun saa gik og stod. Fra nu af skulde hun pines ... Og Fred var ikke at finde ...

Fred ...

Kun i Tilstaaelse og ... Tilgivelse.

Aldrig. Hun knyttede sine to Hænder, rede til at optage Kampen. Ingen syg og nervøs Samvittighed skulde bringe hende til at forraade med et Ord den Hemmelighed, der var begravet med ham og i hine Dages sønderslidende Smerte.

Desuden, det vilde jo være den skammeligste Gerning mod Pierre nu. En smuk Afskedshilsen!

Hun blev ved at drive rundt i Haven. Det skumrede. Hun var ellers ikke mørkeræd, men hun følte sig saa sært beluret og iagttaget af alle disse Buske og øde afbladede Træer. Hun mærkede dem om sig som en Skare tavse, strenge Dommere, der vidste alt og for hvem ingen Nægten hjalp.

Saa god, saa vidunderlig, uophørlig god Pierre havde været mod hende i alle de Aar, medens hun ... Et stort Bedrag. En stor Løgn. Kunde hun, kunde hun gaa og knæle ved hans Leje og tilstaa alt ... ja, selvom hans sidste Ord var blevet en Forbandelse.

Det vilde vel dræbe ham — og hvad var vundet derved?

Aftenstunden gjorde hende sentimental, hun huskede det fra Barneaarene. Naar Mørket faldt paa, blev hun blid og fortrydende.

— — —

Da Marie Fantin traadte ind i Entreen, var Gasblusset tændt. Lægens Hat og Frakke hang der. I Spisestuen var Pigen ved at dække Bord og legede Janina med Katten. Alt aandede Fred, dog var det, som om Hjertet skulde forgaa af sin egen Angst.

— Har Lægen været her længe?

— Ja, over en Time, tror jeg, og Sophie er paa Apotheket efter Sager.

Hun kunde ikke faa sig til at gaa ind til Pierre, saalænge Lægen var der. I sin Nervøsitet skændte hun paa Pigen, der ikke havde hindret Stegeosen i at trænge ind i Stuerne. Især nu . . . hvor Pierre saagodtsom ikke mere kunde tage Føde til sig.

Dø af Sult . . .

Lægen kom. Hans Udtryk var saa mørkt, at hun uvilkaarligt greb ham i Armen: Naa?

Han rystede paa Hovedet: — Lad os gaa ind i Dagligstuen, der er noget, jeg maa tale med Dem om.

Saa satte de sig ned. Hun i Sofaen, han i den store Stol, Lampen med den grønne Skærm var stillet tilside, saa de saa hinandens Ansigter.

— Altsaa, Frue, Deres Mand overlever næppe denne Nat . . . Vær nu rolig, De er jo forberedt. Og han . . . for ham er det bedst jo før jo heller.

Men Fru Fantin havde i Lægens Blik fanget et Glimt, der lammede hende. Hvad kom han for at sige? Hun skurede Ryggen op mod Sofaens stive Læn, hun vilde holde sig oprejst.

— Frue, er De stærk nok til at jeg fortæller Dem noget, som . . . som vil berøre Dem pinligt? Hun prøvede at nikke, alt i hende var stivnet.

— Saa begynder jeg med Begyndelsen. Dengang Deres Mand blev syg, anede han jo ikke selv, hvad han fejlede. Det er ikke min Vane at underrette Patienterne om, naar de skal begraves, jeg gør det kun under særlige Omstændigheder. Som her var tilstede.

Deres Mand ønskede klar Besked, da han havde noget meget vigtigt at ordne — hvad det var, ved jeg ikke. Han fik Visheden og tog den med overlegen Ro. Men han krævede af mig, at jeg, naar Tiden nærmede sig, skulde sige ham til. Helst et Par Dage før . . . det sidste. Jeg forklarede, at det vilde være mig umuligt at sige ham noget bestemt. Hvergang jeg i den sidste Tid har set til ham, har han med Blikket spurgt, om det snart var.

— Allerede i et Par Dage har jeg vidst, Døden var nær forestaaende — der er jo Grænser for, hvorlænge et Menneske kan leve uden Mad, men da det kom til Stykket, krympede jeg mig ved at sige de afgørende Ord. Først nu, for en lille Time siden, gjorde jeg min Pligt . . .

Lægen tav, men saa ufravendt paa Fru Fantin, der skrumpede ind under hans Blik.

— Tør jeg sige mere? Hun aabnede Læberne til et Ja.

— Det er noget saa ubegribeligt, at . . . ja, jeg ved jo, hvor lykkeligt Deres Ægteskab har været . . . og det er derfor . . . Hans Hjerne er klar. Der er ikke Mulighed for en Misforstaaelse . . . Deres Mand har dikteret mig et Telegram til Besørgelse strax efter hans Død . . . Det er aabent. Hvis De ønsker det, vil jeg — enten det er Ret eller ej — overgive det i Deres Hænder. Men først vil jeg fortælle Resten.

Hun sad og stirrede paa Haanden med det silkeagtige Ar — hun følte det som en Isskorpe.

— Da jeg havde nedskrevet Telegrammet, bad han mig sørge for — og det Ønske maa De, Frue, respektere — at han ikke blev forstyrret af nogen. Udtrykkelig sagt, ikke af nogen — ikke af *Dem.*

Kulden nærmede sig Hjertet. Saaledes, saaledes var det hin Aften, da hun blev ved at læse Spalte op og Spalte ned, skønt hun vidste, at *han* var død . . .

— Er der saa . . . mere? Hun havde rejst sig og stod med korslagte Arme.

— Ja. Jeg gik ud for at sende en af Pigerne paa Apotheket. Da jeg kom igen, havde Deres Mand været oppe . . . hvordan han har kunnet, vil blive mig en Gaade. Han maa være krøbet paa Hænder og Fødder, nok er det, han havde været oppe. Det lille Jernskrin paa Bordet ved Vinduet, var aabnet, Papirer laa spredt omkring — han havde hentet noget i det Skrin. Det noget laa han — og ligger han endnu med i Hænderne. Hvad det er, ved jeg ikke. Han holder det knuget ind til sig . . . Nu har jeg sagt alt. Her lægger jeg Telegrammet. Læs det, send det, gør som De vil. Men . . . gaa ikke ind til Deres Mand før . . . før det bliver lyst igen . . .

— — —

Og Natten igennem sad Marie Fantin paa samme Plet. Telegrammet laa, uaabnet, ulæst, paa Bordet. Lampen gik ud, men selv i Mørket skimtede hun Papirets Hvid.

Dagen brød frem. Hun vidste, gennem sit Hjertes sorgfuldt anspændte Sansning, at Pierre var død ved Firetiden. Men først i den klare Dag gik hun ind til ham.

Han laa endnu med det noget sammenknuget i Hænderne: — Billedet af en ung Kvinde.

Saa foldede hun Telegrammet ud, læste Adressen og Ordene: — Mine sidste Tanker gælder dig, du Elskede — — — Selv i Graven slipper jeg ikke Mindet om vor Lykke.

Pierre.

— — —

Om Fru Fantin er der saa det at sige, at hun selv, i samme Time, afsendte Telegrammet.

Den traadløse Symaskine.

Af *Axel Breidahl.*

Henckelmeyers Fader hed Hansen.

Hans Moder hed Oline og var en født Olsen.

Men hendes Bedstefader var en indvandret tysk Farversvend ved Navn Henckelmeyer. Derfra Navnet.

Henckelmeyer, altsaa vores Henckelmeyer, var Opfinder.

Han syslede med store, ekopegørende Opfindelser af den Slags, der med et Slag vilde gøre ham til Millionær og værdig til en Statue i Ørstedsparken.

Han havde ganske vist ikke opfundet noget endnu, men alligevel havde næppe nogen anden Opfinder haft en saa glansfuld Karriere som han. End ikke Edison.

Fra at beskæftige sig med saadanne Smaatterier som en forbedret Vindueshasp og det styrbare Luftskib — som jo alle Opfindere fusker med — var han hurtig naaet til ganske anderledes storslaaede Problemer, hvis Løsning han med Rette mente vilde gøre ham berømt i Udlandet og fortjent af sit Fædreland og bringe hans Navn til at fordunkle baade Edison og Kolumbus (han var, skønt Fagmand, ikke rigtig klar over Forskellen mellem en Opfinder og en Opdager, eller rettere, han slog Begreberne sammen, idet han gik ud fra, at en Opfinder er en Mand, der opdager, hvordan man skal bære sig ad med f. Eks. at telegrafere uden Traad).

Nej, — som den Menneskehedens Velgører, han tænkte paa at blive, spekulerede Henckelmeyer paa saadanne Ting, som at udvinde Drivkraft af Jordens Akselomdrejninger, — han manglede bare et fast Punkt ude i Verdensrummet for

at kunne realisere sin store Tanke —, eller at omsætte Solens Varme i Elektricitet.

Sol-Elektriciteten var hans sidste Idé. Han vidste ikke selv, hvorledes han var kommen paa den Tanke, at der skulde være Elektricitet i Solstraalerne, og han manglede ganske vist de mest elementære tekniske Forudsætninger for at kunne tilvejebringe de nødvendige Mellemled til Udnyttelsen af den eventuelle Elektricitet, men ingen Hindring var saa stor, at den kunde skræmme Henckelmeyer, naar han havde sat sig en Opgave.

Han valgte da at gaa frem ad de praktiske Eksperimenters Vej. Foreløbig var han naaet til ved Hjælp af en sindrig Sammenstilling af Linser og smaa Spejle at kunne dirigere Solens Straaler fra Vinduet hen til en lille Kedel, hvis Indhold han paa denne Maade haabede at kunne opvarme.

Endnu havde han ikke ganske løst dette Problem. Naar der kom en Kunde i Forretningen, maatte han i hvert Fald ty til Gasapparatet for at faa Barbervandet varmt.

Henckelmeyer var nemlig ogsaa Barber — ved Siden af, — desværre, sagde han, for man skal jo leve, — og han havde Kone og fem Børn i Alderen fra syv til nitten Aar, — og Konen var uheldigvis ikke besjælet af samme Opfinderbegejstring som Manden. — Hun var et af den Slags materielle, jordbundne Mennesker, som interesserer sig meget mere for, hvor man skal faa Maden fra og Klæder til Børnene og Penge til Husleje, og som synes, at Kaffe og Wienerbrød er en af de herligste Opfindelser i denne Verden.

Hun holdt Henckelmeyer nede ved Jorden, og hun havde inde fra sin lille Stue stadig et vagtsomt Øje med Manden og passede paa, at han betjente Kunderne vel og benyttede sine ledige Øjeblikke til at trække Knivene af eller stikke Haar i en stakkels mærkværdig Paryk, som i mange Aar havde staaet paa en Blok ved Vinduet, og som aldrig blev færdig.

Saa længe Barberstuen var aaben, fik han ikke Lov til at beskæftige sig med sine overjordiske Sysler.

Blandt andet af den Grund var Henckelmeyer en af de ivrigste Forkæmpere for Otte-Lukningen dèr i Gaden.

Efter Klokken otte om Aftenen var der ganske vist

ikke mange Solstraaler tilovers for hans praktiske Eksperimenter. Men derfor laa Henckelmeyer dog ikke paa den lade Side; han hengav sig til andre samfundsnyttige Betragtninger, som affødtes af hans Avislæsning eller Kundernes Snak.

Naar f. Eks. Tøffelmageren i Kælderen havde udtalt som sin uforgribelige Mening, at det aldrig vilde lykkes os Mennesker at komme i Forbindelse med Marsbeboerne, var Henckelmeyer straks parat til at bevise det modsatte, og han kunde da tilbringe Aftenen med at udkaste Planer og opstille Teorier, som han havde glemt næste Morgen.

Eller han læste i Aftenposten, at der for flere Hundrede Aar siden var sunket en Flaade med mange Kostbarheder og rige Skatte i den karaibiske Havbugt, og straks tog han fat paa at opfinde et Apparat, gennem hvilket man ved Hjælp af koncentreret Sollys kunde afsøge Havbunden og finde Skatten.

Og næppe fødtes en saadan Tanke i ham, før han i næste Øjeblik tænkte sig den realiseret; og straks faldt alle Skranker for hans mægtige Fantasi, — — Loft og Vægge gled bort for hans svømmende Blik, — den søvnige Petroleumslampes Refleks i Pillespejlet blev til en mægtig straalende Illumination, en Sejrsallé, en Triumfbue, gennem hvilken han vandrede til det høje Slot, og den flejnskaldede Parykblok forvandledes pludselig til Kejseren af Karaibien, som rejste sig fra sin Tronstol og takkede Henckelmeyer, fordi han havde hævet Skatten; og den næste Dag kom han i Avisen for det og blev udnævnt til Kancelliraad og Storkors af Elefanten. Og Kejserens private Flyttevogn kom og hentede hans Habengut bort til Slottet i Karaibien, medens Tøffelmagerens ærgrede sig en Brok til af den bare Misundelse . . .

Disse højtflyvende Planer kostede ham ikke umaadelige Summer eller blot anstrængende Hjærnearbejde; nej, han bryggede sig et Par stive Romtoddyer og stoppede sin Porcellænspibe med den grovtskaarne Wolleknaster, og mens Toddydampen og Tobaksrøgen forenede sig til en bølgende Taage, aabnede der sig en vid Horisont for ham, og alle Tankeeksperimenter lykkedes.

Og naar hans Kone inde fra Bagstuen hørte ham rejse

sig op og skrabe ud og tale et mærkeligt, selvlavet Sprog, vidste hun, at enten havde han nu opnaaet en Telefonforbindelse med Mars eller ogsaa blev han komplimenteret af et Par mere eller mindre fremragende Kejsere og Konger for en af sine epokegørende Opfindelser.

Saa slukkede han sin Lampe og gik glad og nynnende i Seng, bakkende paa sin Pibe, til den blev kold, og saa sov han ind med Tanken om uhyre Rigdomme og Æresbevisninger og Tøffelmagerfamiliens afmægtige Raseri over al hans Herlighed og Glans.

Henckelmeyer var et lykkeligt Menneske!

Og han vaagnede aldrig næste Morgen med moralske Tømmermænd eller nøgtern Flovhed. Det kunde aldrig falde ham ind at græmme sig over de bristede Illusioner. Den naturlige Reaktion indtraadte ganske vist, naar han stod og piskede sit Barberskum og sæbede den første Murerhaandlanger ind, men han følte den kun som den øjeblikkelige Tomhed efter Læsningen af en spændende fantasifuld Knaldroman, og naar han til sin Frokost fik „Social-Demokraten" op fra Tøffelmagerens — de holdt Aviser sammen —, fik hans Fantasi ny Næring og hans Tanke Flugt, og han samlede sig nyt Stof til Aftentimernes rige Lykkedrømme.

Fru Henckelmeyer levede som sagt ikke med i sin Mands Fantasiverden. Hun bevarede den samme kolde, urokkelige Skepticisme overfor alle hans nye Planer og Idéer, men ved Siden heraf nærede hun en vis stiltiende Beundring for hans usvækkede Eksperimenterings-Lyst, parret med en praktisk Værdsættelse af den hjemlige Toddy fremfor Værtshusbumleri og Kortspil.

Og trods alt havde Mandens Fantasterier hos hende fremkaldt en lignende Trang til at lade Tanken svæve bort fra Barberforretningens Bagstue, en Trang, som hun imidlertid fik rigelig og let tilfredsstillet ved Læsningen af Familie-Journalens Feuilleton og Marie Sophie Schwartz Romaner.

Hun kravlede tidligt i Seng om Aftenen med en eller anden „god Bog", og her i de lune Dyner med Kaffekoppen midt imellem Undertøjet paa Stolen foran Sengen følte *hun* sig lykkelig.

Saaledes — lidt isoleret fra hinanden og fra Børnene —

havde Ægteparret nu levet de sidste ti—tolv Aar af deres Ægteskab.

Og de havde slet ikke lagt Mærke til, at den ældste, Ludovika, var bleven en højbarmet Pige paa nitten Aar, med store længselsfuldt drømmende Øjne og en svulmende frisk Mund, der nok kunde se ud til at have en glubende Appetit paa Livet.

Det vil sige, en Gang imellem mærkede de jo nok, at de havde en voksen Datter, naar Ludovika temmelig højrøstet lod høre fra sig og krævede at komme med paa Foreningsballer og til Aftenunderholdning i Barbersvendenes Sangkor og alle de andre Herligheder, der nu en Gang hører Ungdommen til.

Henckelmeyer rasede og protesterede. Men da Moderen støttede Datterens Fordringer, var der ikke noget at stille op.

Og nu oprandt der en Tid fuld af Helvedeskvaler for den stakkels Henckelmeyer. I Stedet for som hidtil at kunne hengive sig til sine videnskabelige Sysler, maatte han hveranden Aften trække i Diplomatfrakke og hvidt Slips og følge med Familien til alle disse tossede Ting, som slet ikke havde hans Interesse.

Og Penge kostede det Altsammen; Ludovika skulde stadses ud, og Konen naturligvis ogsaa, og han selv maatte min Sandten have ren Flip paa næsten hver Gang. Og en blomstret Vest købte de ogsaa til ham, for at han skulde ligne en Etatsraad.

— — —

Paa et af disse Foreningsballer mødte Ludovika sin Skæbne i Form af en ung Mand, der hed Hansen.

Han var Agent for en mindre Cigarfabrik og særdeles beleven. For den Sags Skyld kunde han ogsaa godt have været Barbersvend, og det var han da ogsaa oprindelig. Det var paa den Konto, han deltog i Barber- og Frisørmedhjælpernes selskabelige Sammenkomster.

Han havde et vidunderligt Snakketøj og en rent ud fænomenal Paagaaenhed, og hans nuværende Principal, Cigarfabrikanten, havde set fuldkommen rigtigt, da han tilbød ham Agentur for Fabriken med fast Gage og god Provision.

Hansen var da ogsaa en hel Matador her blandt sine tid-

ligere Kolleger, og da han baade dansede godt og sang Smørtenor, var han ganske uundværlig ved disse Aftenunderholdninger.

At han kastede sine Øjne paa Ludovika og dansede med hende otte Gange paa en Aften og gav Smørrebrød paa Familien, var vel egnet til at opvække Misundelse i mangt et Hjærte.

Fru Henckelmeyer nød paa Datterens og egne Vegne denne Triumf. Hun kroede sig, saa hendes mægtige Barm var nær ved at sprænge det staalgraa Silkeliv, der nu havde maattet holde for i det sidste Par Aar, og hun betragtede med udfordrende Medlidenhed de andre Mødre, hvis mindre heldige Døtre maatte varme Bænke, medens hendes Ludovika ustandseligt fejede Gulvet med Ballets Løve.

Fru Henckelmeyer manglede kun et i sin moderlige Lykke og Stolthed — en Stanglorgnet. Men den vilde hun ogsaa betinge sig i Julegave.

Da de saa skulde hjem, og det viste sig, at Hansen boede i samme Gade, og at han gav Drosche lige til Døren, — ja da syntes Fru Henckelmeyer, at Vorherre var uendelig stor i sin Visdom og sin Miskundhed.

Hun holdt Henckelmeyer vaagen hele Natten. Det var første Gang, de havde talt om Ludovikas Udsigter. Men nu tog hun ogsaa Revanche. Hun udmalede for sin Mand, hvor herligt det vilde være, om Hansen tog Ludovika, hvor godt hun vilde kunne faa det og navnlig hvor misundelige de andre vilde blive.

Men det passede altsammen ikke Henckelmeyer. Han syntes ikke, det hastede med at faa Pigebarnet forlovet. Og desuden krydsede dette her ganske hans Fremtidsplaner. Han vilde ikke komme nærmere ind paa, hvorpaa disse Planer gik ud. Men sandsynligvis spillede hans eventuelle Opfindelser og Kejseren af Karaibien en betydelig Rolle heri.

Og forsaavidt kunde Henckelmeyer jo nok have Ret i, at en Svigersøn, der hed Hansen og var Cigaragent, ikke passede rigtig godt ind i de rige og rosenrøde Fremtidsfantasier, han hengav sig til, naar han sad alene ved sin Romtoddy i Barberstuen.

Det var ikke den Lod, han havde tiltænkt Ludovika. De

skulde bare vente og give Tid, til han var færdig med en af sine epokegørende Opfindelser, som skulde skaffe ham baade Berømmelse og Rigdom, saa kunde han faa en hvilken som helst Justitsraad og Garderofficer til Svigersøn.

Nej, der var sandelig ikke noget at forhaste sig efter! Og saa tilmed en Mand, der hed Hansen! Troede de maaske, at han med stor Møje og Besvær havde skaffet sig af med Hansennavnet og faaet dem allesammen til at hedde Henckelmeyer, for at et af hans Børn saa igen skulde gaa hen og komme til at hedde Hansen?

Næh, maa vi bare være her!

Henckelmeyer talte sig gal i Hovedet, og da han længe havde søgt et Paaskud til at blive fri for at løbe hjemme fra om Aftenen, slog han i Sengekanten og bandede paa, at nu var det forbi med det Balfaldera for i Aar.

Der blev tudet en lille Taar den næste Dag. Men Henckelmeyer var stejl og mægtig, og allerede samme Dags Aften var alt i den gamle Skure: Henckelmeyer sad i Barberstuen med sin Romtoddy, sin Tobakspibe og sine Drømme, hans Kone gik i Seng med „den forsvundne Arving“ og „Ejeren af Moesgaarden“, og Ludovika sad i sit lille Værelse ved Siden af Sovekamret og syede paa Maskine, medens Hjærtet bankede i vemodsblandet Glæde og Taarerne trillede salte ned i Mundvigene.

Men Charles Hansen vilde ikke have været den dygtige Cigaragent, han havde Ord for at være, hvis han havde ladet sig forknytte af saa lidt. Han lod sig ikke saadan uden videre afvise.

Han blev daglig Kunde paa Barberstuen, slog en Sludder af med Fruen og fangede et Glimt af Datteren, og bragte Faderen Cigarprøver, som han bad ham være saa elskværdig at udtale sin Dom om.

Han var kort sagt ikke til at blive af med. Og Henckelmeyer var saa smaat begyndt at vænne sig til ham, da Hansen en skønne Dag begik den umaadelige Letsindighed at udtale sig mindre respektfuldt om hans eventuelle Opfindelser.

Paa sin sædvanlige flotte Maade sagde han, mens Henckelmeyer sæbede ham ind:

— „Næh, ved De hvad, det kan sgu ikke betale sig at spekulere paa den Slags Ting, som alligevel ikke bliver til noget. De skulde hellere give Dem til at opfinde noget Haarvand og saadan noget og blive en rig Mand paa det. Bare det lugter godt og har et flot Navn, saa gør det sgu ikke noget, at det ikke hjælper! Verden vil bedrages!"

Henckelmeyer stivnede.

Han kunde have stoppet Munden med Sæbeskum paa denne unge Fløs, der saadan mir nix dir nix gjorde det af med alle hans Opfindelser og Fremtidsplaner.

Haarvand!

Havde man nogen Sinde hørt Mage til Uforskammethed, — — som om en Opfinder gav sig af med at opfinde Haarvand og saadan noget!

Men han sagde ikke noget, — man skal jo alligevel ikke støde Kunderne fra sig.

Og Hansen fortsatte ufortrødent:

— „Der er altid noget at gøre for en rask Mand i den Slags Artikler. Haarelixir og Skægbalsam og Ligtorneplaster og Skønhedscréme og Gud ved, hvad det hedder. Det er fine Ting! Saadan en Elixir til at fremkalde Haar med paa skaldede Hoveder, det er nu en ren Guldgrube. Lidt Burrerod og noget Sprit og en Draabe Rosenolie, der flyder ovenpaa det Hele, og en flot Etikette, — væssearti', en Krone Flasken! Lav den, Hr. Henckelmeyer, saa skal jeg agentere med den. Jeg skal faneme nok faa den solgt!"

Men dette Forsøg paa at knytte en nærmere Forbindelse med Henckelmeyer havde skabt en dyb Kløft imellem dem.

Hansen vejrede Situationen og forsøgte paa en anden Bov.

Han kom som en af de sidste Kunder om Aftenen og blev siddende efter Lukketid og sludrede Opfindelser med Henckelmeyer.

I Begyndelsen var denne treven og tvær, — han frygtede, at den unge Mand vilde gøre Løjer med ham.

Men da Hansen tilsyneladende tog det meget alvorligt, fik Henckelmeyer snart Munden paa Gled og fortalte løst og fast om sine Ideer og Theorier, om sine Planer og verdensomvæltende Opfindelser.

Og Hansen supplerede ham udmærket og talte med om Ting, han ikke havde det fjerneste Begreb om. Og han havde en forbløffende Evne til at slaa om sig med tekniske Fagudtryk og mærkelige Fremmedord, hvis Betydning han ikke havde ringeste Anelse om.

Han var med Begejstring gaaet ind paa Henckelmeyers Ide med Sol-Elektriciteten, og han udtalte som sin sikre Overbevisning følgende:

— Ja, Hr. Henckelmeyer, Sagen er jo denne, at Zodiacallysets komplentative Refleksvirkning i de radiomekaniske Lysbølger fremkalder og magasinerer en kompakt og relativ elektromagnetisk Kraft, som udløser sig gennem saa og saa mange Kilowattimers Højspændingsstyrke. Ja, hvad er vi Mennesker, Hr. Henckelmeyer? Endnu staar vi der og spørger hinanden: Hvad er Elektricitet Ingen kan give os Svaret. De Lærde er uenige. Har vi andre saa ikke Lov til at sige, at vi er lige saa kloge som de? Vi ved heller ikke, hvad Elektricitet er, — men det kan lige saa godt falde i vor Lod at udnytte de tilfældige vagabonderende hydrauliske Lyskræfters autografiske Urkraft, som ellers gaar tilspilde i Verdensaltets Intet. Har jeg ikke Ret!"

Henckelmeyer kunde kun i allerhøjeste Grad bifalde hans Udtalelser, og han fandt nu, at den unge Mand under sit tilsyneladende saa overfladiske Væsen skjulte en Grubler og ikke saa lidt af en Videnskabsmand.

Og da Henckelmeyer i sin Egenskab af ældre Opfinder jo ikke godt kunde være bekendt at spørge den unge Mand, hvorledes hans Udtalelser egentlig skulde forstaaes, kom det aldrig til Uoverensstemmelser mellem dem angaaende Videnskabens Theorier og Principper.

Det blev snart til en Sædvane, at Hansen kom der om Aftenen, og Fru Henckelmeyer fandt paa at blive oppe og lave Kaffe, og Ludovika hentede Kager, og det blev et rigtig hyggeligt Familieliv.

Men det passede ikke Henckelmeyer. For det første anede han jo nok, hvor det bar hen. Og for det andet kunde de jo ikke tale frit om deres himmelstormende Projekter, naar Kvindfolkene sad og lyttede efter.

Derfor jog han Konen i Seng og gænnede Datteren ind

til Symaskinen, og saa maatte Hansen nøjes med Henckelmeyer.

Men en Aften, medens han sad og lyttede til Symaskinens melankolske Snurren, udkastede han den dristige Plan for Henckelmeyer, om de i Fællesskab skulde fremstille en traadløs Symaskine.

En traadløs Symaskine? Henckelmeyer saa' maabende paa ham, men Hansen udviklede med rivende Tungefærdighed sin Plan:

— „Er Solens Magt forbi, fordi den gaar ned i Vest? Lever den ikke videre i Tusinde Ting? Spirer og gror ikke Kornet paa Marken og Blomsterne i Haven, netop i Kraft af Solen, selv om den er gaaet til Ro? Skvulper ikke Bølgerne, blæser ikke Vindene ligefuldt om Natten? Altsammen Solens Skyld. Ja, hvem ved, om det ikke er Solens Kraft, der besørger hele Jordens Omdrejning? Det er jeg lige ved at tro. Og naar Solen kan dreje hele Jorden, skulde den saa ikke kunne dreje en Symaskine, ogsaa om Natten?"

Jo, det mente Henckelmeyer da ogsaa nok. Det var jo let nok om Dagen; naar han nu var færdig med sit Apparat til at samle Sol-Elektriciteten med, saa gik det Hele jo af sig selv. Men hvordan skulde det gaa om Natten?

Hansen havde Svar paa rede Haand:

— „Det er jo netop Sagen, at vi skal opfinde en elektro-magnetisk Optager, som med konvulsivisk Styrke indsuger den fra Solperiferiens Straalecentrum udgaaende Kraft og opbevare den i Hektowatmeterens Voltaspænding, indtil den atter udlades i fysisk Højspændingskraft ad traadløs Vej!"

— „Javel, ja!" sagde Henckelmeyer. Det var han saa fuldkommen med paa.

Det eneste, han egentlig havde opfanget og forstaaet, var Ordet Volta. Men det gav ham ogsaa nok at bestille hele Natten. Han fandt i Servanteskuffen et gammelt Voltakors, som hans Kone en Gang havde anskaffet sig mod Gigt og Kolik. Det skilte han ad for at se, hvad det bestod af.

Og den næste Dag fik han fat i nogle Kobber- og Zink-

plader, som han lagde ovenpaa hinanden med Tøjstykker imellem og forbandt med Kobbertraade.

Hansen kom og hjalp ham. De byggede to store Voltasøjler og hældte Eddike paa Tøjstumperne, og Henckelmeyer syntes virkelig, at han kunde mærke en svag elektrisk Strøm gaa gennem sit Legeme, naar han berørte disse Voltasøjler.

De blev nu sat i Forbindelse med Henckelmeyers Spejl- og Linsesystem, for at de kunde blive ladet med Solelektricitet.

Og nu oprandt en herlig Tid saavel for Henckelmeyer som for Hansen — Eksperimenternes Tid.

Hansen fik det efterhaanden indrettet saaledes, at der blev oprettet en Afsenderstation i Barberstuen og en Modtagerstation i Ludovikas Værelse.

Der blev anbragt en „Voltasøjle" hvert Sted, og Henckelmeyer passede Afsenderen, og Hansen passede Modtageren.

Modtageren var sat i Forbindelse med Ludovikas Trædesymaskine, og nu gjaldt det om ad Eksperimenternes Vej at naa til det Resultat, at Sol-Elektricitetens opsparede Kraft blev overført ad traadløs Vej som Drivkraft for Symaskinen.

Det var der i Grunden ikke mange Ben i. Og baade Hansen og Henckelmeyer mente, at Opfindelsen var saa godt som færdig. De talte allerede om Udbyttets Fordeling og gav hinanden Haanden paa ikke at røbe Opfindelsen for noget Menneske.

Disse Aftener var fulde af Herlighed. Hansen var bleven saa ivrig en Opfinder, at han stillede lidt før otte hver Aften og hjalp Henckelmeyer med de sidste Kunder.

Og de havde det saa dejlig fredeligt. Fru Henckelmeyer lukkede Sovekammerdøren, thi Hansens elektromagnetiske Fagudtryk passede saare daarligt ind i hendes sentimentale Ridderromaner.

Og Ludovika sad stille og ventede paa, at der skulde ske noget, for hun maatte jo være med til at bedømme, om Symaskinen ogsaa kunde gaa rigtigt med traadløs Kraft.

Henckelmeyer havde nogle mærkelige Skruer og Haandtag at passe, og Hansen sad og drejede paa nogle tilsvarende Skruer inde hos Ludovika. Og en Gang imellem

kunde Henckelmeyer høre, at Symaskinen begyndte at køre rundt, — men, mærkværdig nok, — hver Gang han ilede hen til Døren for at beskue Fænomenet, saa holdt den op med at gaa.

Det var jo foreløbig det kedelige ved Opfindelsen, at der maatte to Mand til at passe Apparaterne, foruden En til at sy paa Maskinen, naar den endelig kørte rundt. Det var jo adskilligt nemmere for denne Ene at træde Maskinen selv.

Men dette betød jo i og for sig intet.

Og selv om Henckelmeyer var henvist til at sidde og dreje paa nogle Skruer og ikke et Øjeblik kunde vige fra Apparatet, saa gjorde det ikke noget, naar de blot naaede til et virkeligt Resultat.

Hansen lavede forskellige Forbedringer ved Afsenderapparatet, blandt andet en lille Fjer, der smækkede uafbrudt, naar der blev drejet paa et Haandtag, og som havde den Fordel, at man kunde høre, naar Afsenderapparatet blev forladt.

Disse Eksperimenter med den traadløse Kraftoverføring vilde sikkert være bleven fortsatte endnu en lang Tid, hvis ikke Fru Henckelmeyer havde ført dem til en brat Afslutning.

Hun var en Aften listet op af sin Seng og havde aabnet Sovekammerdøren paa Klem og kigget ind.

Og der saa hun Hansen og Ludovika med hinanden om Halsen, og Hansen med Foden paa Symaskinens Pedal, som han en Gang imellem traadte, saa Hjulene snurrede.

Fru Henckelmeyer smækkede Døren op og raabte til sin Mand:

— „Jo, det er en nydelig Opfindelse, Du der har lavet!“

De to unge Mennesker røg fra hinanden, men Situationen var jo ikke til at klare.

Den stakkels forblindede Henckelmeyer var nu atter paa en voldsom Maade bleven revet ud af sine Forhaabninger.

Han var bleven en Illusion fattigere — men en Svigersøn rigere. Thi Fru Henckelmeyer lod selvfølgelig ikke denne gunstige Lejlighed til at faa en Forlovelse i Stand slippe sig ud af Hænderne.

Henckelmeyer var endnu saa konfus og betaget af Sol-Elektricitet og andre Herligheder, at han næppe kunde sanse.

Han sagde Ja og Amen til hver Ting, og han anede saamænd knapt, at den driftige Hansen allerede et Par Dage efter begyndte at lave Fabrik i Køkkenet og opfinde Haarvand og agentere med „Hansen & Henckelmeyers Haarelixir. Eneste ufejlbarlige Haarmiddel."

Efterhaanden gled Henckelmeyer tilbage til sin tidligere enlige Tilværelse med Romtoddyen og Piben og de skønne Drømme.

Og til Tider lod han atter Tankerne eksperimentere med den Opfindelse, som han og Hansen ikke fik færdig.

Han havde ikke opgivet Haabet om at bringe den til Udførelse. Thi han havde endnu ikke opdaget, at der laa lidt af en Vittighed i den af Hansen saa dristigt projekterede Opfindelse: den traadløse Symaskine.

Suzannah Florins Cotillon.

Af *Otto Rung.*

Den Forholdsregel, hvormed Hotellets Inspektør markerede, at ogsaa han henregnede Mademoiselle S. Florin, Fräulein Eckstein, Sekretær hos den celebre Kvindesagspræsident Madam Versook, Haarlem og tre andre Rejseledsagersker eller endog Guvernanter hos de besøgende Herskaber til Domestikklassen, bestod i, at en Servietring var henlagt paa deres Pladser ved Table d'hôte, medens der foran de egentlige Herskabers Kuverter, i skønt varieret Vifte- eller Kaskadeformation, hver Dag var opstillet en snehvid ny Damaskesserviet.

Da Frøken Suzannah Florin derfor den 29. Juli fandt sin Serviet opstillet i en fantastisk søløveagtig Figur, blev hun først noget forundret, men da hun ingen Steder saa sin røde Skildpaddesservietring, blev hun tillige meget urolig, idet hun efter hemmelig Aftale med en tilstedeværende Person, hvis funklende Øjne paa en fjern Bordside netop nu svarafventende søgte hendes, plejede at finde i sin Servietring sammenrullet i en tynd Strimmel en Billet, der fastsatte nærmere Møde. Servietringen var øjensynlig fjernet af en uvedkommende, og Servietten, der tydeligt daterede sig fra først i Ugen, var af en øvet Haand formet til en kunstfærdig hvilende Figur.

Med nogen Ængstelse gennemgik hun det opvartende Personale: Den blonde, runde og skikkelige Overkelner, de ti Tjenere, der afmaalt og automatisk førte Fadene ned forbi Table d'hoten; deres Øjne havde altid andre Ærinder end Anretningen, de havde synligt et indbyrdes Frimurersprog

med tydeligt Henblik paa Herrernes Opdragelse og Dress og Damernes mere afsluttede Kvalitet. Hun afsøgte Rækken: Nummer 5 med sit engelske Bedemandsansigt, den junkeragtige blissede Nummer 7 og den spænstige stramme Jockey Nummer 2, med hvem Mademoiselle til venstre tog sig Friheder. Hun bed sig i de smaa Læber og prøvede at beregne Følgerne af en eventuel Indiskretion. Hendes Naade Baronessen, der plejede overfor Fremmede at benævne hende sin Datters kæreste Veninde og iøvrigt benyttede hende til Manicure og Massering, var meget paapasselig og af faste moralske Principper.

Table d'hôte forløb imidlertid formfuldt som sædvanlig, ceremonielt og med den Form for Ligegyldighed og maadeholden Takt, der er Vedtægt paa et moderne Badested, hvor trods alt Parvenuerne er i Minoritet. Om nærmere Forbindelse ved Blik eller endnu diskretere Signaler med Gregor Landseck, der sad langt oppe indespærret mellem Buchhavens ældste og yngste Arving, bægge til Forveksling ensklædte i Toiletter af bleggult Crêpe de chine, var absolut uoverkommeligt.

Først senere, da der serveredes Nachtisch paa den hvide Marmorterrasse, hvis herlige Vue, indrammet af slanke Søjler, viser den store, blaa Østersø, kom hun i hans Nærhed og opnaaede at hviske:

„Brevet? En eller anden har bortfjernet min Servietring."

Landseck drejede ikke sit Ansigt, dets Træk lukkede sig spændte om Pande og Mund, hans *pansrede* Ansigt, som hun kaldte det. Ganske lavt mellem Tænderne sagde han:

„Klokken 11. Korridoren. Tilfældigt Møde."

„Ja," hviskede hun tilbage. Daisy Grill strøg i det samme kælent sit Haar, der trods de næppe fyldte 16 Aar var snoet om hendes Tindinger i en yderst kunstfærdig parisisk Frisure, forbi hendes Kind.

„Suzah dear," sagde hun. „Vor Aftenpromenade! — som De imorges ved Badet har lovet mig. Mama behøver Dem ikke i den Time, hun nu sover efter at have spist altfor meget af disse fede pommerske Table d'hôte-Retter." Hun stansede og fæstede sine kuriøst glimrende og dunkle Øjne

paa den Scene, der netop foregik ude i Vestibulen, som de gennem de sorthvidstribede Portierer kunde overse: „Ah! se der!“

Derude stod de ti Tjenere opstillede paa Rad efter deres Numre. De saa alle, synlig blegnede, tilhøjre mod Bureauet, hvor Hotellets Inspektør stod i Samtale med en kort og tæt Herre, klædt i færdigsyet stribet Flonel, der straks deklasserede ham af Oprindelse og Smag i det korrekte Interieur, hvor enhver var enten i Middagsdress eller ialt Fald i Tjeneruniform.

Daisy Grill greb Suzannah fast i Armen: „The detective!“ hun gispede meget anspændt, og et Par af Herrerne satte deres Pincenez eller Monocle for Øjet.

Buchhaven rejste sig da med sin Kaffekop i Haanden fra sin Kurvestol; Guldlænken med de talløse Signeter og Mønter raslede mod hans udspilede vældige hvide Vest. „Ja,“ sagde han: „Det kan ikke nytte at skjule det mere, og det er min Pligt at kommunikere Sagen til de Tilstedeværende her paa Hotellet. Mine Herrer og Damer: Min Hustru er i Nat bleven berøvet et Perlecollier af betydelig Værdi. Inspektøren har paa min Fordring hidskaffet Politi fra Distriktskontoret. Det er Sagen, hele Sagen.“

Madame Camaux, hvis Mand var fraværende i Legationsforretninger i Berlin, henvendte sig halvhøjt til sin nærmeste Kavaler, Godsejer Steinmetz: „I tre Dage har jeg savnet en lille Ring med en smuk blaa Ædelsten, en Karfunkel, en Gave fra min Mands Fætter, Fyrst Vladimir. Jeg er meget uordentlig og tænkte at have forlagt den eller mistet den i Badet.“

Alle tav og saa paa hende. Herrerne erindrede de fire Gange, de havde set hende bade i en lilla og elastisk Badedragt af Silke.

Landseck sagde, idet han pustede Cigarrøgen langt fra sig: „I Forsæsonen inden nogen af os var kommen hertil, blev der begaaet seks eller syv Tyverier fra Værelserne, alle om Natten.“

Man diskuterede om det ikke havde været hans Pligt at meddele sin Viden. „Og,“ sagde Landseck derpaa: „Frøken Suzannah Florin har idag ved Table d'hôte mistet en Ser-

vietring af Skildpadde.“ Han saa skarpt Kredsen rundt, men ingen rørte sig. Han søgte dernæst Suzannahs Blik og rystede ganske svagt Hovedet én Gang: „Ingen Fare fra den Kant.“

Ude i Vestibulen stod endnu ni Tjenere, og den tiende var med Politimanden, der smidig som en Kat entrede forrest, paa Vej gennem Sidetrapperne op i Tjenerfløjen til en Visitationsforretning. De tilbageblevne undgik at udveksle deres Frimurerblikke. Nummer 7 stod og bed sine opadstrøgne Maustacher itu. Fra Numer 5 udgik en lille raslende Lyd af hans Haandled, der rystede i Manchetterne. De øvrige saa fornærmede og hovne ud, de udtalte med Mellemrum lydeligt, for at blive hørte ud i Salonen, at de selv havde forlangt denne Visitation paa deres Person og i deres Gemmer.

Baronesse Grill svømmede i sit umaadelige Slæb af Atlask nede i en dyb Kurvestol, lille, vissen og klynkende. Hendes Vifte knækkede op og i, hendes Asthma hindrede hende i at tale. Kvindesagspræsidenten, Madame Versook, nikkede med sin Fjerpynt mod hendes Næse, dybt udskaaret over den yderst feminint hvælvede og delte Barm, og talte engelsk med sin lille smeltende Fløjtestemme. „Shocking!“

Landseck vendte sig om efter Suzannah, men hun gik nu langt nede over den blege, yderste Stribe af vaadt Sand, der spejlede den svindende Solrødme, i Selskab med den unge og viltre Daisy, vistnok bægge paa nøgne Fødder. Et Par ganske unge Kavalerer forfulgte dem i nogen Afstand, langsomt med Stokkene slingrende holdt bagom paa Ryggen. Landseck bed Cigaretten mellem sine Tænder tværsigennem og kastede den ærgerlig. Han gik urolig med sin spænstige, næsten katteagtige Gang den modsatte Vej mod Syd ned over det bløde og stille Strandsand, der af Dagens tusindfods Passage var tæt rudet som af utallige Hestehove. Madame Versook saa skeptisk efter ham: „Aventurier“, bemærkede hun og tilføjede: „*No good sort.*“ —

Suzannah kom gaaende ned gennem Korridoren paa første Sal fra Baronesse Grills Værelser, og mødte udfor Trappens Marmorbalustre Landseck, der havde ventet paa hende.

Han saa, urolig over sig selv og sin egen i Øjeblikket ret

bitre Situation, denne unge, saare yndige Frøken komme imod ham klædt i en ikke netop kostbar Aftendragt og omtrent uden Smykker, skønt baade hendes Hals og Arme var ubedækkede. Melankoli greb ham. Han fandt sin Skæbne fuldkommen fortvivlet, i alt Fald for Tiden; at han havde begyndt at interessere sig varmt for Frøken Florin, der heller ikke synes at besidde de bedste Chancer for sit Liv forbedrede i hans Øjne ikke synderlig hans Stilling.

Han havde i nogle Dage hverken søgt Baccaratbordene eller de smaa nummererede Metalheste, der i Casinoet rotere om en Akse paa det grønne Bord. Nu mistvivlede han aldeles om et Coup. Bedst om han hurtigt rejste.

Hun strøg forbi ham, nikkede.

„Ah!“ hun standsede, da han tiltalte hende. „Jeg saa Dem ikke.“ Hun var standset midt i Gangen, hvilende paa venstre Fod, krummet baglænds over, drejet mod ham. Han saa hende alvorligt ind i Øjnene. Han følte en underfuld Skælven over sin Hud, en Sødme i sit Hjerte. Bevægelse i hendes Stilling, som hun stod der, viste en usigelig Gratie og Ømhed. Han søgte at beherske sit Ansigt og saa hende alvorlig ind i Øjnene. „Jeg maa altsaa tale med Dem.“

Hun smilede aandeløst og vilde gaa videre. „Jeg har ikke et Minuts Tid. Baronesse Grill har bedt mig komme ned i Musikstuen, og Dem venter utvivlsomt Buchhaven og den svenske Ritmester ved Whistbordet.“

Han saa ned i det lille blonde og blege Ansigt; den glimrende Glans af hendes Øjne blændede ikke helt den dunkle og dybe Passion, der brændte bagved. Han fandt det faste og intelligente Drag i den lille præcieuse Koralmund. Helt Rokoko var hun ingenlunde; helt modløs og svejende var hun alligevel ikke, selv om hun behagede sig i visse flygtige og forskræmte Attituder. Hun vedblev:

„Jeg er ikke mere helt rolig. Siden disse frygtelige Tyverier har Baronesse Grill, der nærer en sindsyg Skræk for at en Indbrudstyv skal trænge ind i hendes Værelse, medens hun sover, — og hun sover i alt Fald fem Timer hver Nat for Chloral, — har hun fundet paa, at jeg skal opbevare alle hendes Smykker i mit Værelse. Jeg har i For-

vejen hendes Rejsekasse i mit Værge, mit Ansvar tynger mig nu; jeg er ikke rolig et Minut. Derfor maa De lade mig gaa. Godnat."

Han smilede: „Og saa vigtig en Hemmelighed røber De for mig! Hvorved De, om nu ikke jeg, rustet med denne gode Viden, en Aften kom entrende ned over Hotellets Altaner . . . ."

Og da hun løftede sine faste Øjne mod hans afventende, vedblev han: „Nu ja. Spiller er jeg da i alt Fald, — og altsaa altid parat til et Coup. At jeg ikke har Held er jo en anden Sag."

„Sagtens," sagde Suzannah, „er den Ting, at De spiller eller maaske den Ting i alt Fald, at De ikke har Held, naar De spiller, Skyld i, at jeg ikke helt har Tillid til Dem."

Han afsøgte hendes Træk og blev ikke klog paa, hvor meget hun mente med sine Ord; og Længslen efter hende greb ham pludselig med stor og smertelig Magt. „Jeg maa tale mere med Dem," hviskede han.

Hun snoede sig fra ham og sagde: „Hys! Se der!" Hen over Korridorens Løbere kom lydløst gaaende Tjeneren Nummer 2. De saa Masken af hans energisk skaarne og glatragede Ansigt i et Sekund fuldt belyst af Korridorlyset. Dernæst kom han gennem en Passage i Skygge ud for dem og hilste høflig i Forbigangen. Uvilkaarlig gik Landseck og Suzannah hver sin Vej fra hinanden uden at se sig tilbage.

I fire følgende Dage var de absolut afskaaret fra Sammenkomster og endogsaa Samtaler, idet Baronesse Grill var lidende og opholdt sig paa sine Værelser. Hendes Asthma udkrævede, at Frøken Florins Haandled altid var beredte til masserende Behandling i de Pavser, hvor hun valgte ikke at benytte sin Oplæserinde Frøken Florin, men Sygeplejersken Frøken Florin. Iøvrigt var hun i de Dage optaget af forskellige Rygter, der var sat i Omløb om denne nationalitetsløse, ja saa at sige „internationale" Hr. Landseck, der aabenlyst betegnedes som en fuldkommen formueløs Lykkeridder og Spiller, og som kun i Betragtning af den svindende Sæsons aftagende Kavalerskare kunde tolereres.

Heller ikke den femte Dag lykkedes det Landseck at træffe Suzannah. Hun viste sig den Dag aldeles ikke udover

et Minut, da han fra Stranden saa hende staa paa Baronesse Grills Balkon og med en Mine af haabløs, dog vel nærmest lidt paataget og henrivende sød Fortvivlelse løfte venstre Haand ganske let for at vinke til ham — en eneste Bevægelse af det fine og smidige Haandled. Han gik mut og ensom ude i Parken Dagen igennem, ubeslutsom med Hensyn til hende og sine Fremtidsplaner. Vidste alene, at hun var ham uundværlig. Men ikke noget særlig velanvendt Liv laa bag ham til Dato. Og foran ham fra Dato. — Hm! — en Del gode, men ikke rentebærende Forsætter. Damerne, han mødte, besvarede akkurat hans Hilsen med smaa, spidse Nik, og den svenske Ritmester stod allerede let champagneberuset oppe paa Terassen og fløjtede efter ham for en Baccarat, og vinkede med en fed, ringebesat Pegefinger. Men Fanden, om han kom! Han huskede pludselig hendes Øjne, glimrende som Madame Camauxs stjaalne Karfunkler, og langt mere dyrebare. Hendes lille og søde Hjerte — hvor stærkt eller hvor stille gik det nu! Aftenen stundede. Han begyndte at tælle Stjærnerne, der en efter en sprang frem og tændte den glimrende og blaa Augustnat.

Det blev en uudholdelig hed Nat, et underligt glødende Mørke, som Maanen, da den steg op over Havets Horisont ikke kølnede og ikke gjorde lysere. Fra Granskovene bag Cottagerne kom uhyre Myggehære sværmende; Luften var ladet med dunkel og levende Kraft. Det var en Nat, hvor man enten ikke sover et Sekund eller sænkes dødstungt og i fuldkommen Bedøvelse.

Suzanna Florin forlod efter Midnat under sikker Følelse af ikke at finde Søvn, det mindre Værelse, hvor hendes Seng stod, og satte sig i den aabentstaaende Balkondør i det forreste Værelse, paa en Gang hendes Dagligstue og Toiletværelse. Hun hyllede sig ind i Peignoiren, som hun bar over Natdragten og sad saaledes snart i Døs, snart fuldt lysvaagen og urolig i en dyb Kurvestol, ganske badet i Maanelyset.

Efter en Pavse, hvori hun havde været borte i Døs eller Drøm, for hun pludselig op ved en let Knirken ude paa Balkonen, der afdelt ved Skillemur for hvert Værelsenummer, som et Galleri løber i Tredjesalshøjde langs Facaden af den

vældige hvide Bygning. Og samtidig kendte hun paa sit bevægede Hjerte — og vidste i et Nu — at det var Landseck, der klatrende over disse Skillerum nærmede sig hendes Balkon.

Hun rørte sig ikke, følte sine Tænder klapre; isnende koldt syntes hende Maanelyset nu. Hun saa ham bøjet frem mod hende fra Altanen ved Siden af hendes, vendt mod hende med Albuerne støttede paa den adskillende Ballustre. Ingen af dem talte. Havde han set hende? Kom han vandrende her om Natten fra Rum til Rum for at søge . . .? Straks efter lagde han Benet op over Skillerummet og stod foran hende, lænet mod Altangitret.

„Suzannah! Jeg kunde se dig nede fra Parken sidde heroppe. Dit Ansigt, dine Hænder og dine Fødder lyste hvidt som Marmor i Maanelyset.

Hun stønnede, at han skulde gaa. Man kunde altsaa nu fra Parken ogsaa se ham — han maatte gaa . . .

Hun var veget tilbage ind i Stuen, og han sagde da:

„Suzannah! Jeg er kommen her for at tale med dig. Det var den eneste Vej at søge dig her. Jeg har sat mig ud over en Fordom som maaske ogsaa du deler ved at vælge dette Øjeblik og dette Sted til en Samtale. Men det var min eneste Chance. Vi maa kunne tale sammen her, ligesaa trygt og tillidsfuldt som i Dagslyset. Vi bestemmer blot denne Stue til neutral Zone, hvor vi har indfundet os under gensidigt Lejde. Jeg maa gøre dig bekendt med mine Planer og Hensigter. Dette Møde var den eneste Udvej."

Hun hviskede: „De har gjort Dem skyldig i en frygtelig Uforsigtighed!" Men hun tilføjede. „Ogsaa jeg har i disse Dage lidt ubeskrivelige Kvaler. Jeg vidste ikke mine levende Raad."

Han sad lidt fra hende og saa paa hendes Arme, som for Maanestraalerne tegnede sig som smalle, hvide Baand mod Dragtens mørke Stof. „Hvem skulde tro," sagde han, „at dine fine, spinkle Haandled var saa dygtige Redskaber! At de maa arbejde som to smidige Masseuser, paa en Gang forundrer og ydmyger mig, fordi dine to Hænder ved mig burde befries for al Trældom og kun være til, for at jeg kan omslutte dem med Kæder af Juveler, besætte dem

med Ringe — og med Karfunkler, skønnere end Madame Carmauxs stjaalne."

Hun lo, nu næsten helt beroliget. „Se", sagde hun og pegede paa de sorte og røde Etuier, der laa paa hendes Toiletbord. „Her sidder jeg selv som en ung og lænket lille Drage og vaager over alle Baronesse Grills Smykker. Men at du skulde blive i Stand til at løse mine Lænker og behænge mine Arme og min Hals med Brillanter, det faar du mig alligevel ikke til at tro!"

Han nikkede. „Og det forlanger jeg heller ikke at du skal tro. Jeg maa ind i en anden Kurs. Jeg har ødet en Del med mit Liv, jeg har spejdet efter Chancer, hvor ingen Chancer er, i alt Fald ikke for mig. Nu vil jeg altsaa ind i en ny Kurs. Suzannah! Jeg rejser herfra i Løbet af faa Dage. Jeg maa ordne mine Forhold. Lidt kan jeg redde, nok til en endnu længere Rejse, hvor vi kan finde et nyt Land, der kan byde os bægge bedre Chancer. Jeg kommer da i alt Fald inden to Uger og henter dig. I de to Uger maa du holde ud."

„Kan jeg det?" hun smilede. „Jeg elsker dig imidlertid, min Ven." Derpaa trak hun hans Hovede ned paa sin Skulder.

Der forløb lang Tid, inden nogen af dem fandt Grund til at tale. Da hans Pande endnu bestandig var støttet mod hendes Bryst, kunde han intet se, og hun havde lænet Nakken tilbage mod Stolens Puder. Der forløb talløse Øjeblikke, i hvilke hendes Hænder strøg over hans Haar. Hun undredes drømmende over hvad han vel havde for Planer for deres Fremtid.

Maanelyset belyste kridhvidt et lille trekantet Felt af Toiletbordet. Stuen var allers absolut mørk. Pludselig saa Suzannah denne Lysflig forsvinde, igen tone frem, og nu saa hun Skyggeomridset af en Haand synke ned mod Bordpladen. Bordet var tæt ved Døren, fem Alen fra hende. Hun hørte ingen Lyd. Jo, nu, ganske let, en lille Skuren af en Porcellænsskaal over Bordets Marmorplade.

Hun undgik at skrige, hendes Hænder knugede sig ned i Landsecks Haar, hendes Aandedræt stod stille.

Landseck forstod i et Nu, men kunde ikke se og maatte

iøvrigt overveje et Sekund. Han følte den unge Piges Hud isne mod sine Læber, der gik et Sekund, og nu hørte han distinkt — Aandedrættet af en Mand.

Suzannah følte ikke mere Trykket af hans Hage mod sin Skulder. Og i næste Nu, med et kort Knæk, laa Stuen i fuldt Lys, og hun skimtede bag om sin Hals Landsecks Haand, der havde rakt efter Lyskontakten.

Men ved Døren, lænet mod Døren, meget bleg og med en Overfrakke knappet op til Hagen, paa Strømpefødder og et Par glimtende Lakstøvler i venstre Haand, stod Tjeneren Nr. 2.

Suzannah flygtede hen til Landseck, og han tog beroligende hendes Haand. Der var en mindre Pavse. Dernæst sagde Landseck:

„Hold Deres Hænder i Vejret!"

Tjeneren rørte sig ikke; han stod endnu tungt aandende og saa skarpt under Brynene hen paa Parret. Saa traadte han baglænds et Skridt og lænede sig mod Døren, der førte ud til Korridoren. Han stak hurtig Fødderne i sine Støvler uden at snøre dem, hostede en Gang overvejende. „Lad mig gaa," sagde han, og da Landseck endnu en Gang kommanderede hans Hænder i Vejret, sagde han: „De lader mig gaa, det siger jeg Dem. For Dem er der ikke noget at gøre i denne Sag."

Landseck gik hen til det elektriske Ringeapparat, men Tjeneren viste da sin Rad af stærke, lige Tænder under de tykke Læber.

Han lo uden Overgivenhed, men meget bestemt.

„Hvis De ringer," sagde han, „er Damen kompromitteret. Jeg vilde nødig være Dem, Frøken Florin," vedblev han, „imorgen, meget hellere mig selv. Deres Herskab kommer maaske til, hvis Hr. Landseck ringer, og behøver i saa Fald ikke at faa Historien af andre."

Tjenerens stortskaarne intelligente Ansigt stod der mod Døren, som en Maske med uelskværdige og ganske lidt triumferende Miner, fastnaglet til Døren.

Landseck saa paa Suzannah, der begyndte at klynke: „Skaf ham bort og gaa selv den Vej, De kom herind; skynd

Dem, hører De. Her er saa stille, at enhver maa kunne høre os tale."

Landseck stod og gyngede i Knæerne, yderst tvivlraadig.

„Naa," sagde Tjeneren, „min Frihed for Damens Rygte." Et Glimt af Humor trak op i hans Ansigt. Hans lille, tætte Jockeyskikkelse fik noget imponerende og verdensmandsagtigt. Hans Udtale fik udpræget amerikansk Accent, der var noget i de haarde Stemmestød, der mindede om Jernknoer.

Han tilføjede: „Frøknen vil jeg ikke bringe i Ulejlighed, men at træde tilbage fra en Forretning, man har begyndt, bringer altid Uheld. Jeg vil ganske vist nødig have at Hr. Landseck skulde faa Skylden for de Værdisager, som De imorgen vil se ikke mere er her. Men det er alligevel bedre end, om jeg faar Skylden."

Da han havde sagt dette lagde han Haanden paa Dørlaasen og meddelte endnu: „Jeg forlanger blot otte Dages Respit for at ordne nogle Sager. Jeg kan godt sige Dem, at det er en Kammerat af mit Selskab, som jeg venter, og at vi har ganske andre alvorlige Forretninger end disse Bagateller her. Det er imidlertid Ting, der ikke vedkommer Dem, og jeg forudskikker det blot for ikke at gøre Dem nysgerrig. Om otte Dage kan De fortælle Politiet, hvad Fanden De vil. Men De maa i Mellemtiden huske paa, at der hører to samtidige Vidner til at fælde en anklaget Mand, og den Ting, at De og Frøken Florin har set mig paa samme Tid og paa denne Tid af Døgnet og i dette Værelse, vil ganske sikkert gøre Deres Vidneforklaring meget interessant. Men for Resten og i det hele taget siger jeg Dem: tag Dem iagt." I næste Sekund var der en sort Aabning, hvor Døren var. Saa lukkede den sig og Nøglen blev udvendig fra drejet om.

Landseck lagde Suzannah hen i en Stol og styrtede ud paa Balkonen. Han kunde lidt efter se Tjeneren hurtigt gaa nede i Parken ad Alleen i østlig Retning.

Landseck saa ikke Suzannah ved Frokosten den følgende Morgen, heller ikke i Badetiden eller ved Promenaden i Parken. Man skottede nu og da op til hendes Balkon, men

hun viste sig ikke, De var skiltes uden Forklaringer eller Aftale af nogen Art, og Landseck følte sig ingenlunde stolt over sin Optræden i den natlige Situation. Han tænkte, at intet paa en Gang stiller Fordringer til og samtidig besværer en Mands Handlekraft saa meget som Nærværelsen af en halvdaanet Dame, hvis Rygte afhænger netop af Mandens Conduite. Sagtens var alligevel i dette Tilfælde Passivitet den bedste Politik. Men som Mandfolk harmedes han ikke lidt over ikke at have udnyttet Tilfældigheden til et kraftigere Coup af en eller anden Art. Samtidig var han meget urolig for Suzannah, der ikke heller ved Table d'hôte viste sig. Baronesse Grill var bestandig lidende og opholdt sig paa sine Værelser.

„Hm!" tænkte Landseck. „Mon hun tæller sine Perler og Diamanter hver Dag. Og mon Suzannah har vist hende at saa og saa mange Etuier nu paa en ganske uopklarlig Maade er tømte? Vilde hun videre blive troet om hun nu siger, at hun intet har set eller hørt? Hendes sociale Stilling er jo ikke netop over det mistænkelige Niveau. Og hvis hun nu lader som ingen Ting og tier — indtil en Dag . . . .!"

Han syntes paa en Gang, at han ikke havde handlet helt som Kavaler, gik mismodig grundende paa Udveje omkring i Hotellets Terræn.

Tjeneren Nr. 2 besørgede Skifterne under Table d'hôte ved hans Bordende. Fuldkommen dæmpet og diskret gik denne Tyv omkring og passede sin Pligt. Landseck lod sine Øjne forsøgsvis passere hans, uden at Manden forandrede sin automatisk veldresserede Mine.

Landseck besluttede at beholde ham i Sigte og om muligt forsøge et Angreb.

Om Aftenen saa han ude i Hotellets Gaard Nummer 2 staa omklædt i en stortærnet Sommerdragt, lænet op til en Dørstolpe, dampende paa en kort amerikansk Pibe. Landseck gik da lige hen til ham.

Tjeneren, der først lidt efter viste at han var opmærksom paa Landseck, rettede sig høflig og hilste.

Landseck følte sig stanset af Mandens uforstyrrelige Ansigt, han var et Øjeblik bragt i Forvirring. „Kunde De ikke

besørge et Brev for mig til Stationen?“ sagde han, som en forsøgsvis Indledning.

Tjeneren betænkte sig et Sekund og erklærede derpaa, at han vel havde Friaften, men alligevel skulde udrette et Ærinde ved Stationen. Jo, han kunde godt besørge Brevet.

Landseck indsaa, at Manden utvivlsomt absolut vilde negere sidste Nats Begivenheder. Denne urokkelige Mine, den uunderstreget rolige og tjenstvillige Afventen viste tydeligt dette særdeles fornuftige Standpunkt. Nu havde Landseck netop et vigtigt Brev færdigt, og dette gav han Tjeneren uden yderligere Bemærkninger.

Men dernæst gik Landseck selv til Stationen. Han gik fra Peronen ind i Telegrafbygningen, og bøjet over en Pult, der stod i Vinduet, kunde han holde Peronen og Banelinjen under Observation. Han saa snart Nummer 2, der med sin Snadde mellem Tænderne drev omkring foran Varehusene og ved forskellige Bemærkninger fik to ledige Portører til at gispe af Morskab. Lidt efter kom Toget.

Nummer 2 gik op til Postvognen og lod Brevet falde ned i den kejserlige sortgule Postboks. Derefter gik han tilbage langs Toget tæt op mod Gangbrædterne. Og pludselig saa Landseck en behandsket Damehaand rakt mod Manden ud af et 2den Klasses Kupevindu. Tjeneren sprang øjeblikkelig op paa Dørtrinet og talte i nogle Minutter synlig oplivet og med korte Latterudbrud ind i Kupeen. Lidt efter afgik Eksprestoget. Landseck saa Tjeneren blive stanset af de to ledige Portører og veksle Repliker: „Min lille Kusine fra Berlin. Paa Vej til Hamburg. Javel.“ Og han slog paa en lille Taske, som han nu holdt i venstre Haand. „Besørgede nogle Smaaindkøb til mig — storartet Pigebarn, samme Kusine.“ Derefter gik han med Tasken fastklemt under Armen hjemad.

Landseck var noget beroliget. Manden havde øjensynlig ikke afleveret nogen Sag men tværtimod modtaget en Sending af øjensynlig Værdi, at regne efter den ømme Maade, han holdt den trykket op under Albuen. Landseck gik derefter ad en Omvej for ikke at blive bemærket op mod Hotellet. Derpaa gik han ind gennem Parken, ad nogle Alleer i østlig Retning gennem Pløre af de sidste

Regndage, men naaede ikke ret langt og vendte hjem meget eftertænksom. —

Fem Dage efter, en Lørdag, fandt der i Casinobygningen en Soire Sted.

Om Eftermiddagen fandt Suzannah Florin, der maatte spise sammen med sin Patient i Værelserne paa første Sal under sin Serviet, der bestandig uden Ring laa sammenfoldet ved hendes Kuvert, en lille Konvolut. Landsecks Visitkort laa i, og med hans Haand stod følgende:

„Vor Skæbne afhænger af, at jeg danser med dig i Aften.“ Hun skjulte Kortet i sit Ærme og udholdt den Times Pinsler, Middagen varede. Da hun omsider blev alene, kostede Brevet hende et hæftigt Graadanfald.

Hun havde sidste Nat skrevet i et Brev til Landseck: „Det er med Vilje, at jeg har undgaaet Dem i disse Dage. Jeg er fortvivlet over, at vi nogensinde mødtes. Baronesse Grill har endnu ikke forlangt at efterse sine Smykkeetuier, som stadig ligger paa mit Toilettebord. Hvad skal jeg gribe til? Vi kan ikke ses mere!“

Dette Brev sendte hun imidlertid nu ikke af Sted.

Landseck saa hende allerede ved Koncerten. Selv stod han i Salens Baggrund, skilt fra hende ved talrige Rækker af Tilhørere. Han skimtede den ukronede, blonde Bølge af hendes Haar, Halsen, Brystets ubrudte hvide Profil, han smilede ved at se hende ganske uden Smykker. En Plads ved hendes Side stod tom og vedblev at staa tom. Derimod saa han bag Suzannah et Glimt af Daisy Grills viltre Haar kranset af en Perlekrans, der altsaa endnu var i Behold.

Bag Portiererne stod Tjenerne og lyttede til, forsaavidt de var musikalske eller ønskede at se paa Damerne. Der stod da ogsaa Tjeneren Nummer 2 opmærksomt posteret ved en Dørfløj, fuldkommen udadlelig i sin Holdning uden synligt Spor af nogen Bedreviden eller Bedrekunnen, udover at han her var Tjener Numer 2.

Suzannah Florin drejede nu og da hurtigt, aabenbart ængstet Hovedet om, men aldrig i Landsecks Retning, skønt hun utvivlsomt maatte have følt, at han var tilstede. Vel, han kunde vente. Senere vilde denne faste Klump af Mennesker blive sat i Bevægelse, og sagtens vilde Bølgerne

skylle ogsaa hende hen, hvor han var, naar Ballet begyndte — og Cotillonen.

Han stod og glædede sig over denne Plan: Cotillonen, der efter et pludseligt Modelune igen var blevet Brug, var nu ogsaa ved denne Soire af Badestedets Ledelse indvarslet som et Sæsonens Clou, en grandiøs og i sin Ide fuldkommen overraskende ny Cotillon. Landseck tændte en Cigaret i Vestibulen, gik derefter frem og tilbage nede ved Stranden nydende sine Planer og Drømmerier og Cigaretrøgen, der krydret og ringet blaanede oppe i den blaa og tindrende Stjernenat. Efter en Times ensom og ganske lidt sværmerisk Pavse og i det Øjeblik, da Fuldmaanens første bleggule Sekant viste sig over Havlinjen, vendte han om og gik rask ind i Hotellets Casino.

Lige i det Moment, han gik ind mellem de lysblinkende Glasfløjdøre, dansede Frøken Florin forbi ham, ført af en Kavaler, en fremmed Person, hvis Ansigt syntes ham vederstyggeligt. Han greb hendes Blik i Flugten, men det undslap ham straks. Han følte, at han ved sin Indgang i Balsalen blev observeret gennem Stanglorgnetter og nu ogsaa gennem adskillige Monocler. Han var for Tiden ikke i god Kurs, siden han nu endogsaa var hørt op med at spille Baccarat og smaa Heste, hvad man dog kun ventede af ham, og man begyndte maaske at formode, at han var pengeløs.

Da Suzannah netop nu med en træt Hovedbøjning skiltes fra sin Kavaler, gik han resolut over og stillede sig foran hende. Mekanisk lagde hun Haanden paa hans Skulder, lyttende til Valsens Takt.

„Suzannah!“ hviskede han, idet de dansede ud, „Suzannah, det bliver en meget lang Dans, De maa holde ud længe, thi først vil jeg sige dig en Mængde Ting, medens vi danser, og du skal have Tid til at svare mig, og dernæst vil jeg danse videre med dig en lang, lang Vej, — en Vandring ud over Vestibulen og Parken til et Sted, hvor jeg vil vise dig underlige og overraskende Ting.“

„Man lægger Mærke til os,“ sagde hun, „man taler om os. Ligestraks kommer Baronesse Grill herned. Hun er rask og har sagt, at hun vilde komme herned. Hun har sendt sin Kammerpige ned efter sine Smykker, og jeg gav hende

alle de lukkede Etuier. Ikke et af dem har jeg turdet aabne. Nu kan hun komme hvert Øjeblik. Og vi maa skilles nu, De maa slippe mig — —."

Han lo. „Slippe dig! Orkestret holder ud endnu, og inden Valsen er forbi, maa jeg have danset dig ud gennem Glasdørene. „Langt fra Ballet", Suzannah, som Orkestret netop spiller for os deroppe."

„Man ser efter os!" hviskede hun, „vi maa vist allerede have danset et Kvarter, og det er underligt, at jeg ikke, slet ikke er svimmel! Men er vi ikke det eneste Par paa Gulvet? Alle ser paa os! Og hvad er det, De vil vise mig?" Hun smilede, men saa ham ikke i Øjnene. De to store Glasdøre svingede tilbage fra hans Skuldre og viftede en kølig Luftbølge ind i Balsalens hede, mættede Parfumer.

Han skiftede hendes Haand ned paa sin Arm, og hun gik nølende, endnu bestandig smilende, med ham ud under Parkens dunkle og dæmoniske Maaneskygger.

„Suzannah," sagde han. „Du er nu med mig ude paa en baade romantisk og kuriøs Vandring. Jeg har omtrent fundet en Ting, som *du* nu skal finde helt. Og først vil jeg lære dig at følge et Spor."

Og hun saa da til sin Forbavselse, næsten i Mistillid til hans Fornuft, at han i Haanden holdt en lakeret Støvle af amerikansk Model.

De stod i en Granallé, hvis bløde Grund i Maanelyset viste de skarpt stemplede Skyggetegninger af Hjulspor og Fodaftryk. Landseck bøjede sig og stillede Støvlen paa Jorden, passende den ind i et stort og tydeligt kantet Fodspor. „Denne Støvle," sagde han, „stjal jeg i Eftermiddags i et Værelse fra Tjenerfløjen. Manden har sikkert iaften forgæves søgt den og har maattet gaa til Bal i sine gamle Støvler. Læg Mærke til, hvor nøjagtigt den passer i dette Spor. Du vil kunne se, at Hælaftrykket er dobbelt, skubbet lidt til venstre; og dette beror paa, at Manden har gaaet her med usnørede Støvler, der slubrede om hans Hæle!"

„Hvad vil du vise mig?" spurgte hun. Han saa paa Maanebilledet, der perlede i hver af hendes Pupiller. „Juveler!" sagde han, „Vejen har jeg gaaet imorges tidligt, men

denne lakerede Støvle lader jeg for Spøg iaften danse foran os visende os Vej som en Ønskekvist."

„Jeg er ikke træt," sagde hun, idet hun lænede sin Albu paa hans Skulder. „Ved du, at de derinde iaften har arrangeret en ny Dans, en ekstravagant og overraskende Cotillon, og at vi forsømmer den ved at spadsere herude i Maaneskin?"

Han lagde meget bestemt Armen rundt om hendes Hofte og førte hende med sig ind gennem en lille, snæver Sti, hvor selv hun maatte dukke sit Haar for de kæmmende Grankviste. „Se, hvor jeg elsker hvert af dine Skridt!" Og han saa forelsket paa hendes spinkle og hvide Atlaskesfod, der som en lille Pokal af Glas balancerede hen over det maanebelyste Broderi af Grannaale, hvorover de i Øjeblikket dansede. „Se!" sagde han, „nu skal vi ikke saa meget længere frem end — herhen."

Han stod stille; hun saa hans hvide Ansigt under Haarets mørke Fald, den hvide Brystflades Oval lyse, indfattet af Mulm. De var paa en lille, aaben Plet, hvor Ungskov var afhugget til Roden, en rund Arena midt inde i Grantykningen som et maanelysfyldt Kar, hvis Bund var pigget af de kuperede Bøgeris.

Hun rystede overgivent sit Haar, der ganske hvidt pudret glimtede i en Maanestraale, hun anede ikke, hvor eller hvorlangt fra Hotellet, hun var kommen hen.

Men han bøjede sig hurtigt og pegede. „Fodsporene var vanskelige at genfinde her," sagde han, „men jeg fandt dem, og de førte mig til at finde denne Ting til Dem."

Hun sænkede Hovedet og opdagede, hvad hans Finger viste hende: om en afhugget, tyk Gren, der ganske isoleret midt i en sort Muldjordplet voksede op af Jorden, sad fastklemt et bredt, blankbrunt Baand med Bogstaverne S. F. indvævet i spinkle Sølvinitialer.

Hun begyndte at le, stille og gurglende, halvt overrasket, halvt skuffet: „Mit Skildpaddesbaand!"

Han lo ikke, hans Ansigt syntes hende igen pansret og tillukket: Han bøjede sig og fremtog under en Bunke Granris en ganske lille Jernspade.

„Ogsaa den fandt jeg. Ogsaa den er stjaalet fra et eller

andet Barn og har sikkert været dybt savnet. Nu skal De tage Spaden og bestemme, hvor De vil grave.“ Da hun undrende saa fra Spaden i sin Haand til ham, vedblev han:

„Jeg har udtrykkelig beregnet, at *De* skulde finde, hvad her muligt er at finde. Efter Lovene i dette Land tilkommer Halvdelen af det, der findes skjult i Jorden, Finderen, hvis det Fundne ved Efterlysning viser sig ejermandsløst.“

Hun trak Vejret dybt og længe, men betænkte sig, og han smilede da, idet han med Hænderne løftede en løs Græstørv lige under den ringprydede Grenstub. Hun lagde da Florsærmerne tilside fra sine Arme og begyndte med hidsige, smaa Bevægelser at skovle Sandet, der viste sig ganske løst, tilside, indtil hun naaede to Spadebladslængder dybt ned. Da standsede hun pludselig og saa paa ham:

„Ja,“ sagde hun, og hendes Læber stod vidtskilte. Han begyndte igen at le, kaad og ganske lidt drillende og lagde sig paa Knæ. Lidt efter løftede han Laaget til en stor Biskuitkasse af Blik op fra et sort, firkantet Hul, der kom frem under hans Hænder. Og idet han pludselig rettede sig, lagde han i hendes aabne, samlede Hænder, som i en hvid Porcellænsskaal, syv knudrede, blaalige og blanke, uslebne Perler.

„Kom,“ raabte hun, „kom, lad os gaa hjem! Lad os rejse herfra — — — —. Inden andre — inden andre — —!“

Men han holdt noget i sin Haand, en lille, blaa Ædelsten: „Madame Camaux skal af din Haand modtage sine Karfunkler ved Cotillonen iaften, og Fru Buchhaven dette firedobbelte Perlecollier og Baronesse Grill som den sidste Tjeneste af dine Hænder sine syv Broscher og fire Armbaand, som hun for lidt siden uden Tvivl forgæves har søgt i de tømte Etuier, du bragte hende. Men Resten hænger jeg paa dig, jeg udstyrer dig med Resten. Her nede er en Aladdinshule, hvortil du har Nøgleordet. Her er Skatte fra tyve plyndrede Juvelerbutikker, Himlen maa vide, hvor i Verden. Foreløbig — og sikkert indtil det bliver dine — ejermandsløse Ting, din *Trousseau,* som du skal bære iaften. Kom giv mig først dine Hænder!“

Og medens hun endnu stod og lo, bevæget og ganske lidt

forskrækket, lagde han i hendes aabne Hænder, Greb efter Greb ned i det fløjelsmørke Skrin i Muldjorden, uindfattede store Brillanter, Rubiner, der bloddraabetungt trillede ned i Bunden af hendes Haand, blege Maanestene, der kildrende vuggede mod hendes Hud, syv smaa, kulsorte Turmaliner og en sarkofagformssleben, stor, gul Topas.

Og videre medens hun lænede Hagen bagover, hængte han om hendes Hals først det firedobbelte Perlecollier, dernæst et Zigøjner-Halsbaand af Zecchiner; han hængte Kæder af Granater paa hendes Nakke som rindende Blodstriber ned over hendes heftigt bevægede maanehvide Bryst, han indfattede den snorglatte Linning af Atlasken, der spændte om hendes Bryst med Broscher af Chrysopraser og Opaler. Igen og igen bukkede han sig og tog Haandfulde af Juveler frem, Halsbaandene hang bunkevis i Nøgler som Nøgler af hvide Orm ud mellem hans Fingre. Han belæssede hendes Haar med Perlekæder, der randt ned forbi hendes Øren, som fra en asyrisk Gudindes Tiara, han indfattede smaa Juveler i hendes Haar, der laa over Panden, som en ventende sort Fløjelspude.

Hendes Øjne tindrede ligesaa festligt som Brillanterne; han saa, at hendes Hud virkelig var preciøs som Elfenben og Munden en levende Koral; hun taalte for Alvor Sammenligningen med disse Juveler. Endelig kyssede han hendes Læber en Gang og førte hende tilbage.

De traadte ind i Salen, idet Cotillonen skulde til at begynde. De stod i de blafrende Glasfløjdøre, og han havde lagt Armen fast om hendes Liv med en Hede, der ikke blot var et Paaskud til at danse. De, der sad langs Væggene, rejste sig, og de dansende stod stille, og pludselig stivnede Orkestret og blev stille. Ved en af Portiererne var der en kortvarig Bevægelse af en Mand, en Tjener, der hurtig gik bort.

Og nu saa alle forvirrede paa de talløse lysbrydende Krystaller og farvespillende Stene, der i de elektriske Kroners Genskær straalede paa denne Kvindes Dragt og Kinder og Barm og paa hendes perlebelæssede Haar, medens hun uden Blu lænede sin Tinding mod dette uforskammede Menneskes Skuldre.

Tragikerens Jul.

Af *Holger Rasmussen.*

I.

Det var i en lille By højt oppe i det nordligste Norge — midt paa Juleaftens Dag i Nordlandets trøstesløse Vinterdage, der slet ikke er nogen Dag men kun en graa, trist Morgentime uden Sol, et begyndende Dagskær, der atter dør og glider over til Nat.

Ude paa Fjorden laa Himlen blygraa og lav, tung af Sne. Nede paa Kajen stod nogle Arbejdere og bankede Hænderne for at holde Varmen. De ventede paa Damperen, der kom fra Trondhjem. Nogle Finner, der skulde nordpaa med Rensdyr, spankulerede om i Sneen paa deres smaa, runde Ben.

Nærmest henne ved Landgangen var en Flok Smaadrenge mødt op med Slæder. De pustede paa Fingrene og snakkede ivrigt sammen:

„Jo, da. Far min læste det i „Finskarposten" i Gaar Kvæld."

„Hvad stod der i den Sprøjten da?"

„Der stod bent ud, at de danske Skuespillere kom ifra Namsos med „Vesteraalen" i Dag."

„Skal de saa spille Theater her da?"

„Ja da. Hos Jonassen paa Hotellet. Fem af dem skal bo hos Aasens Enke. Dem kører jeg Tøjet op for."

Langt ude fløjtede Dampskibet. Lidt efter gled det frem, underlig stort og fremmed mellem de smaa Fiskerjagter og de øde, graa Fjelde. To Baade blev roet ind, Dampskibet lagde ikke til ved Bryggen. Den ene var toplastet med Kas-

ser og Kufferter. Fra den anden steg der et broget Selskab i Land: Damer i mangefarvede Aftenkaaber, trætte, graablege og medtagne af Rejsen og Anstrængelserne. Herrerne med Huer og Haaret ned i Panden eller med høje Hatte af forbigangne Aars Model. Nogle i lange, lyse Ulstere med Slag, enkelte i Pels og en ganske enkelt i mørk Sommerfrakke. Brogede Plaider og Rejsetæpper, Hatæsker og megen anden Haandbagage fulgte med.

Kufferter blev læsset paa Slæderne. Og fordelte i Smaagrupper vandrede man op mod Byen.

Kun Regissøren — det var ham i Sommerfrakken — blev tilbage for at passe, at den øvrige Bagage, Kasser og Dekorationer, blev kørt til Hotellet, hvor Theatret var.

Paa Gaden tændte man atter Lygterne. Klokken var halv et om Eftermiddagen.

Direktøren og Frue, en meget høj, tynd Mand og en lille, svær Kone, gik med lange Skridt og hinanden under Armen op mod Byens bedre Hotel.

Direktøren saa mut og modfalden ud, thi hans Pengetaskes Indhold var ombord fordelt i Juleforskud paa mange Hænder.

Et Hold paa tre Herrer og to Damer gik i modsat Retning. Det var dem, der skulde bo hos Enkefru Aasen.

Et Stykke foran gik en Mand ene for sig selv, bærende paa en lille Haandkuffert. Det var en slank, sorthaaret Mand paa et Par og tredive Aar, der bar Lorgnet for et Par store, nærsynede Øjne.

„Hvor mon „Tragikeren“ opslaar sit Paulun?“ sagde en af Gruppen bagved, en Mand, hvis ubarberede Ansigt lyste rødt mod alt det graa og hvide.

„Skal han virkelig holde Jul alene?“ spurgte en af Damerne, „det er ved Gud Synd, han er saa rar.“

„Aa, han er Tragiker,“ sagde den Røde igen, „baade paa Scenen og udenfor Scenen, det er nu *hans* Fornøjelse. Ja, værsgod!“

„Tragiker!?“ Det var en lille Mand i Pels og med sort Skindhue, han var gift med den ene af Damerne. „Gu' er han ej! Han er *fornem* — ganske simpelt. Han har ikke kunnet taale, at han var det Par Aar ved Theatret dernede i

København. Han er for fin, Kære, det er det hele. Det vil sige, han bilder sig det ind."

„Hvorfor Pokker blev han da ikke dernede?"

„Han blev sparket ud, ganske simpelt."

„Det kan jeg ikke forstaa. Han har da Talent nok."

„Ja, han *har* rigtignok *meget* Talent," tilføjede en ganske ung Mand med lyst Haar og smukke, kloge Øjne.

Han saa helt forelsket ud, da han sagde det.

„Ja, det er der jo heller ingen, der benægter," kom det snærrende fra ham i Pelsen, „han gjorde jo ogsaa Lykke. Tragediens Haab, var der nogle, der kaldte ham — ha, ha! — Aa, Gud bevare os!"

Men hvad var der da i Vejen? Han i Pelsen saa først hen til Damerne. Saa vendte han Hovedet om mod den Røde og slængte ham ind i Ansigtet, næsten som om han spyttede:

„*Han stjal!*"

„Det er Løgn!" udbrød den Unge, „det blev aldrig bevist!"

„Ja, det ved *jeg* s'gu ikke; men i hvert Fald *sagde* man det da. Noget Vrøvl med en Veksel eller saadan noget var der *ogsaa*. Saa meget er i al Fald vist, at han aldrig mere kommer derned."

Der blev en Pavse.

Saa sagde en af Damerne:

„Det er Synd! Det ved Gud i Himlen det er!"

„Ja, *det* er Synd!" tilføjede den unge Mand; „og det vil de, der kender blot en lille Smule til ham, ogsaa forstaa. For *hvis* han nogensinde har taget noget, saa har det i al Fald været for at gi' det til andre. Jeg glemmer ikke saa let en Aften i Aalesund. Politiet trak af med en sølle Stymper, der havde lukket sig ind i et Bageri og stjaalet noget Brød. Han derhenne løb efter Konstablen og bad ham om at lade Staklen slippe; men da det ikke nyttede, gik han hen til den anden og stak ham sin Pung i Haanden. Jeg ved, at han netop den Aften havde faaet Forskud paa sin Gage — og Vorherre skal vide, at han ikke har ret meget at give bort af."

„Ja—a, Øllebrødsbarmhjertighed," sagde Ægtemanden.

De var naaet til Enkefru Aasens Trappe.

II.

Tragikeren var kommet til at bo samme Sted som de fem andre. Han havde forgæves strejfet Byen om efter Logi og var sluttelig havnet i et lille afsides liggende Værelse i Fru Aasens Pensionat.

Inde hos de fem blev der truffet store Forberedelser til den festlige Aften. Damerne havde den ganske Aften selv staaet i Køkkenet for at paase, at Julemaden blev god. Den unge Mand havde med stort Besvær skaffet et lille Grantræ, som nu stod pyntet midt i Stuen med Lys og smaa Dannebrogsflag og alt, hvad der ellers hører til. Der var varmt og hyggeligt i Stuen.

Inde hos Tragikeren var der ikke truffet noget saadant Arrangement. Han havde pakket sin Haandkuffert ud, taget nogle Bøger frem og stillet et Par Fotografier op paa det lille Bord. Han sad i et Hjørne af Værelset i en gammel Rørlænestol og læste ved den tændte Lampe.

Paa Bordet midt i Stuen stod hans Julemad og blev kold.

Hos de fem var Træet tændt og Festen begyndt.

— „Vi maa da synge en Julesalme," sagde den ene af Damerne.

„Aa, lad nu være," sagde Ægtemanden, „vi er da ikke Børn længere."

„Jo, vist saa," sagde den Røde og slog i Bordet, „en Julesalme vil vi fan'me ha'; holder vi endelig Fest, vil vi ogsaa have med, hvad der hører til. Toddyen skal Du nok faa bagefter."

De sang alle, og Sangen fyldte det lille Hus og trængte gennem de tynde Bræddevægge ind til den ensomme Mand, der sad og læste ved sin Lampe:

Dejlig er Jorden, prægtig er Guds Himmel,
skøn er Sjælenes Pilgrimsgang,
gennem de fagre Riger paa Jorden
gaar vi til Paradis med Sang.

Han lagde et Øjeblik Lorgnetten bort og saa ud for sig. Det trak lidt, ubetydelig lidt om hans Mund.

Tider skal komme, Tider skal henrulle,
Slægt skal følge Slægters Gang,
aldrig forstummer Tonen fra Himlen
i Sjælens glade Pilgrimssang.

— — —

Julelysene brændte ned i Lampetterne. Vokset dryppede fra dem i røde og grønne Draaber. Saa slukkedes de et efter et.

De fem sad bænkede om Punchebollen, hver med sit Dannebrogsflag i Knaphullet. Ægtemanden talte for Danmark og for Minderne om Jul i Hjemmet. Og man sang, opfyldt af længselsfuld Begejstring om Landet, „der staar med brede Bøge".

Men saa sagde den gifte Dame pludselig:

„Han bor jo herinde ved Siden af,"

Og den unge Mand svarede:

„Ja, han sidder alene i Aften."

„Ja, hvad Herregud! Det kan vi da strengt taget ikke gøre for. Vi skyr ham jo ikke," sagde Ægtemanden. „Dersom jeg vidste, han vilde komme, kunde jo en af os godt gaa ind og invitere ham. Jeg har ikke noget imod ham."

„Han kommer ikke," sagde den unge Mand og rystede paa Hovedet, „jeg har saa ofte forsøgt. Det nytter ikke noget."

„Naa, ja, lad os saa bare lade være med at tænke mere paa det," og lad os faa Terzetten af „Den sidste Rose"."

Saa begyndte Sangen igen.

Og Tragikeren var glemt.

Han sad alene derinde. Fru Aasen havde sat The ind, og han havde skrevet Brev.

Det laa frankeret og i Orden foran ham paa Bordet.

Et Øjeblik sad han og stirrede ind i Lampelyset.

Hans Ansigt var stift og koldt. Han lænede sig tilbage og lukkede Øjnene.

Der gled en Billedrække forbi hans indre Syn.

Han ser sig selv en rødmende Efteraarsdag sidde ved Vinduet i den lille Trævilla ude ved Strandvejen. Den gamle Have, smaa Birke lyser som dunkelt Rav i Oktobersolen,

store Georginer flammer, og ydmyge Asters hænger træt med Hovederne.

Han venter.

Han er glad.

Derude fra den skønne, blonde Oktoberdag vil noget ungt og lykkeligt snart flagre ind i Stuen.

Nu aabnes Havelaagen og falder atter til.

Ja, der kommer hun med hastigt ilende Skridt op gennem den lille Allé.

Se, hvor de hvide Fjer vajer over hendes Hat, hvor de blaa Øjne tindrer, hvor Kinderne blusser mellem Oktoberløvet.

Aa, dejlige Ungdom!

Gyldne, letsindige, sorgløse Ungdom!

Kærlighed!

Hvor havde de ikke flagret sammen! Hvor havde de ikke let og levet, bygget op Drøm paa Drøm, til alt en Dag var styrtet sammen i Ruiner, der hobede sig op som et truende Monument over deres Ungdoms, deres Lykkes Grav.

Gyldne Ungdom, gyldne Letsind! Kærlighed og Synd!

— Og et nyt Billed drager ham forbi.

Han ser sig selv fornedret, forkuet, hjertesyg indtil Døden, spærret inde bag Laas og Slaa.

Han hører Livets Røster derude fra Friheden svagt trænge ind til sig gennem Fængselsrudens Gitter.

Og Billedet skifter.

Det er Foraar nu, Skovens lyse Bøge har hejst de grønne Flag til Fest, Anemonerne ler i Græsset, Bogfinkerne spiller atter op til deres muntre Foraarsvise, Solpletter danser over den blomstrende Bund. — —

— — Ak, der kommer hun ved den fremmede Mands Arm, deres lille, lyshaarede Dreng har Favnen fuld af Vaarens unge Blomster.

Hvor er de lykkelige de tre

— — Han lukker igen Øjnene op, og der farer en bitter Frysning igennem ham.

Han tager et Portræt frem af sin Tegnebog og betragter det et Øjeblik med smærtefuld Ømhed.

Det forestiller en gammel Kone. Hendes Ansigt er blidt og mildt i dets stille Sorgfuldhed.

Der løber en Taare ned over Tragikerens Kind.

Han kysser Billedet, sidder endnu en Stund med det i Haanden, gaar saa hen til Kakkelovnen, kaster det ind i Ilden og ser det forkulles.

Han gaar hen til sin Haandkuffert og tager en Revolver frem. Den er stor og rusten.

Et Øjeblik prøver han Laasen. Derefter skruer han Lampen lidt ned, sætter sig i Rørlænestolen og tager Lorgnetten af.

Inde hos de fem klinkede man og raabte Hurra. — —

Saa satte han Revolveren langsomt op mod sin højre Tinding og skød.

Knaldet lød dumpt i det lille Rum.

Han blev siddende sammensunken med Revolveren i Haanden. Et Par Draaber Blod trillede ned over hans Kind og Hals. Stuen fyldtes med tæt Damp, hvorigennem Lampen skinnede svagt.

— — —

De fem var skræmt op.

I Døren stod Damerne og græd, Ægtemanden var løbet efter Lægen. Den unge Mand aabnede Vinduet og skruede Lampen op.

„Han er død," sagde han og strøg Haaret tilbage fra den dræbtes Tinding. Han gentog et Par Gange: „Han er død."

Den Røde stod midt i Stuen og tænkte paa, at dette havde han ventet sig.

„Jeg sagde det! Jeg vidste det! Han *var* Tragiker!"

„Ja," sagde den unge Mand, *„han var et ulykkeligt Menneske!"*

Natteluften blæste kold ind i Stuen med Julesang fra Byens lykkelige Børn.

Den døde Mand.

Af *Carl Muusmann.*

I en af Friedrich-Strasses Sidegader i Berlin findes en saakaldet russisk Buffet.

Det er et højst ejendommeligt lille Lokale. Om Dagen staar det næsten altid tomt. Forvilder nogen sig alligevel derind, vil han finde Indtrykket trist og uhyggeligt. Han vil derfor næppe nogensinde oftere komme igen.

Anderledes hvis man kommer der om Aftenen, helst saa sent, at Teatre og Varietéer allerede er lukkede og har spredt Nattegæsterne — hver efter deres Lyst — ud over Byens Lokaler.

Over den russiske Buffets to smaa Værelser er der da en egenartet Kolorit.

I det forreste, hvor den store Sidevæg er beklædt med et kæmpemæssigt Gobelin-Tæppe, der forestiller et Optrin af Ruslands Historie, er der fuldt af ganske smaa Borde. Paa Bordene brænder Stearinlys med røde Skærme, der Time for Time langsomt sænker sig ned mod Stagen sammen med den der synkende Tande.

Ved Bordene spises der mest ægte fersk russisk Kaviar, som serveres i en udhulet Isblok, og der drikkes næsten udelukkende Champagne. At det er fine Gæster, ser man paa de Lyn, som af og til springer ud af Brillantringe, naar hvide, velplejede Hænder strækker sig ind i Lyskeglen for at gribe om Champagneglassets slanke Stilk.

En Dame gaar rundt fra Bord til Bord. Hun er høj, kraftig bygget, med et regelmæssigt, men koldt og arrogant Ansigt. En Cigaret med Guldspids vipper mellem de smalle,

blodløse Læber. Dragten er saa enkel, som tænkes kan, og dog ikke uden Pikanteri. Den bestaar af en stramtsiddende Nederdel af ualmindelig fint sort Klæde og et gennemsigtigt Liv af tynd Battist, der synes at sige: Her er Intet at skjule! Om Livet et Bælte med Sølvspænder.

Denne statelige Kvinde har tidligere været Sangerinde. Hun er optraadt paa de store Operettescener i St. Petersborg og Moskow, helst i Roller, der tillod Herretravestering som „Boccaccio" og „Fatinitza". Hun havde et stort Publikum, ikke mindst blandt Officererne, der mødte op i Kulisserne i Mellemakten for at gøre deres Opvartning.

En Morgen vaagnede hun og havde mistet sin Stemme! Det kunde jo ikke være muligt! Det maatte være en Overgang! Ved Venners fælles Hjælp blev hun sendt til Berlin for at konsultere en berømt Specialist. Han penslede hendes Hals, lod hende foretage Inhalationer og behandlede hende med Elektricitet paa de hundrede Maader. Men lige meget hjalp det.

Saa indrettede man den russiske Buffet til hende, og man vedblev at behandle hende som Primadonna, som en af Kunstens Martyrer, en af Scenens Invalider.

Og som saadan betragter hun sig ogsaa selv. Artisten er endnu spillevende i hende trods den tabte Stemme, som Hjernen kan være lysende klar i et Hoved, hvis Tunge er lammet.

Hun spekulerer stadig paa at vende tilbage til Scenen. Hendes sidste og foreløbig bedste Idé er at blive Dyretæmmerske. Som saadan vil hun kunne bevare omtrent det samme Publikum, som hun havde som Operettesangerinde, i hvert Fald det Publikum, som hun satte mest Pris paa — det Publikum, der kommer her.

Snart lægger hun fortrolig en Haand paa en Skulder, snart standser hun og tømmer et frembudt Glas, snart udsøger hun sig en Cigaret af et med Guldnavnetræk beslaaet Sølvetui.

Nu holder de stærke, hvide Tænder pludselig op med at smile, der kommer et uroligt Udtryk i de staalgraa Øjne, hun stamper utaalmodigt med Foden i Gulvet, medens Blikket søger op mod et Vægur, der netop slaar tolv.

En to, tre russiske Eder følger som Piskesmæld hurtigt efter hinanden, og en Skikkelse dukker forvirret frem, bukkende til alle Sider, fra de Portierer, der skiller Buffetens Forstue fra Bagstuen.

Medens Forhænget slaas til Side, skimter man et Øjeblik Omridset af Folk, der sidder tavse bøjede over Spilleborde.

Saa slaas de folderige Drapperier atter lukkende sammen, og Skikkelsen staar frit midt paa Gulvet.

Han er iført en rød Bluse med Bælte, sorte Fløjelsbenklæder og høje Støvler. Hans Ansigt er blegt med en hvid Teint som af manglende Nattesøvn, hans Øjne mørke med et svømmende usikkert Udtryk, og hans Haar kulsort, men uordentligt som en Kragerede, der strækker sine Tjavser helt ned over Ryggen. Hans Navn er Vassilij Tschechow.

Hist og her ser man op, medens Vassilij med et forskræmt Blik skeler til Værtinden, der siger halvhøjt:

— Kan jeg da aldrig lære dig at være præcis?

Saa smiler hun atter, medens hun tømmer et frembudt Glas, og Vassilij faar en Violin frem og begynder at gnide paa den. Der tændes Lys i de svømmende Øjne, de faar et drømmende Udtryk; de tidligere lade Bevægelser bliver mere og mere livlige, Foden slaar Takt og Hovedet virrer, medens der fra Strengene strømmer en underlig uordentlig og opreven Fantasi over russiske Nationalmelodier.

Vassilij er færdig. Hans hvide Kinder er nu bleven røde, og Sveden perler paa hans Pande. Han bukker under spredt Bifald, tager en Tallerken og gaar rundt i Lokalet. Det er mest Smaapenge, der inkasseres, men henne ved et Hjørnebord sidder en ung Mand, der kan ligne en Officer. Han kaster et Femmarksstykke paa Tallerkenen og siger henvendt til Værtinden:

— Frøken Tatiana! Kan vi saa ikke blive fri for den Kattemusik? Vi har noget at tale om.

Frøken Tatiana svarer ikke, men peger kun paa et lille Bord i en Krog ved Siden af Disken.

Bag denne, der danner en Bar, foran hvilken et Par Gæster sidder paa høje Stole, staar en nydelig lille Dame. Hun er saa kælen som en Killing og lægger hele Tiden Kinden mod sin blottede Skulder for at føle Berøringen af Hud mod

Hud. Alt imedens blander hun med et Smil alle Slags Giftdrikke og lader sig selv byde af Gæsterne, der familiært kalder hende Tit og af og til faar fat i hendes Haand over Disken.

Vassilij sætter sig tungt paa Stolen i Krogen og mumler nogle Ord. Lidt efter stiller Tit en Karaffel med russisk Brændevin foran ham sammen med et Glas.

— Drik nu ikke straks for meget, Vassilij! siger Tit i en næsten moderlig Tone. Saa gaar hun tilbage bag Bar'en for at animere Herrerne til at drikke videre og lade dem byde hende det dyreste. Thi Tit har Procent af Omsætningen.

Vassilij skænker sig et Glas Wodka, skyller det hurtigt ned, skænker sig et nyt, lader det gaa samme Vej og sætter sig derefter med skinnende Øjne til at stirre paa det tredie.

Der er nu kommen Liv over ham, og han synes at tale med sig selv, medens han slaar ud med Armene.

— Hvad er det han fortæller? spørger en af Gæsterne ved Bar'en.

— De kan jo tale med ham selv! svarer Tit, der staar og blander en grøn Gift, medens hun vender Ryggen til. Vassilij han fortæller gerne.

— Kom her, Vassilij, og faa et Glas Champagne med, i Stedet for at sidde og drikke det væmmelige Brændevin.

Vassilij ser op, saa nikker han til Tak, tømmer den lille Karaffel, der indeholder fem Snapse, betaler med de fem Mark, der omtrent er hele Aftenens Indtægt, og kravler besværligt op paa en af de høje Stole.

Der bliver skænket Champagne for ham, og Vassilij tyller det ene Glas ned efter det andet, idet han mere spiser end drikker Indholdet. Til Trods for Procenterne siger Tit flere Gange:

— Saa, saa, ikke saa hurtigt, Vassilij! — — — — —

Men Vassilij benytter sig af Indbydelsen. Han véd, at Russere ikke vil standse midt i Velgærningerne, naar de først har inviteret.

Og det gør de heller ikke, men den ene af dem siger af Omhu:

— De drikker vel ikke for meget, Vassilij?

— Jo, svarer Spillemanden oprigtigt.

— Men hvorfor, Vassilij?

— Fordi jeg er død! Og hvad skal en død Mand bestille andet end at drikke?

— Er De død! spørger begge Herrerne i Kor, medens Tit smiler underfundigt. Nu kan hun faa Tid til at spise sig en lille Bid Mad, som hun tager frem under Disken og gumler paa med Ryggen til.

— Hvornaar døde De da, Vassilij?

— Ifjor ved denne Tid! svarer Vassilij med et Suk og tømmer et nyt Glas, medens Herrerne ved Disken betragter hinanden. Er Manden fuld eller gal eller begge Dele.

— Hvor døde De, Vassilij?

— Jeg faldt i den russisk-japanske Krig! svarer Vassilij med Overbevisning.

— Men hvordan kan De saa sidde her, Vassilij? For De er vel ingen Genganger?

— Ja, jeg ved snart ikke, hvad jeg er, siger Vassilij med stor Alvor og et bekymret Udtryk. Han har nu drukket saa meget, at Modgiften har gjort ham helt ædru. Han taler roligt og stilfærdigt, men ligesom langt borte.

— Jeg blev taget til Spillemand i Hæren, da den forbandede Krig brød ud, og jeg maatte med, enten jeg saa vilde eller ej.

Jeg var bange for den lange Rejse helt ind i Asien, jeg var bange for Is og Sne og Kulde og Nød og for de vilde Kungusere og Japanere. Men mest var jeg dog bange for at forlade Powlona.

Vi havde kun været gifte et Aars Tid, og skønt jeg ikke egentlig kunde sige hende noget paa eller saadan bevise noget, saa havde jeg dog en Mistanke om, at der var et Forhold mellem hende og Kosakken Fedor.

Han lo da ogsaa saa smørret, da vi trak afsted paa den lange Fart. Jeg var med ved Mukden. Uf, det var en væmmelig Tur.

Vi havde jo nok hørt derude, at det ikke stod godt til hjemme, og at der var Revolution paa alle Ender og Kanter. Men alligevel! Som vi dog glædede os til atter at skulle betræde russisk Grund og atter at skulle se vore Kære.

Da jeg nærmede mig til Landsbyen, slog mit Hjærte

alligevel saa underlig beklemt. Havde Powlona været mig tro i den Tid jeg havde været borte, eller havde hun maaske helt glemt mig?

Det var dejligt Vejr, da jeg kom hen til mit Hus, der laa saa fredeligt og venligt, akkurat som jeg havde forladt det. Og inde i Haven stod Powlona, og hun saa saa køn og frisk og dejlig ud, som jeg aldrig havde set hende tilforn. Hun vendte Siden til og lagde ikke Mærke til mig. Jeg sprang over det lave Stakit, greb hende om Livet og kyssede hende paa Nakken. Hun udstødte et forfærdeligt Skrig. I det samme kom Kosakken styrtende ud af Huset. Han havde sin frygtelige Nazaika i Haanden, og idet han lod dens Slag suse ned over mig, saa jeg var nær ved at segne, raabte han: — Naa, kan han lade en anden Mands Kone være i Fred!

Vassilij var paa dette Tidspunkt saa overvældet af sine Følelser, at han lod Hovedet synke ned paa Disken og græd bitterligt.

I samme Øjeblik hørte man udenfor Lyden af et Automobilhorn, og den lille Piccolo, der passede Drejedøren, kom styrtende aandeløs med Kasketten i Haanden, idet han sagde:

— Fyrsten!

Saa løb han atter hurtig tilbage.

Frøken Tatiana havde rejst sig, og med en Holdning, som om hun selv var Fyrstinden, var hun gaaet den Gæst i Møde, der nu traadte ind.

Det var en ældre, meget distingveret Herre i Galla med Roset i Knaphullet og Monocle i Øjet. Han bukkede med udsøgt Galanteri for Frøken Tatiana, rakte hende en Buket og kyssede hende paa Haanden.

Derimod gav han kun de tilstedeværende Herrer, af hvilke flere rejste sig op for ham, et lille naadigt Nik. Der var en absolut Kontrast mellem den Maade, paa hvilken denne Mand hilste paa Kvinder og paa sit eget Køn, hvad der hang sammen med, at han altid var lidt til Nar mellem Kvinderne, medens hans eget Køn tog ham meget alvorligt, ikke mindst, naar man henvendte sig til den stenrige Fyrste om et Laan eller en Kaution.

Frøken Tatiana havde straks bemægtiget sig Fyrsten og faaet ham placeret i et Hjørne af Værelset. Der kom Champagne, uden at den blev bestilt, og der blev skænket i Glassene, uden at der blev givet Ordre dertil. Fyrsten havde lige vædet Læberne og derefter atter sat Champagnen fra sig. Han tændte nu en Cigaret, idet den spurgte:

— Naa, hvordan gaar det saa, Frøken Tatiana, er der noget Nyt?

— Ja, Ekscellence! Jeg var igaar i Hamborg hos Hagenbeck og prøvede. Det gik udmærket. Dyrene lystrede mig, som om de havde kendt mig længe, og jeg følte selv ikke den mindste Smule Frygt. Jeg kan begynde at optræde, naar det skal være.

— Bravo! Bravo! De er et Jern, Frøken Tatiana, og Kurage har De aldrig manglet.

— Nej, Ekscellence! Men der er noget andet, som jeg mangler.

— Saa? svarede Fyrsten, som om han ikke forstod, hvad hun mente.

— Ja, og De ved ogsaa godt, hvad det er.

— Nej, paa Ære om jeg ved, Frøken Tatiana, De er saa bedaarende, at jeg ikke kan tænke mig, hvad det skulde være, som De manglede.

— Sludder, Penge!

Fyrsten saa lidt benauet ud ved dette lige saa uventede som oprigtige Svar, men Frøken Tatiana vedblev denne Gang med meget indsmigrende Stemme, medens hun lænede sig fortrolig over mod Fyrsten:

— Jeg kan faa Gruppen for 15000 Mark. Det er fabelagtig billigt.

— Saa?

— Ja! Og Buret følger med. Kostumerne har jeg allerede anskaffet mig. Vil De se mig i et af dem?

Der gled noget, der lignede et Smil over Fyrstens Læber, og der kom et Glimt i hans Øjne, medens han svarede:

— Det kunde sandelig godt interessere mig.

— Saa skal De ogsaa faa mig at se, og det med det samme, sagde Frøken Tatiana, rejste sig hurtigt og gik ind i Bagstuen, medens talrige Blikke fulgte hende.

Der blev en vis Tomhed over Lokalet som altid, naar Frøken Tatiana ikke var personlig til Stede.

Henne ved Bar'en havde man atter faaet Vassilij rusket op.

— Naa, hvad skete der saa mere? Nu begyndte det jo lige at blive interessant.

— Ja, hvad skete der! hvad skete der! Powlona havde nu endelig opdaget, hvem jeg var, og medens Kosakken vedblev at piske løs paa mig, lod den Skarnskvinde, som om hun var bleven helt forfærdet ved at se mig, og hun raabte: Fedor, Fedor! Pas dog paa! Han maa jo være et Gespenst.

— Jeg skal give ham Gespenst! vedblev Kosakken, indtil jeg sank ned paa mine Knæ, mør i alle Lemmer, og udbrød:

— Naade! Naade! Pisk mig ikke længere. Jeg er jo Vassilij!

Fedor lod Pisken synke, stirrede paa mig med et stupid Udtryk og sagde:

— Er Du Vassilij? Men Du er jo død.

— Er jeg død?

— Vist er Du død, og døde Mennesker har vi ikke Brug for her. Herut med Dig!

Med disse Ord løftede han atter sin frygtelige Pisk til Slag, og jeg flygtede forfærdet, rystende over hele Kroppen, medens jeg hørte Latter og Skældsord bagved mig.

Da jeg havde sundet mig lidt, gik jeg op til Byforstanderen.

— Hvem er De, spurgte han.

— Jeg er Vassilij Tschechow! svarede jeg.

Han tog en stor Protokol, slog op i den og sagde:

— Det er umuligt. Vassilij Tschechow er død. Han faldt i Slaget ved Mukden.

— Men det er alligevel mig.

— Det kan enhver komme og sige. Men det bryder jeg mig ikke om. Jeg kan ikke indlade mig paa at høre efter Sludder og Vrøvl, jeg holder mig til, hvad der er officielt, og officielt er De død, dermed Basta. Hvad tror De ikke, at

det vilde give for Vrøvl, Spektakel og Ubehageligheder, naar det blev oplyst, at Vassilij Tschechow atter var kommet til Live. Det vil jeg slet ikke have noget at bestille med, min gode Mand. Farvel.

Dermed skød han mig ud af Døren, og jeg gik hen til Kirkeværgen, for at høre, hvordan det gik med den lille Stilling, jeg tidligere havde haft ved Orgelet og Kirkesangen.

Kirkeværgen saa ogsaa forbavset paa mig. Saa udbrød han:

— Men det er jo Vassilij Tschechow.

— Aah, Gud ske Lov, at De kender mig, sagde jeg glad.

— Men Du er jo død.

— Nej, det maa være en Misforstaaelse.

— En Misforstaaelse! Det er umuligt. Din egen Kone er bleven viet her i Kirken som Enke. Jeg har selv ført det ind her i Bogen. Du vil vel ikke have, at hun skal leve i Bigami?

— Hun var da først min Kone.

— Men nu er hun Fedors. Tror Du han vil give slip paa hende? Og hvis han bliver tvunget dertil, saa er han i Stand til at slaa Dig ihjel. Tror Du ikke?

— Jo-o! Min Stilling kan jeg maaske heller ikke faa?

— Nej, Vassilij, den er besat, og desuden vil man vanskelig kunne have en død Mand til at forrette Tjeneste i Kirken, uden at det vilde forarge Menigheden. Vil Du følge mit Raad, saa lad det blive som det er. Du vil kun faa Ulejlighed og Spektakler, naar Du kommer til Live igen.

— Men jeg kan da ikke blive straffet for det?

— Det véd jeg ikke, men det vil vel nok blive undersøgt, om det ikke er din egen Skyld, at man har troet, Du er død. Hvis det for Eksempel skulde vise sig, at Du er deserteret eller har simuleret, saa vil Du antagelig blive skudt, og saa er Du rigtig død. Er der intet Sted, hvor Du kan have Tilhold?

— Jo, det Orkester, som jeg tidligere spillede i, er i Berlin, og der kan jeg maaske nok faa Ansættelse.

— Prøv Du paa det, Vassilij, saa skal jeg prøve paa at skaffe Dig lidt Penge og faa ordnet dine Papirer. Det bliver næsten det værste, da Du er død.

Nu har jeg været her et Aar, og jeg har ikke andet at leve af, end hvad Frøken Tatiana lader mig tjene af Naade og Barmhjærtighed, og hvad Iwanoff giver mig.

— Hvem er Iwanoff?

— Det er min Kammerat fra gamle Dage. Han er det bedste Menneske paa Jorden, og den eneste, der har taget sig af mig. Jeg er en død Mand, og hvad skal en død Mand gøre andet end at drikke?

Med dette Omkvæd kastede Vassilij sig atter ned mod Disken, begravede Ansigtet i Hænderne og græd.

Men ingen lagde Mærke dertil, thi i dette Øjeblik traadte Frøken Tatiana ind, og der gik et Udbrud af Beundring gennem Lokalet, medens alle saa op.

Frøken Tatiana bar østerrigsk Husaruniform med stramme guldstukne Benklæder, Dolmaen kastet koket over den ene Skulder, høje Støvler med Kvaster og en flot Kepi paa Hovedet.

Idet hun traadte ind, knaldede hun med Pisken som om Gæsterne var de vilde Bæstier, hun i Fremtiden agtede at tæmme.

Paa Fyrsten havde Indtrykket været overvældende, og idet Frøken Tatiana tog Plads ved Siden af ham, medens hun sad til Hest over en Stol og pustede ham Cigaretrøgen i Ansigtet, sagde han:

— Det var Synd, om Verden skulde forholdes Synet af saa megen Dejlighed.

Med disse Ord tog han en Check-Bog op og udfyldte en Anvisning. Den Opsigt dette vakte, var ham aabenbart ubehagelig. Lidt efter rejste han sig, bød Frøken Tatiana paa Gensyn og forsvandt ud til den ventende Automobil.

Lidt efter lidt brød Gæsterne op. Tilsidst var Lokalet tomt. Tit var ivrigt beskæftiget med at gøre Kassen op. Vassilij sad og sov med Hovedet ned paa Disken. Der gik et Udtryk af Uvilje over Frøken Tatianas Ansigt, medens hun sagde:

— Der er dog ikke noget modbydeligere og mere nedværdigende Syn end et fuldt Mandfolk. Gud ske Lov, at man snart skal ud af denne Pestbule. Naa, op med Dig!

I det samme slog Frøken Tatiana et Knald, saa Vassilij fortumlet rejste Hovedet.

— Ja, jeg kunde have Lyst til ordentlig at piske Rusen af Dig, dit Skrog!

Vassilij saa paa Frøken Tatiana med svømmende Øjne, og hun løftede virkelig Pisken, som om hun vilde slaa til.

I det samme bankede det paa Døren. En tarvelig klædt Mand med stort sort Har, gode, trofaste Hundeøjne og tyndslidt Frakke, traadte ind med Huen i Haanden.

Frøken Tatiana lod Pisken synke og sagde:

— Naa, er det Dig, Iwanoff. Du kommer lige i rette Tid.

— Da jeg saa, at der var ved at slukkes herinde, vilde jeg følge Vassilij hjem.

— Ja, gør Du det! Og sig saa til ham i Morgen, naar han er bleven ædru, at han ikke skal ulejlige sig mere med at komme her hen. Jeg har ingen Brug for ham længere.

— Jager De stakkels Vassilij bort?

— Min Taalmodighed er virkelig forbi, Iwanoff. Se nu at komme afsted med ham.

Iwanoff fik Tøjet bakset paa Vassilij, medens Tit ubemærket proppede lidt Mad i hans Yderlomme. Saa kom de endelig afsted, og den russiske Buffet lukkede, medens man i den nu stille Gade stadig hørte det med tyk Stemme gentagne Spørgsmaal:

— Hvad skal en død Mand gøre andet end at drikke?

Amerikanerinden.

Af *Sten Drewsen.*

. . . og saadan gaar det næsten ogsaa altid to Mandfolk, der træffer hinanden paa en Sørejse, — akkurat ligesaadan som nu med Dem og mig for Eksempel — ikkesandt, man spaserer rundt her paa et Dæk og møder hinanden hundrede Gange hver evige Dag og er sammen fra Morgen til Aften, og ingenting oplever man at tale om, Aviser er der jo ikke at faa, og lidt sentimental kan man blive henad Midnat, hvis Søen er stille — ja, saa er det altsaa, man begynder at snakke om sig selv til en ganske fremmed Mandsperson; staar midt paa Oceanet og bliver aabenhjertig og indvier andre Mennesker i Ting, som man maaske knap vilde fortælle til sin bedste Ven paa Landjorden.

Hvadbehager, ja naturligvis; det kommer selvfølgelig af, at man risikerer saa lidt derved, det har De Ret i; for man skilles jo fra alle disse venlige Folk ved næste Havn, og sandsynligvis ser man dem aldrig igen. Saa det gør altsaa ingenting hvis for Eksempel Sennor Castilleros derhenne staar ved et lille følsomt Afskedsglas og kommer til at betro John Landis Esq. oppe fra Bordenden, at han har tre smaa halvsorte Børn ovre i britisk Guyana; thi i Morgen naar de to Venner promenerer ude paa Kajen i sort Diplomat og siger Farvel og Tak for behageligt ogsaavidere, saa bliver de i samme Sekund fremmede Mennesker igen uden en eneste fælles Bekendt, som det kan gøre noget, at de sladrer til.

Ja, Havet er farligt til at røbe Hemmeligheder og lokke Fortiden frem; jeg skal blandt andet give Dem et Eksempel, det var en Gang nede ved Bahama-Øerne ombord i Luksus-

baaden „Croyance“, Kaptejn Colny, det glemmer jeg aldrig, aanej, sikken en Virkning det gjorde — ja, jeg lyver ikke, naar jeg siger Dem, at et Par Damer ovenikøbet fik ondt og maatte gaa afsides.

Naa, det var naturligvis mest, fordi det kom saa uventet; det var noget med en Amerikanerinde, maa De vide, og hvis De kender Dem, saa husker De, at med den Slags kan man vente sig lidt af hvadsomhelst; en Gang har jeg staaet akkurat ligesom De og jeg staar nu og kigget ned i Vandet langs Skibssiden. Det var ogsaa Nat den Gang, og jeg troede, jeg var ene paa Dæk, men saa kommer en af vore Medrejsende, den lille Ladymiss som vi kaldte hende ombord, fordi hun var saa kold og fornem trods sine Frøkensko — saa kommer hun gaaende op fra Salonen, lige saa hvid i Ansigtet; og uden at sige et Ord eller nikke til mig gaar hun paa ægte amerikansk direkte i Søen, akkurat dér nede, hvor De ser det blodige Skær af Bagbordslanternen paa Skummet.

Ja, det var altsaa en Historie jeg skulde fortælle, om den unge Amerikanerinde, som aldrig vilde drikke Rom, skønt alle vi andre gjorde det ved festlig Lejlighed ombord paa „Croyance“. Hun var en rigtig nydelig ung Dame, yderst stilfærdig og nobelt klædt; hun gik maaske og holdt sig lidt vel meget for sig selv, det var saamænd et rigtig dygtigt lille Menneske ellers; men det var ligesom hun hele Tiden havde noget at spekulere paa, og saa vilde man jo ikke forstyrre for tidt.

Hun var den eneste, der ikke betroede sig til nogen, de fleste andre Damer ombord havde valgt sig hver en Tillidsmand at aabenbare deres Liv for; men hun her gik alene og spinkel og trak Luft og kiggede paa Vandet og passede sig selv. Saa de andre ombord hviskede naturligvis, at hun temmelig sikkert havde ført et noget tomt Liv uden virkelige Hændelser, siden hun saadan aldeles ingenting kunde fortælle; og en Aften da det var rigtig sværmerisk Maaneskin og vi alle laa i Flugtstolene og hørte de brune Matroser agterude spille paa Akkordion, saa gik der en Damedeputation Skibet rundt for at finde hende, hun skulde dog have en sidste Chance til at blive lidt varm om Hjertet og meddelsom.

Damerne fandt hende helt forude. Hun stod ved Gud

med Ryggen mod Maanen og betragtede en stor Tønde, der var stillet op paa Fordækket; men da de saa' Udtrykket i hendes Ansigt, vendte de om og gik tilbage; de sagde til hverandre, at der kunde da alligevel ikke blive noget interessant ud af hende — havde hun ikke staaet og vendt sin amerikanske Ryg mod Maanen og stirret paa en Tønde!

Der var to svulmende Hollænderinder fra Curaçao og en spansk Trediveaarig med Belladonna i Øjnene, desuden tre blaapudrede Kvadroner fra Honduras og en lille Kreolerinde, den mest sydende lille Kreolerinde født paa Kuba.

Jeg ved særdeles meget om disse Damers Liv, jeg kan flere af deres Eventyr paa Fingrene, og om Kreolerinden ved jeg noget, som det aldeles ikke gaar an at gentage. Hun har betroet mig det. Det var Maaneskinnet. Og hun lukkede min Mund paa en Maade, som jeg aldrig glemmer. Men da vi havde været syv Dage sammen, og hun ikke ejede mere Romantik i sin Tilværelse at indvie mig i, saa spurgte hun mig en Aften ganske pludselig, hvorfor jeg dog blev ved at se paa Amerikanerinden, hver Gang hun gik forbi — om jeg maaske ikke syntes, hun var lidt kedeligt klædt, og om jeg ikke ogsaa snarest vilde tro, at saadant et koldblodigt Kvindemenneskes Liv var ganske uden Indhold og virkelige Hændelser?

Nej, naar jeg ligefrem blev spurgt, saa maatte jeg indrømme for mig selv, at jeg syntes denne hvide Tailormade saa' rigtig fornem ud mellem alle de løse spraglede Kjoler og Mantiller, som hang paa de andre; og hvad Livsindholdet angik, saa vilde jeg bare i al Stilhed bemærke, at disse Amerikaneres Livsindhold skal man nu helst lade være at snakke med om; ellers kan man let gaa hen og blive flov bagefter.

Jeg vidste ogsaa lidt mere end de andre om den unge Dame; Kaptejn Colny sagde mig en Dag hendes rigtige Navn, det havde hun selv fortalt ham, og saa kendte jeg hende egentlig ganske godt; jeg havde da i hvert Fald læst en af hendes Bøger. Thi denne unge Person var meget kendt i Staterne som en smart Skribent, der havde skildret mange besynderlige Rejser; jeg blev helt stolt af at være ombord med hende og glad ved at være den, der kendte hende bedst, jeg vidste nemlig ogsaa, at hun var gift —

men at hun tilmed var Enke, det anede jeg ikke, og det fik vi først at høre allesammen paa den sidste Aften; og ved den Lejlighed var det ogsaa, at et Par Damer blev ligesom søsyge.

Ser De, det kom saadan, at Solen var gaaet ned, og Middagsklokken havde ringet; hele Selskabet sad paa Plads ved det lange, hvide Bord i Spisesalonen, det var sidste Dag i aaben Sø, Kaptejnens Fest, og i Morgen skulde vi være i Havn. Vi havde faaet en rigtig fortræffelig Stemning op, det glinsede i vore Øjne, Vinduften laa som en dejlig let Taage over Dugen, og Lysene spejlede sig i alle de blanke Tropefrugter, der var stablet som Pyramider i Opsatserne paa Bordet. Damernes Elegance var maaske blevet lidt nedringet af den megen Fest, men Amerikanerinden sad lige saa fin og slank og smilede med de smalle lyse Øjne til alt dette Humør. Skønt hun havde en underholdende Herre paa hver Side, var det ganske ligesom hun sad for sig selv.

De to Hollænderinder bugnede usædvanligt, Donnaens Pupiller var gjort ekstra store, Kvadronerne havde to Lag Pudder paa, og den lille fra Kuba, min fortryllende Borddame, hun spilkogte i Aften og puffede meget mere til mig end ellers, og det skulde betyde, at jeg ikke maatte sidde saadan og stirre paa den fremmede og se ud som jeg vilde gætte, hvad der laa bag ved dette Væsen.

— Stakkel, hviskede min Dame — hendes Liv er uden Indhold. — Tænk! —

Men saa fandt Kaptejn Colny paa, at nu vilde vi drikke Selskabets Skaal i en Flaske gammel Haïtiansk Rom, ægte Barbancourt, gouttes d'or, og han bad os skænke for vore Damer.

Da Flasken kom til mig, hviskede den lille igen:

— Fyld ogsaa hendes Glas der ovre; hun er vist ikke vant til Rom, det kan maaske tø den Tunge op!

— Nej tak, sagde Amerikanerinden venligt til mig — jeg drikker aldrig mere Rom.

Og ligesom hun blot vilde undskylde sig overfor Kaptejnen, tilføjede hun ganske rolig:

— Der er hændt mig noget, som gav mig Afsmag.

Alle havde hørt det. Vi kom uvilkaarligt til at lytte,

saa snart hun sagde det. Og da hun pludselig sad dèr med saa mange Øjne rettet lidt spørgende paa sig, saa var det ligesom den smaa Amerikanerinde med ét bestemte, at nu vilde hun sige noget mere.

— Jeg vilde gerne fortælle Dem hvad det var, sagde hun. Men hun gjorde ikke nogen Kunstpavse eller den Slags, hun rettede heller ikke Ryggen eller saa' sig om i Kredsen, nej, hun blev siddende ganske stilfærdig med de hvide Hænder foran sig paa den hvide Dug, hun drejede ikke engang Hovedet, men stirrede lige frem. Og saa begyndte hun.

— Det kom egentlig af, at et Brev gik galt med Posten og kom for sent til mig; det Brev var fra Myndighederne i Panama, og de skrev, at min Mand, der rejste som Ingeniør der nede, var død.

Der blev aldeles tyst ved Bordet. Ingen turde trække Vejret for højt. Den mest smægtende af Kvadronerne fik allerede en tynd vaad Stribe fra Øjet ned gennem Pudderet, og den lille glødende Pige slap pludselig min Haand under Bordet; ja jeg tror næsten, hun ogsaa slap sin anden Sidemands Haand; men jeg kunde ikke bestemt se det paa ham, og jeg interesserede mig ærlig talt ikke for det, der var fra dette Øjeblik kun et eneste Menneske i Salen, som holdt os i Spænding.

— Men dette er egentlig Slutningen paa Historien, fortsatte hun ganske ligefrem, og hendes lille lyse Stemme fik en underlig tør, refererende Tone, der var lige ved at gøre os bange. — Dette er Slutningen, sagde hun, Begyndelsen var, at der en Dag kom sendende noget til mig i den lille kaliforniske By, hvor jeg boede. Jernbanen meddelte, at en Vintønde var adresseret til mig fra Panama og vilde blive bragt hen i min Villa om Eftermiddagen. Den kom ogsaa ganske rigtigt, og jeg gav Ordre til, at den skulde stilles ud i Haven, til vi fik slaaet den op og set, hvad min Mand denne Gang havde fundet paa at sende.

Men om Aftenen var jeg i Selskab, og først om Natten, da jeg kom hjem, huskede jeg paa min Present og fik kaldt paa Tjeneren og Neger-Karlen, og vi gik sammen ud og saa' paa den. Den var meget stor og kastede en skarp sort Skygge fra sig i Maaneskinnet.

— Det maa vist være Rom, sagde Karlen og snusede til den.

— Nej, lo jeg — hvorfor i Alverden skulde min Mand sende mig en hel Foustage her op? Og Tjeneren mente da ogsaa, at hvis der var Rom i den, saa var det blot blevet hældt paa for at præservere selve Indholdet, saadan gjorde de tidt nede i Troperne, vidste han.

Jeg var meget nysgerrig. Min Mand havde sommetider de snurrigste Indfald med hvad han sendte mig, saa jeg vilde endelig vide lige straks, hvad han nu havde puttet ind i saadan en stor Tønde. Jeg sagde, at de skulde løfte Laaget op med det samme, og saa gik de løs med Hammer og Brækjern; den øverste Bund brasede af, der sivede noget vaadt ud, og jeg kunde lugte, at det var Rom alligevel.

Negeren kom til at nyse af Velbehag, og det lo vi to andre af, men pludselig udstødte Tjeneren et forfærdeligt Raab, vendte Ansigtet bort og holdt begge Hænder for Øjnene, som om han vilde skjule sig for et Syn. Saa løb han fra os. Uden at sige et Ord styrtede han ned gennem den mørke Have, jeg hørte ham brase over Havegærdet og storme ind mod Byen.

Og i det samme saa jeg Karlen begynde at ryste saadan som ingen andre end Negere kan, hans Hoved rokkede ganske løst paa Halsen, og han stod og tabte sit Brækjern.

— Hvad *er* det dog, spurgte jeg og var lige ved at blive angst — jeg vilde vide, hvad de havde set, men Karlen stod og stirrede med begge Arme i Luften og snappede efter Vejret og bad mig vente lidt . . . bare lidt, bare lidt!

Naturligvis vilde jeg selv se, og jeg traadte der hen. Men i det Sekund gav Negeren et Brøl fra sig og styrtede samme Vej som Tjeneren bort fra mig, ind i Mørket; jeg kunde høre, at han skreg flere Gange.

Saa blev jeg virkelig helt underlig tilmode, nu vilde jeg vide Besked. Jeg kunde lige kigge over Kanten, naar jeg stod paa Tæerne; og da jeg tog fat i Tønden og strakte mig rigtig op, saa' jeg det; Maanelyset faldt netop derpaa. Det var Liget af min Mand, som sad til Halsen i Rom. Hovedet rakte op.

— —

Det lød ligesom alle Gæsterne i Salonen pludselig gispede paa én Gang. Saa blev der dødsstille. Et Øjeblik efter var der Uro alle Vegne. Kaptejn Colny satte sit Glas fra sig, saa det brast; en ung Herre længere nede kastede sig skrækslagen tilbage i Stolen; der blev væltet lidt Vin hist og her, og Stewarterne turde ikke komme og tørre op, de havde allesammen hørt noget. Min lille Borddame gik aldeles af Kog, og de to brede Hollandske rejste sig ganske samtidigt og løb hastigt ud med Lommetørklædet for Munden.

Men selve Amerikanerinden saa' sig bare om. Og det var, ligesom hun blev ganske forbavset. Men da hun til sidst forstod, at det virkelig var hendes lille Smule Historie, der havde slaaet hele Stemningen i Stykker — saa gjorde det hende rigtig ondt, og nu vilde hun saa gerne trøste os alle ved dog endelig at forklare, hvor naturligt det hele var gaaet til.

— Ja, De forstaar da nok, sagde hun med en Stemme som En, der beroliger . . . De kan da nok forstaa, at Myndighederne i Panama havde meddelt . . . havde forberedt mig, mener jeg, og skrevet at min Mand, var afgaaet ved Døden, og at hans . . . jordiske Levninger vilde blive sendt mig. — Men dét Brev var altsaa gaaet forkert med Posten, forstaar De jo nok — andet var det hele ikke; og jeg fik det jo senere, maa De huske, det var blot blevet forsinket. Ellers havde det jo ikke været saa uhyggeligt, vel?

. . . Ja, jeg vilde virkelig blot forklare, hvorfor jeg ikke mere saa godt kan lide Rom.

Peter Loms Selvmord.

Af *Albert Gnudtzmann.*

De havde let højt, da Peter Lom var gaaet ud ad Døren. Og i de første fem Minuter havde de talt ustandseligt, som om der var noget, der skulde overdøves.

Nu var der bleven Stilhed. Henne fra Sofapladsens Halvmørke glødede Testrups Cigar. Schmidt sad og fingrede nervøst ved Sifonens Hane.

Og pludselig brød Schmidt ud:

„Han kan da vel ikke gøre Alvor af det?"

Testrup røg endnu en Stund i Tavshed. Saa sagde han:

„Naar de taler om det, gør de det ikke."

„Man har dog hørt det før."

Men Testrup sagde:

„Jeg tror overhovedet ikke paa Selvmord. Man kan ikke dø, uden at Døden kommer som Følge af en Opløsningsproces. De saakaldte Selvmord er ikke andet end en Sygdom i de Hjerneceller, der betinger Selvopholdelsen."

„Men vi ved jo ikke, om ikke netop Peter Loms Celler har været angrebne af en saadan Sygdom.

„Det har de ikke. Saa maatte vi, der omgaas ham hver Dag, have mærket Symptomerne før. Han havde drukket for megen Whisky, det var Sagen."

Schmidt rejste sig og gik hen over Gulvet.

„Du kunde gerne have drillet ham noget mindre. Han holder meget af Sissi."

„Sissi er en dejlig Pige," indrømmede Testrup. „Men jeg har vel ligesaa godt Lov til at tale med hende som han. Hvad Ret har han overhovedet til at bebrejde mig, at jeg gør

Kur til Sissi. Hun tilhører ham jo ikke; hun er en fuldkommen uforlovet Pige. Der er altsaa frit Slag."

Men Schmidt var kommen til at fryse. Udenfor hørte man de sagte Klask af Bølgerne ind mod Stensætningen. Det lød, som om et eller andet Kæmpedyr spankede om der ude, listende paa store, bløde Fødder, angst for at gøre Støj.

Han lyttede og hørte Testrup slippe sit tilbagepressede Aandedræt løs. Testrup var heller ikke rolig; Testrup havde ogsaa lyttet.

Men ingen af dem skælnede nogen Lyd der ude fra uden det bløde Klask af Kæmpedyrets Fødder.

Schmidt holdt det ikke ud. Han gik hen og lukkede Altandøren. Han maatte have den Lyd stængt ude.

„Nu gaar jeg ned til mig selv," sagde han. Og i Døren lo han lidt:

„Det var jo fjollet af ham."

Ogsaa Testrup lo, men Skrattet slog om i Falset:

„Gu' var det fjollet!"

* *
*

Imidlertid var Peter Lom naaet ned til Stranden. Han havde tændt sig en Cigar. Dampende paa den stod han helt ude i Havstokken. En Gang imellem maatte han gøre et lille Hop tilbage for ikke at faa Fødderne overskyllede af de lindt skvalpende Søer.

Han havde staaet der længe. Nattekulden trængte igennem hans Sommertrøje og mødtes med en nervøs Isnen, der bredte sig fra Rygmarven rundt i hans Legeme. Hvordan han var kommet til at anbringe sig netop paa dette Sted, vidste han ikke ret. Han var drevet herned i en sanseløs Forbitrelse og var saa standset her foran Vandet med et Ryk, ligesom en løbsk Hest foran en uventet Hindring. Der var kommet noget som en Sten ind i hans daglige Tankegang simpelthen. Han formaaede ikke at faa Maskineriet til at gaa i sin regelmæssige Skure.

Det eneste, der stod klart i hans Bevidsthed, var den Kæde af Ærgrelser, der hele Dagen igennem havde ophobet Forbitrelse i hans Sind.

Der havde været Pengevrøvl af forskellige Slags; et ubehageligt Brev fra den gamle; et uheldigt Forsøg paa at rejse en Sum andensteds. Men det værste var dog det med Sisse.

Han havde nok i længere Tid lagt Mærke til, at Testrup havde begyndt at lægge sig efter hende. Sissi, hvis egentlige Navn var Cecilie, var Datter af Sommerpensionatets Ejerinde; Peter Lom havde prompt forelsket sig i hende den første Dag, han og hans to Venner havde begyndt deres Ferieophold hos Fru Nielsen. Og i Begyndelsen havde de to andre loyalt betragtet hende som hans lovlige Jagtgrund.

Men Testrup havde en farlig Tilbøjelighed for fremmede Reder; det morede ham at være Trediemand i Spillet, og efterhaanden var hans Kur blevet mere og mere paagaaende.

Nu idag var han gaaet over alle Grænser. Mens de spadserede ved Stranden, vidste han hele Tiden at manøvrere Sissi bort fra Peter Lom. Og det lod til, at Sissi ikke var upaavirket. Hendes stærke Tænder havde ikke lyst Peter Lom i Møde med saa forjættende en Glans som tidligere, og det lille Blinkfyr, som hans Nærværelse ellers tændte i hendes sorte Øjne, var som slukt.

— — Nu i Aften havde altsaa Testrup budt paa Whisky oppe paa sit Værelse, det eneste i Pensionatet, der havde Altan, og som af den Grund for det meste var de tre Venners Aften-Samlingssted. Peter Lom havde ikke villet lade sig mærke med noget og havde sagt ja til Indbydelsen.

Men jo mere Whisky han drak, des mægtigere svulmede hans Forbitrelse, og tilsidst lod den sig aldeles ikke mere dæmpe. Han havde sagt Testrup sin Mening. Testrup havde først ladet forbavset, men efterhaanden var han rykket ud med Sproget. Jo, ogsaa han fandt, at Sissi var en mærkelig dejlig Pige. Ja, saa dejlig fandt han hende, at han meget skulde forbeholde sig at gøre Kur til hende, saa tidt og saa hæftigt han behagede. Med stor Opfindsomhed havde han boret i Peter Loms skælvende Hjærte. Han havde vidst at fortælle om smaa Træk, der skulde vise, at Sissi intet havde ment med sin Venlighed overfor Peter. Og han havde triumferende antydet, at det ganske beroede

paa ham, om han vilde have hende selv eller allernaadigst overlade hende til Vennen.

Schmidt havde siddet og krøbet sammen under det Skænderi, som Samtalen mere og mere havde udviklet sig til. Schmidt selv anbragte sine Forelskelser paa Steder, hvor absolut ingen kunde tænkes at ville gaa ham i Bedene; han hadede alt, hvad der smagte af Strid og Vrøvl. Han havde ogsaa forsøgt at indstrø smaa, mæglende Bemærkninger, men de var faldet ganske upaaagtede ned mellem de to Kæmper.

Og saa tilsidst var det, at Peter Lom havde faaet Overbalance. Han havde rejst sig, og hvid i sit Ansigt havde han lallet mellem Tænderne:

„Nu gaar jeg. Nu skal Du have Tak for i Aften, Testrup. Hvis Du ikke mere ser mig i levende Live, saa er det Din egen Skyld."

Han kunde jo nu gerne indrømme, at der, da han sagde disse Ord, ingen egentlig Selvmordstanke var oppe i ham. Han havde udslynget sin Trusel i et dunkelt Haab om, at man skulde holde ham tilbage, og han følte sig skuffet, da det ikke skete. Det havde jo nok rykket en Smule i Schmidt, men denne havde aabenbart ikke turdet lægge sig imellem, naar Testrup blev ved at sidde der og glo rødt og ondt med sine smaa haarde Øjne.

Men da han lidt efter styrtede gennem Haven, i Mørket snublende over Trærødder og Buskadser og halvblindet af Spindelvævet, der hang mellem Grenene, og som han fik i Øjnene, havde han mærket noget af den desperate Tilintetgørelsestrang, som hans egne Ord havde manet frem. Det var, som Sundet sugede ham ind i sin sorte og slukkede Masse; han følte et vist Velbehag ved at overdøve alt det i sig, der vilde holde ham tilbage. Og da han var kommen igennem Haven, var han blevet ved at løbe, havde mærket sin Fod synke ned i Grøfter, havde gledet i Dynd og siden følt Sandet risle om sig, til han pludselig standsede ved, at Vandet ikke mere var en død Masse men noget levende, der krøb og slikkede, og som ikke var den passive Intethed, han havde tænkt sig, men en Fjende, man maatte undgaa.

Helt til Besindelse kom han, da han opdagede, at der

endnu var Ild i Cigaren, som han havde tændt der inde i Stuen hos Vennerne. Han følte det, som om han havde været sulten og pludselig saa et Stykke Brød for sig. Uden at tænke synderlig over det stak han den i Munden. Og der stod han saa.

Han stod der vel det meste af et Kvarters Tid, før han rev sig løs, og gav sig til at gaa langs med Stranden.

Han havde faaet Tankerne klaret saa vidt, at han kunde overlægge, hvad der nu var at gøre for ham. Paa Selvmord tænkte han ikke mere. Men han fortrød ikke sin Trusel. Den havde i hvert Fald været saa alvorlig ment, at han meget vel kunde forsvare at drage sig den Uhygge til Nytte, som den muligvis kunde have efterladt. Kanske dog Testrup vilde være mindre overlegen, naar det imorgen opdagedes, at hans Seng var urørt. Desuden krævede Honnøren, at han frembragte Indtrykket af virkelig at have taget dens Udførelse under alvorlig Overvejelse.

Før Dag kunde han ikke vende tilbage. Vennerne maatte have Tid til at komme paa Benene og forvisse sig om, at han ikke havde været hjemme i Nat. Men naturligvis maatte Hotellet ikke alarmeres. Altfor højt op ad Dagen turde derfor hans Tilbagevenden ikke finde Sted. —

* *
*

Han gav sig til at drive langs med Stranden. Egentlig var der en svært god Stemning over den i denne sene Nattetime. Der var noget almægtigt i denne store, favnende Vandmasse, som aldrig sov, men som paa en Gang hulkede og sladrede og var ubarmhjertig og indbydende. Om han alligevel havde puttet sig stille ned under den skælvende Flade, havde gynget sig bort, ladet sig hulke til Ro. . . . Stemningsfuldt var det under alle Omstændigheder blevet.

Drukningsdøden var særdeles passende for digteriske Begavelser.

Og alligevel frydede det ham, at han ikke havde gjort det. Testrup skulde ikke have den Triumf.

Testrup, som gik her nede om Dagen og tumlede med

sit store Lærred til Foraarsudstillingen, og som ikke kunde klemme Havets Sjæl ud af det — han skulde have været her nu. Om der ellers var Draabe af Kunstnerblod i ham, vilde han i denne Nattetime pludselig forstaa. Nu var Stunden inde, da Sundet afslørede sin Nøgenhed.

Men Peter Loms Hævn skulde være, at han beholdt sin Forstaaelse hos sig selv. Først om mange Aar, naar Testrups kunstneriske Evne var udtørret, skulde han have at vide, at han havde malet i Blinde.

Selv skrev Peter Lom maaske en Sonnet derover — en Sonnet med øde Rhytmer, hvor Rimene skulde være, som disse klagende og længselsfulde Klask ind mod Stranden. —

Han tændte sig en frisk Cigar og gik raskere til. Det var Nattens køligste Time, den, der gaar forud for den nye Dags første Livstegn. Allerede begyndte den graa Himmel at antage et Skær af gennemsigtigt blaat, og en Bræmme af matgult viste sig yderst i Øst.

Da han kom ned til Baadehavnen, hørte han Lyd af skravlende Træsko og af dæmpede Stemmer. Det maatte være Fiskere, der var ved at gøre sig klar til at gaa ud.

Han fik pludselig en Idé. Hvad om han kunde faa Lov til at gaa ud med dem. Det vilde være en behagelig Maade at forslaa Natten paa; den kunde ellers falde ham lang nok. Sandsynligvis vilde de være hjemme igen netop ved den Tid paa Morgenen, da det kunde formodes, at hans Forsvinden havde sat hans Venner tilstrækkelig i Skræk og det altsaa kunde være passende at vende tilbage.

Han gik ud paa Molen. Men nu var de to Mænd blevet ganske musestille. Havde han ikke tydeligt hørt baade deres Stemmer og Lyden af deres Træsko, vilde han have troet, at han havde taget fejl.

Han havde imidlertid ikke taget fejl. Pludselig saa han to mørke Skikkelser sidde sammenkrøbne inde under Stensætningen.

Han sprang ned ad Rampen og gik hen og bød Godaften. Han maatte gentage det, inden han fik en treven Genhilsen. Og ikke mindre mut kom det bekræftende Svar, da han derefter spurgte, om de skulde ud paa Fiskeri.

Men nu vilde han ikke opgive sit Forehavende.

„Vilde De have noget imod at tage mig med?“ spurgte han. „For gode Ord og Betaling naturligvis.“

De to Mænd gav sig til at hviske sammen. Og først efter at de havde holdt en lille Raadslagning, kom Svaret:

„Vi kunde godt bruge en Mand, der kunde løse os af ved Aarerne.“

„All right“ Han sprang ned i Baaden. „Jeg skal nok tage et Tag. Bare vi er hjemme inden Frokosttid i Morgen.“

De svarede ikke, men krøb paa en underlig tyst Maade ned i Baaden. Den ene satte sig til Rors, den anden tog begge Aarerne. Peter Lom sad i Forstavnen og lod tankeløst sin Haand glide gennem Vandet.

Paa dets Flade var der nu ikke mere en Krusning at se. Det lyste sølvgraat i det svage Skær af Dag.

Og nu anedes Solen fjernt bag de mørke Knolde, som var Kullen.

Peter Lom kunde ikke fri sig for en Fornemmelse af Uhygge. Inde i Land havde han strammet sig op til ikke at lade den faa Magt over sig; nu kom den ligesom glidende over det store, tavse Vand.

Først nu kunde han rigtig se sine to nye Venner. Den nærmeste, ham, der sad ved Aarerne, var stor, rødskjoldet og opdunstet. Den, der havde taget Roret, lille og bleg, som havde han i lang Tid ligget syg. Kinderne var dækket af store Skægstubbe, Haaret laa i en klæbrig Klat ned over Panden.

Da de var kommet nogle Hundrede Alen fra Land, lagde den rødskjoldede Aarerne op. Fra Bunden af Baaden tog han en stor Pakke frem og aabnede den. Det viste sig, at den indeholdt en hel Spegepølse. Der laa flere Pakker ved Siden af.

Med en Tollekniv skar han et Par store Humpler af Pølsen. De to Mænd spiste i Tavshed og uden at byde Peter Lom noget. Brød havde de ikke.

Peter Lom sad og saa paa dem. Hans Uhyggefølelse steg. De to Mænd lignede aldeles ikke Fiskere. Redskaber saa han heller ikke. Sandsynligvis havde de stjaalet Baaden. Men hvad saa mere? Var de to forhutlede Eksi-

stenser, som af en eller anden Grund vilde forsøge at slippe bort? Havde de blot, saadan som de havde sagt, taget ham med, fordi de, uvant som de sandsynligvis var med at ro, nok kunde behøve en Trediemands Hjælp? Eller stak der noget endnu værre under? Havde de maaske før, da de hviskede sammen, lagt en Plan om at plyndre ham, naar de kom ud i rum Sø, og derpaa lade ham forsvinde over Rælingen?

Han overvejede nøje begge disse Muligheder. I første Fald var Sagen ubehagelig: han vilde blive indviklet i Vrøvl med Politiet, og der vilde over hans Demonstration mod Testrup falde et let komisk Skær, som næppe vilde hæve hans Sag overfor Sissi. Alligevel klamrede han sig til det Haab, at der ikke maatte komme noget værre ud af hans Eventyr end dette. Men paa samme Tid hviskede det i ham, at Sandsynlighelen var for dette værre. Saafremt de to Mænd var Forbrydere — og derpaa tydede alt — vilde han jo være for dem som et lovligt Bytte, der var løbet lige lukt i deres Garn. Og hvad skulde de risikere? De var uden Vidner; intet vilde kunne røbe dem. Vandet vilde slette alle Spor — ligesaa barmhjertigt mod dem, som det vilde være følelsesløst mod deres Offer.

De skulde blot vide, i hvor høj Grad han selv paa Forhaand havde begunstiget et heldigt Udfald af en saadan Forbrydelse. Hans overilede Selvmordstrusel vilde fjerne den sidste Rest af Fare fra dem. Selv om man en Dag skulde finde hans oppustede Lig drivende i Vandskorpen, vilde ingen tænke sig nogen anden Mulighed end, at han havde gjort Alvor af sin Trusel. Ikke den fjerneste Mistanke vilde falde paa de to uhyggelige Pølseædere.

Hans eneste Trøst var, at Testrup i saa Fald næppe undgik at faa Ubehageligheder af Affæren. Naar man ikke længere kunde dække over hans Forsvinden, vilde Politiet optage Forhør over de to, han sidst havde været sammen med. Testrup og Schmidt vilde blive nødt til at fortælle alt, saadan som det var foregaaet. Deres Udsagn vilde komme i Bladene, og Testrup vilde blive Genstand for almindelig Uvillie.

Peter Lom gad dog nok set — men han fik det altsaa

ikke at se — om Sissi derefter skulde have Mod paa at indlade sig med ham. —

Han blev revet ud af sine Tanker ved, at den rødskjoldede sagde til ham:

„Ja, saa var 'et, om Herren vilde tage Aarerne."

Uden at sige noget gik han hen og satte sig paa Toften. De store Aarer var nær ved at tage Magten fra ham, uvant som han var med at ro. Men med fortvivlet Energi tvang han dem gennem Vandet.

Et Kvarters Tid roede han jævnt og støt. Han mærkede, at han fik Vabler i Hænderne, hans Skulderled smertede, og Ømheden forplantede sig ned gennem hele hans Legeme. Men hans nervøse Ophidselse var saa stor, at han desuagtet roede til med uformindsket Styrke. Hans Arme blev som to Stempler. Det kom ham ikke ved, at de gjorde ondt, bare de fik udrettet, hvad de skulde.

Solen gled op over den disede Synsrand. Han mærkede, hvordan dens Varme gennemtrængte Luften. Nu begyndte Livet at vaagne inde paa Land. I Badepensionatets Have var sagtens allerede Stærene begyndt at støje op. Mangen Gang havde han, naar de vækkede ham af hans Søvn, bandet de muntre Fugle. Nu tænkte han paa dem som paa Venner, han aldrig mere skulde se.

Han syntes allerede, han havde gjort en lang, lang Rejse.

Følelsen af at være redningsløst afskaaret fra ethvert Forsøg paa at redde sig gav ham imidlertid et vist Fortvivlelsens Mod. Han lagde Aarerne ind og sagde:

„Nu vilde jeg gerne løses af."

Mod Forventning fremkaldte hans Ønske ingen Indsigelse. Det var denne Gang den lille, sortsmudsede, der satte sig ved Aarerne, mens den rødskjoldede tog Roret. Det gav ham Mod til yderligere at spørge:

„Hvor er det egentlig, vi ror hen?"

Hans to Baadfæller syntes lidt forbavsede over dette Spørgsmaal, og den sortsmudsede drejede Hovedet og saa paa sin Kammerat, inden han svarede:

„Aftalen var jo Svenskekysten."

Svaret var ikke just egnet til at sætte Peter Lom i bedre Humør. Der forestod da endnu et Par Timers anstren-

gende Roning. Han greb sig i at tænke paa, naar han igen kunde komme hjem — hvorledes det i hvert Fald vilde blive saa højt op ad Dagen, at Selvmordshistorien vilde have faaet Tid til at rygtes og vække en Opsigt, der kunde blive ret ubehagelig. Han havde et Øjeblik glemt, at han sandsynligvis ikke behøvede at nære nogen Bekymring for Hjemkomsten, og hvad der fulgte efter.

Men han var begyndt at forsone sig med den Skæbne, der rimeligvis ventede ham. Han sad selv og undrede sig over, saa let Mennesket glider ind i en Situation, der for et Øjeblik siden fyldte ham med Rædsel — saadan at han nu ganske koldblodigt og uden Sindsbevægelse kan veje alle dens Chancer. Det var ham allerede ikke mere noget mærkeligt, at han sad her og var voldgivet to Banditter. Om der nu viste sig en Mulighed for Redning, vilde det have været det extraordinære, det uberegnelige, overfor hvilket han i første Øjeblik vilde føle sig fremmed.

* *
*

Det var op ad Formiddagen. Endnu roede de. De tre Mænd havde stadig afløst hverandre. Naar de skulde skiftes, tog den rødskjoldede en lille Flaske med Brændevin frem, tog en Slurk og rakte den til den sortsmudsede. Da han havde gjort det et Par Gange, forsøgte han ogsaa at byde Peter Lom. Og Peter Lom, der mente, at man stod sig bedst ved at være høflig, tog den og drak, skønt der sad Mærker af Skraasovs om Halsen.

Hans Nedladenhed syntes imidlertid at slaa an. Den rødskjoldede begyndte en Samtale. Den naaede ganske vist ikke videre end til Vejret, men de faa Ytringer, der veksledes, var dog nok til, at Peter Lom saa smaat begyndte at haabe paa, at hans to nye Kammerater ikke havde slet saa onde Hensigter, som han havde tænkt.

Nu bød de ham ogsaa af deres Proviant — stadig Sul uden Smør eller Brød.

Men den sortsmudsede, som hele Tiden havde forekommet ham at være den uhyggeligste, var stadig tavs. Først da

Svenskekysten begyndte at træde frem af den blaa Sommerdis, oplod han sin Mund.

„Ja, vi er jo enige?“ sagde han og saa truende paa Peter Lom.

Peter Lom havde ingen Anelse om, hvad Enigheden skulde dreje sig om. Men han var i dette Øjeblik tilbøjelig til at være enig med den sortsmudsede om, hvad det skulde være.

Nu saa han langt borte Kærnen knejse over Helsingborgs Husmasser. Det maatte være Meningen, at de skulde lægge til lidt Nord for denne By. —

Men jo nærmere de kom Svenskekysten, des stridere Strøm gik der. Hyppigere og hyppigere skiftedes de til at ro; de befandt sig alle tre i en Tilstand af stigende Udmattelse. Skønt de lagde alle deres Kræfter i, var det dem næsten ikke muligt at presse Baaden op mod det overmægtige Tryk af Vandmasserne, der brød paa. Det var undertiden, som om de snarere fjernede sig fra Kysten, end de kom den nærmere.

Den rødskjoldede og den sortsmudsede gav sig til at bande. Peter Lom stemmede i med; han syntes selv, det lød helt venligt.

Men Baaden kom ikke af Stedet.

Og pludselig holdt den rødskjoldede, der sad ved Aarene, op at ro og sagde resigneret.

„Der er ikke noget at stille op. Vi maa gaa tilbage.“

Der strøg en hed Bølge af Glæde gennem Peter Lom. Tilbage? Spørgsmaalet havde været rettet til ham — det var ikke til at tage fejl af. De tog altsaa dog lidt Hensyn til hans Ønsker. Men saa maatte han jo næsten tro, at det ogsaa virkelig var deres Hensigt at aflevere ham et Sted i Land.

Det forstemte ham heller ikke det mindste, øgede snarere hans Forhaabninger, at den sortsmudsede i en brøsig Tone ytrede, at derfor fik de jo alligevel nok, hvad han havde lovet dem; det var vel ikke Meningen, at de skulde lide noget Tab ved det. Han havde jo udtrykkelig spurgt, om de vilde tage ham med for gode Ord og Betaling, og det var

naturligvis det, man mindede ham om. Han skyndte sig at berolige dem: Jo, de skulde nok blive tilfredse.

Men nu vilde han ogsaa have Lov til at have en Mening.

„Lad os lægge til, hvor vi kommer nærmest til det," sagde han. „Hellebæk bliver vist det bedste Sted. Saa tager jeg videre med Toget."

Og Kursen sattes atter mod Land.

* *
*

Det var sent ud paa Eftermiddagen, inden de gled ind under Hellebæks grønne Skrænter. De sidste to Timer havde de maattet ligge stille hvert Øjeblik fordi de alle tre havde været saa trætte, at det ikke havde været dem muligt at føre Aarerne.

Men Bevidstheden om, at de snart vilde naa Land, gav dem friske Kræfter. De sidste faa Hundrede Alen skulde ros i god Form.

Peter Lom sad ved Aarerne. Indeni ham skjalv en stille, taknemmelig Lykke. Det var næsten, som om han havde faaet Livet forærende paany.

Nu gled de ind i Favnen af de bløde, milde Skove. Naar han saa til Siden, kunde han se dem; Solen, der nu var i Dalen, kastede et varmt Gyldenskær over dem.

Aa, om han virkelig havde villet dø, saa vilde han have valgt den milde, aabne Død midt paa den klare Dag — ikke i Nattens sorte Vanddyb men i Bølger, der vilde risle friskt og venligt til Velkomst for den trætte Mand, der lod sig synke i deres Favn. Eller det skulde ske inde mellem Træerne; man kunde ligge der og tømme en venlig Gift og bæres bort af de lune Sommerluftninger. Men det skulde ikke være om Natten — i en sort og fjendsk Udslettelse.

Paa en Gang skrattede den sortsmudsedes Stemme ind i hans Stemninger:

„Undskyld, men De skulde vel ikke ha' no'et imod, at vi afgjorde det med det samme?"

Han tog sin Portemonnæ frem. Der var lidt over tyve Kroner i den. Han delte dem mellem de to Mænd uden at

tænke paa, at det var hans sidste Penge og uden Overvejelser over, for hvad og til hvem han egentlig betalte dem.

Mændene syntes tilfredse. Kun mumlede den sorte, at det kunde kanske blive mere en anden Gang.

Den rødskjoldede tog nu Aarerne, den sortsmudsede Roret.

De var nu ganske nær Land. Skoven gik helt ned til Stranden her; man kunde høre de spaserendes Stemmer inde fra Strandvejen. Men nede ved Strandkanten var der ingen Mennesker. Baaden vilde her kunne lægge til uden at blive set. Og mellem Træerne kunde dens Passagerer smutte i Land, uden at nogen vilde lægge Mærke dertil.

Det var øjensynligt det, Peter Loms to Ledsagere nu havde i Sinde. De styrede ind i en lille Bugt, der skar sig ind mellem Træerne. „Vi kommer jo til at vade i Land," sagde den sortsmudsede. „Baaden kan ikke gaa ind."

„Det er s'gu vist ogsaa det heldigste," mente den rødskjoldede. „Vi sitter Baaden paa Grund her inde. Saa kan vi hente Sagerne i Morgen, hvis da ikke no'en sku' ha' gaaet og hugget dem imens."

Men Peter Lom vilde ikke rodes ind i nogen Ulovlighed; naar han kom hjem, vilde han faa nok med at klare Selvmordshistorien; han skøttede ikke om i Tilgift at optræde overfor Politiet som Deltager i en Tyvefærd. Thi skønt der var en Del i hans nye Venners Optræden, der var uforklarligt, og som ikke syntes ham stemmende med Antagelsen om, at han havde to Forbrydere for sig, saa var han dog ikke i Tvivl om, at dette maatte være Tilfældet. Men nu var han lige glad. Hvad skulde de kunne gøre ham? Ved det mindste Tegn til, at de havde skumle Hensigter, kunde han raabe om Hjælp, og paa et Øjeblik vilde der strømme Mennesker til fra Strandvejen.

Derfor sagde han i en bydende Tone:

„Men jeg har ikke Lyst til at vade i Land. Her er jo en Baadehavn. Hvorfor gaar vi ikke ind der?"

Den rødskjoldede fortrak Munden til et skævt Grin.

„Det er ikke noget godt Sted. Vi risikerer, der er Fangere ude. De har natyrligvis savnet Baaden i Gilleleje;

de kan have sat Vagter ud, og saa løber vi lige lukt paa dem . . ."

Dette her lød jo ikke rigtig godt. Om hans to Ledsagere for et Par Timer siden havde foreslaaet ham at deltage i et Indbrudstyveri, han var gaaet med uden at blinke, blot han havde reddet sit Liv derved. Men nu følte han sig tryg; her, saa tæt op ad Civilisationen, var det ham, der havde Overtaget. Paa den anden Side havde han faaet visse Kammeratskabsfornemmelser overfor de to, han nu havde holdt ud sammen med det meste af en Dag. Han ønskede blot at klare sig selv ud af Historien, derimod ikke at bringe dem i nogen Ulejlighed. Derfor sagde han i en rolig, næsten venlig Tone:

„Hør nu, Folkens, dette her holder jeg ikke af. Hvor I har faaet Baaden fra, det kommer ikke mig ved, men jeg vil ikke være med til noget, som ikke taaler Dagens Lys. Jeg forlanger at blive sat i Land ved Baadehavnen. Hvad I saa senere gør ved Baaden, det kommer ikke mig ved."

Han syntes selv, denne lille Tale var baade rimelig og myndigt formet. Men han fik intet Svar. Den rødskjoldede havde lagt Aarerne ind; hans Kammerat bøjede sig frem og hviskede med ham; deres Øjne hang ondt ved Peter Lom.

Peter Lom kom med et nyt Forslag:

„Eller hvis I synes bedre om det," sagde han, „saa kan I gaa i Land her. Tag Jere Sager med Jer og se at komme afsted snarest muligt. Saa skal *jeg* sørge for, at Baaden kommer tilbage der, hvor den hører til."

Denne Gang kom der dog et Svar. Den sortsmudsede mumlede noget om, at der maaske var en Misforstaaelse.

Det slog ned i ham.

„En Misforstaaelse!" raabte han. „I tror da ikke, jeg er en af Jeres?" Og i Indignation ved denne Tanke rejste han sig og tog et Skridt frem:

„Lad mig faa Aarerne! Saa skal jeg nok sørge for, at vi kommer derhen, hvor vi skal!"

Den rødskjoldede havde ogsaa rejst sig som for at vige sit Sæde til Fordel for ham. Men i samme Øjeblik, de skulde passere hinanden i Baaden, fik Peter Lom et Stød for Bry-

stet. Han følte det, som veg og sank alt under ham; i næste Øjeblik lukkede Vandet sig over hans Hoved. Han kæmpede for at komme op, tog nogle Svømmetag, der paa Grund af hans Ophidselse blev altfor febrilsk hastige, fik dog Hovedet oven Vande, udstødte et hæst, klagende Raab og saa i det samme, at hans Ledsagere roede ind mod Land. Han blev ved at svømme, stadig raabende om Hjælp, og holdt sig oppe saa længe, til han fik at se, at de havde sat Baaden paa Grund og sprang ud i Vandet for at vade i Land — saa var det, som hans overtrætte Arme pludselig lammedes. Han vilde lægge sig paa Ryggen og lade sig flyde, men han var ikke vant til at svømme med Klæderne paa; han blev trukket ned, følte sig favnet af noget stort, klamt, der stemmede for hans Aandedræt og fik det til at synge for hans Øren. Og endelig gled alle Indtryk ud i en stor, mørk Ligegyldighed. Hjernen fungerede endnu, men den ene Tanke, den rummede: at nu skulde Peter Lom dø, havde ikke noget rædselsfuldt ved sig, fordi overhovedet intet mere formaaede at fremkalde nogen Sindsbevægelse hos ham.

Og saa gik ogsaa Hjernen i Staa. Og der blev Mørke.

* *
*

En halv Time senere vaagnede Peter Lom i en magelig Hotelseng. En Læge sad ved Lejet, bekymrede Damer puslede om ham. Der lød Udbrud af Fryd, da han slog Øjnene op.

Der var ogsaa Politi. Man ventede udenfor for at faa hans Forklaring, saa snart han slog Øjnene op.

Han fortalte sine Oplevelser. Kun Selvmordsplanerne fortav han. Han var Morgenmand simpelthen, havde gaaet sig en Tur og faaet Lyst til en Sejlads i det første Gry.

„De har været uheldig med Deres Selskab," sagde Politimanden. „De Personer, De har været sammen med, er to Fyre, der forrige Nat er undveget fra Københavns vestre Fængsel. De havde ved Hjælp af Tyvesproget inde i Fængslet sat sig i Forbindelse med en Veksellerer, der var arresteret for Bedrageri og Falsk. Alle tre havde aftalt at

flygte paa en Gang; Veksellereren havde bragt en Del af de underslaaede Penge i Sikkerhed og havde lovet dem rigelig Belønning, hvis de vilde hjælpe ham til at komme bort fra Landet. Planen var meget snedigt lagt, Maaden hvorpaa de slap ud af Fængslet, vidnede meget om baade Dristighed og Klogskab. De havde bagbundet og kneblet Nattevagten; Veksellereren trak i hans Uniform og ledsagede den ene af dem, som han sagde var bleven syg og nu skulde bringes ned paa Sygestuen, og mens Slutteren lukkede op, smuttede den anden ud. Han afledte Opmærksomheden fra Nattevagten og den syge, som ganske rolig spadserede ud gennem en Bagdør, mens Betjentene forgæves søgte efter den tredie i Gaarden. Bagdøren blev efter Aftale staaende aaben, saa den tredie senere kunde smutte ud ... Og saa snart de var ude paa Landevejen, skiltes deres Veje. De vilde ikke vække Opsigt ved at være tre sammen, men tog hver sin Vej til Gilleleje, hvorfra det var Aftalen, at de skulde se at slippe over til Sverige i aaben Baad ..."

„Men hvor var da den tredie blevet af? Og hvorfor tog de en udenforstaaende som mig med i Baaden?"

„Ganske simpelt: de troede, De var Veksellereren, som de laa og ventede paa. Husk, de havde kun set ham en Gang: paa Flugten i Nattens Mulm og Mørke. Alle Aftaler var truffet gennem Cellevæggene — ved Hjælp af Forbrydernes Bankesprog."

„Og hvor ved De nu alt dette fra?"

Politimanden smilede:

„Fra Veksellereren. Han blev fanget tidlig i Morges, da han gjorde Forsøg paa at stjæle en Baad. Han havde forgæves ventet en Time paa de andre; derved var det blevet saa sent, at Fiskerne var kommet paa Benene. Hans to Kammerater fik vi nu for lidt siden, da de forsøgte at flygte gennem Skoven. De havde Baaden fuld af Spisevarer, som de havde stjaalet ved et Indbrud i Hulerød i Nat."

„Det var da besynderligt, naar de troede at have deres Ven og Kammerat for sig, at de saa ikke talte et Ord om den foregaaende Nats Oplevelser."

„Min kære Herre! Forbrydere vænner sig til Diskretion.

De ved, hvor let Ordene kan vende sig mod den, der har udtalt dem."

Peter Lom tog hjem med sidste Tog. Han fandt Pensionatet i Opløsning.

Hele Dagen havde man ledt efter ham. Nu var Jagten foreløbig opgivet. Ude i Verandaen var nogle af Beboerne samlede; man drøftede med sagte Stemme de Muligheder, som man hele Dagen igennem optrevlede: Selvmord, Forbrydelser, Ulykke, Omstrejfesyge, pekuniære Vanskeligheder, erotiske Eventyr.

Kun Testrup og Frøken Sissi manglede i Selskabet.

„Frøkenen gik i Seng," sagde Schmidt, da den første Gensynsglæde havde lagt sig og Peter Lom havde fortalt sine Oplevelser. „Hun var lidt angreben af den Sindsbevægelse, vi allesammen har været i hele Dagen. Testrup ved jeg ikke, hvor er. Men han talte om, at han vilde leje nogle Baade til at holde Vagt med Lygter hele Natten igennem."

Han trak Peter Lom til Side:

„Vi har ikke talt til nogen om den Ytring, Du kom med igaar Aftes," sagde han. „Jeg fandt, det vilde være Synd for Testrup. Vi maatte jo imidlertid drøfte den Mulighed, at Du havde taget Livet af Dig. Vi har derfor sagt, at Du var i en nedtrykt Sindsstemning."

— — Næste Dag var Peter Lom Pensionatets Helt. Frøken Sissis Tænder skinnede saa forjættende som nogensinde, og i hendes Øjne var atter Blinkfyret tændt. Men Testrup viste sig ikke. Han sad ved Stranden; han malede Bølger under optrækkende Uvejr, sagde man.

Den berømte Fus's Søn.

Fortælling fra den russisk-japanske Krig af *A. H. Kohl.*

„Hvad for noget!“ — sagde Admiralen, da Kaptajn Oshunto var færdig med at fortælle; han strakte sin lange Haand ud, hvor der var en tæt Stribe af sort Haar — som et Baand — langs Ryggens Kant, og kneb Mitsuti i det højre Øre. Kaptajn Oshunto slog ud med begge Hænder for at antyde, at han begreb det heller ikke — „og hvordan er den lille Usling kommet med helt hertil — — uden at de har fundet ham tidligere?“

Mitsuti maatte pludselig gøre sig overordentlig Umage for at skjule et lille Smil, der meget gærne vilde have Lov til at løbe en Gang hen over hans Ansigt —: uden at de havde fundet ham tidligere, tænkte han, he, men han skulde nok holde tæt med, at det var Matroserne, der havde hjulpet ham!

Og højt sagde Mitsuti, med sin allermest uselviske Stemme —:

„Vel, Herr Admiral!“ — og imens tænkte han: at dette „Vel“ plejede jo altid at klare Sagen, naar de foresatte hittede paa at blande sig i noget, som det ikke var saa nemt at skulle give dem Oplysninger om.

Admiralen sendte ham et Blik, der var vel tilhyllet af sammentrukne Øjenbryn —:

„Sikken en bitte Slubbert!“ — sagde han, og blev ved at knibe ham i Øret — men Mitsuti var for lille af Vækst til at kunne se det Glimt, der gik fra Admiralens Øjne til Kaptajn Oshuntos.

Men Oshunto opfattede Glimtet og derfor lavede ogsaa han en meget barsk og kort Stemme —:

„Ja!“ — sagde han og lagde sin venstre Haand med et Smæk paa Drengens Skulder. — „Han skulde jo egentlig have sig en ordentlig Arrest, den lille Flab. Saadan at stikke af fra Underofficerskolen, og gemme sig paa et Krigsskib, der er paa Togt!“

Mitsutis Øjne blev lidt svømmende da han hørte dette her. Aa, nu bliver det rigtignok slemt for mig! tænkte han, og saa vidste han ikke andet Middel end igen at stirre op paa Admiralens smalle og lange Ansigt —:

„Vel, Herr Admiral!“ — sagde han en Gang til, og hans lille Haand stod saa stram og flad og rettet som en Bordplade oppe ved hans højre Øre.

Admiralen støttede sin Albu paa Kommandobroens hvidmalede Jærnrækværk; hans Fingre gled en Gang hen over det ganske korte og tynde Overskæg. Et Solstrejf fra Vandet laa og vuggede i en Lysplade tværs over hans Næse. Han stirrede ned paa Drengens Ansigt, hvor Munden var ganske fugtig og rød, og Læberne halvt aabne af Spænding.

„Naa!“ — sagde han, med eet, og lod sin Haand gaa frem og tilbage over Mitsutis venstre Kind, og smilede paa een Gang. — „Naa, nej, du skal nok slippe for videre Tiltale!

Men hjem maa du jo! Og straks!

Det er der ingen Tvivl om!“

Mitsuti saa' op; hans Blik var bleven noget grumset —:

„Vel, Herr Admiral!“ — sagde han; først meget langt bag ved hans Stemme var der en Smule Skuffelse, der nærmede sig til Graad.

Admiralen nikkede til Oshunto —.

„Ja — tag De ham saa med igen om Bord, den lille Kriger — — og saa sender vi ham hjem til Sasebo med det første Meldingsskib!“

Oshunto løftede sin Haand til Huen og gik bort med Drengen.

„Naa — det slap du saamænd godt fra!“ — sagde han, og havde sin Haand paa Mitsutis Skulder mens de steg ned

ad Falderebet og kom om Bord paa Barkassen — „men hjem skal du altsaa!

Maa jeg spørge, hvad havde du egentlig ogsaa tænkt dig, at vi skulde med saadan en Spirrevip paa tretten Aar. Hvad?“

Mitsuti stod foran Kaptajnen, der sad i Barkassens Agterende, hvor Flaget hang, vagt og blødt i den stille Luft.

Han følte, at Taarerne rykkede ham noget nærmere ind paa Livet, og svarede derfor ikke.

Oshunto klappede ham paa Kinden og saa vinkede han med Haanden, at Drengen skulde gaa forud. — — —

Mitsuti var en Søn af Fus, der havde været Baadsmand i den kejserlige Marine, og som faldt under Krigen med Kineserne.

Den Gang var Mitsuti kun to Aar gammel; men i sine mest livslystne Timer — naar han legede med Kammeraterne oppe paa Underofficersskolens store og lyse Sovesal, hvor Hovedpuderne hver Aften fløj om, som løsrevne Kroner af blomstrende Træer, og hvor Drengenes høje Hvin og deres Kaskade-Latter var som glade Fugles Skrig — der plejede han at paastaa, at skønt han altsaa kun var to Aar gammel da Faderen faldt, saa kunde han dog meget godt — læg Mærke til det, Kammerater, jeg siger: meget godt! — han kunde meget godt huske, at et Par Dage senere kom der to uniformerede Herrer ind i hans Mors lille Stue, hvor Mor sad og havde ingen Øjne mere af Graad, og hvor alle de smaa Stykker duftende Træ, der plejede at staa fremme, naar Fus kom hjem fra Togt, var gemt ned i en gammel Thekasse.

De to uniformerede gjorde Honnør og stod lige saa stive som Overkanoner Hasati — der var Lærer i Kanoneksercits — naar Admiralen inspicerede Skolen.

„Vi kommer lige fra Kejseren!“ — sagde en af de uniformerede — „og han har selv befalet os at gaa til dig, du, den tapre og udødelige Fus's Enke — — —“ længere kom Mitsuti aldrig, for saa skingrede Kameraterne op og slog sig paa Laarene, saadan som Hasati gjorde, naar en af dem sagde en Dumhed i Teori.

„Nej, aa hør dog!“ — sagde de og kniksede i Maverne af Latter; de kastede sig paa Ryggen om i Sengene og hjulede i Luften med de nøgne Ben — „oh! Hvor du dog kan lyve!“

Og saa opdagede Mitsuti selv, at det kunde vist ikke hænge rigtig sammen, dette her med den glimrende Hukommelse i den tidlige Alder. Og saa greb han til sin Hovedpude og kastede den lige i Ansigtet paa Menpai, der lo saa man kunde se hans Fodsaaler inden fra — sagde Hasati.

Naa, men sikkert er det nu, at da Mitsuti var bleven ti Aar gammel, blev han anbragt paa Søunderofficers-Elevskolen i Sasebo.

En Gang hver Maaned fik han Orlov en Søndag og tog hjem til Kioto for at se til sin Mor.

Straks, naar han var kommen inden for Døren, var han ganske og aldeles utilnærmelig — paa Grund af nye Kundskaber og militærisk Stramhed —:

„Mor!“ — sagde han og holdt hende paa en Alens Afstand — „hvis du endelig vil kysse, saa skaf dig Børn!

Husk, at nu er din Søn en Mand!“

„Aa, din dejlige Dreng!“ — sagde Moderen og stod rodfæstet foran ham; hendes sorte Øjne kunde næsten ikke se mere, af Glæde; Hænderne maatte hun putte til Bunds i de vide Ærmer paa sin Kimono for ellers rev hun ham sandelig ligefrem i Stykker, det skønne Barn!

Og saa lo Mitsuti stolt, med sin lille bitte, glade og hvide Latter, der havde en hoppende Lyd som en Sølvbjælde.

Men fem Minutter efter at han var kommet, kunde han ikke vente længere, og saa slog han sine Arme rundt om hendes Hals, og knugede sin Kind — hvor den lyse Hud duftede som friske Tangblomster — op imod hele hendes Ansigt. Og han muflede sin Næse ind i hendes Øre, saadan som ganske smaa Hundehvalpe gør det med Mors Pa.

Og hun lo, himmelhøjt og skingrende, og sagde en hel Mængde, hvor der hverken var Mening eller Hensigt eller Sammenhæng i —:

„Aa — Barn dog!“ — sagde hun og fik en Tot af hans

sorte, blanke og bløde Haar lige ind i Munden og nænnede ikke at spytte det ud igen — „Barn, men dog!

En voksen Mand!

Og din Far! Hvis han var her!

Aa — dog!“

Og saa fik hun, langt om længe, Mitsuti sat til Bords, og han spiste i et eneste Maaltid nøjagtig lige saa meget som hun havde levet af i en Uge. —

Saa var det, et Par Maaneder førend Mitsuti fyldte de tretten, at Krigen med Rusland brød ud.

I en Uges Tid havde der allerede været hvisket om Sagen, om Aftenerne, oppe paa de store Sovesale, hvor Havluften stod ind som en Saltregn, ad de evigt aabne Vinduer.

Mitsuti var, som altid, den der vidste bedst Besked.

„Der bliver talt om, at *jeg* skal nok ogsaa med!“ — sagde han en Aften; Menpai, hans tykke Sidemand, laa og støttede sit Hovede paa den venstre Haand og stirrede paa sin Kammerat med sine store og runde Øjne, der altid havde den Virkning paa Mitsuti, at der ligesom dukkede en hel Mængde splinternye, aldrig før hørte Nyheder op i hans Hjærne —:

„Ja!“ — bekræftede han sig selv, og satte sig med eet over Ende i Sengen, saa at de hvide Lagener fløj som Skum om ham — „Kejseren har selv befalet at jeg, Mitsuti, Søn, af den berømte Fus, skulde med i Krigen!

Først gaar vi til Port Arthur og tager Russernes Skibe, og saa sætter vi en Hær i Land og erobrer Rusland!“ — Han saa' langsomt og søgt overfladisk paa Menpai —:

„Ja, det er nok temmelig sikkert, at jeg skal med!“ — føjede han til og lod sig glide værdigt tilbage paa Hovedpuden.

Alle Kammeraterne stak i Grin, og Menpai lo ogsaa med — men det var egentlig kun for Skams Skyld, at han gjorde det: for der *havde* nu været noget i Mitsutis Stemme, der bevirkede, at han endnu en Gang troede paa, hvad han sagde.

Den næste Morgen var der een, der huskede, hvad det var, Mitsuti havde fortalt —:

„Aa nej!“ — sagde han og lo lige ned i Vaskefadet, saa

Vandet stod op om hans nøgne Overkrop — „Se bare til Mitsuti. Kejseren har selv sagt, at han skal med i Krigen!“

De andre lo ogsaa, og en af dem listede sig hen og gav Kejserens Yndling et ordentlig Dunk i Hovedet saa at han nær var druknet i Vandkarret. —

Men Mitsuti havde allerede fattet sin Plan; og to Dage efter, da Eskadren var sejlet af Sted for at bryde ind i Port Arthur, saa var Mitsuti borte og Kammeraterne huskede pludselig hvad han havde sagt.

„Hvor er Mitsuti, den lille Slubbert!“ — sagde Overkanoner Hasati, der havde Inspektion i Sovesalene den Aften.

Der var ingen, der turde svare noget; men Hasati gik lige hen til Menpai, der laa og rystede af Skræk, og kneb ham i den tykke Næse med sin tatoverede Haand —:

„Hvor er din Sidemand henne, dit Fæ?“ — sagde Hasati og maatte skynde sig at slippe Næsen, der var bleven fugtig af Forskrækkelse.

Menpai røg op af Sengen og stod Ret i den bare Skjorte; han var bleven helt lys i Ansigtet af Skræk —:

„Kejseren har selv sagt, at Mitsuti skulde med i Krigen!“ — sagde han og skulde til at stikke i Brøl.

Men Overkanoneren gav sig til at hyle af Latter, trods den højst alvorlige Situation — „Kejseren har selv sagt“ — sagde han og lo, saa at han spyttede hele Menpais Ansigt vaadt — „Kejseren har vist ogsaa selv sagt, at du er det allerstørste Fæ i hele Japan!“ — —

Mitsuti havde været meget omsigtsfuld. Først og fremmest havde han knebet med sin Mad i to Dage, og saa havde han i al Stilhed laant lidt Brød hist og her hos de mere velstillede Kammerater; og ved Aftenstide var det lykkedes ham at liste sig ombord paa Kaptajn Oshuntos Torpedobaad, og der gemte han sig nede i Kulrummet.

Den næste Morgen kunde han mærke at Skibet gik; og saa halede han, svimmel af Fryd, sin Madpose frem og spiste en Smule.

Dagene randt og Mitsutis Hjærte var evigt uroligt af Spænding og Iver.

Han fordrev Tiden med at lytte til de svage Lyde af

Signaler og Fløjter og at regne ud, hvad hver enkelt Tone maatte betyde. Eller han laa og fortalte sig selv de mest straalende Historier om, hvad han vilde sige og hvad han vilde gøre, og hvad de andre vilde sige og hvad de vilde gøre, naar han blev fundet.

Og alle Historierne endte med, at han blev Skibschef om bare et Par Aar; og saa sejlede han til Peking og til Rusland og erobrede det altsammen og skyndte sig tilbage og faldt paa Knæ for Kejseren og lagde sin Erobring for hans Fødder og sagde: Jeg har gjort min Pligt, Herre! —

Saa var det en Gang — Mitsuti mente at der maatte være gaaet omtrent en Uge siden at Skibet gik fra Sasebo: for det var allerede temmelig længe siden at baade Brødet og Vandet var sluppen op for ham, og han var ganske afskyelig tørstig og sulten — saa var det en Aften, at Mitsuti hørte en forfærdelig Støj, og han skelnede den dumpe og langvarige Rysten som gik igennem Skibet ved hvert Skud fra den store Drejekanon i Taarnet.

Han forstod: at Krigen var altsaa begyndt for Alvor.

En af Fyrfolkene kom ind efter Kul — som saa mange Gange hver Dag — men ved denne Lejlighed var Mitsuti saa optaget af Krigen, at han glemte at gemme sig.

„Hør!“ raabte han og kravlede frem paa Hænder og Fødder, over det Bjærg af Kul, der dækkede ham — „er vi nu i Port Arthur?“

Fyrbøderen tabte sin Skovl og stirrede rundt i det mørke Rum —:

„Oh!“ — sagde han og kunde ikke begribe et Muk af det hele.

Mitsuti raslede ned ad Skrænten sammen med en Dynge af Kullene, og saa var Fyrbøderen kommet sig saa meget, at han slog en Klo i Drengen.

Mitsuti maatte ud med Sproget, og han fortalte hele Historien. Fyrbøderen slog Armene i Vejret og klaskede Hænderne sammen —:

„Og saa maa du jo være tørstig!“ — sagde han med eet, og Mitsuti fik pludselig en Følelse af at det var jo en Heltegerning han havde gjort her, slet ikke at bryde sig om, at han havde været baade sulten og tørstig i lang Tid —:

„Ja. Vel er jeg det!“ — sagde Mitsuti og ønskede at

hans Stemme kunde blive meget dybere — „vel er jeg tørstig. Det kan De da nok forstaa!“

Fyrbøderen skyndte sig ud af Kulrummet og fortalte hele Sagen til tredje Maskinmester, der løb nøgen omkring og havde en lang Oliestrøm glidende ned ad Ryggen paa sig; og han fortalte det igen til et Par af Matroserne, der gjorde Tjeneste, nu under Kampen, ved Kedelfyret.

Og Torpedobaaden sammen med hele Eskadren gjorde sit Angreb paa den russiske Flaade i Port Arthurs Havn, og de blaahvide Projektørlys foer ud fra Russernes Skibe, som store, forskrækkede og angstfulde Blikke; Torpedoerne gik som en Flænsen igennem Vandet — Luftboblerne fra dem var som en Hajs Rygfinne i Overfladen — og løb deres butte Snuder tilbunds i baade Staal og Træ og Jærn. Kanonernes tykke, røde Glimt og deres tunge Bulder fyldte Luften fra Hav til Himmel. Der blev skreget og raabt paa de russiske Skibe, men Japanerne holdt deres Munde tæt i og ventede endogsaa med at smile til Angrebet var forbi. Og da saa Eskadren var sluppen ud af Havnen — hvor to, tre russiske Skibe gik tunge og døende ned igennem Vandet, der skummede endnu efter Kampen — og hele Flaaden, uskadt, igen stod gennem det klædetykke Mørke ud tilhavs —: saa blev Mitsuti halet frem og forsynet med Mad og Drikke; og tredje Maskinmester sagde, mens han tørrede sin Pande, der drev af Sved, at det var bedst at de blev ved at skjule ham, for hvis Chefen hørte noget til dette her, saa — — — og han løftede Armene til Himlen, som kunde intet Menneske vove bare at tænke sig, hvad der i saa Fald kunde ske med Mitsuti.

Og dette her blev de allesammen enige om. —

I nogle Dage lykkedes det Folkene fuldstændig at gemme den lille Slyngel — skønt hans Historie gik fra Mand til Mand hele Skibet over. En og en listede Matroserne sig, mange Gange hvert Døgn, ned til ham. De klaskede deres tykke Hænder sammen og deres Munde gik fra Øre til Øre, mens de stirrede beundrende paa den lille Guldfisk.

De dunkede ham velment i Hovedet og rev hele smaa Totter af hans sorte og blanke Haar ud, i deres Begejstring —:

„Oh!“ — sagde de og grinede, saa deres hvide Tænder sad som en svævende Knogle midt i det mørke Kulrum — „men hvor turde du dog!

Og saa var du saa tørstig! Og sulten!“

Og naar de mødtes med den næste, i Døren til Rummet, saa nikkede de til hinanden og hviskede; at den Dreng han blev rigtignok til noget stort en Gang, javist, jo, det blev han da!

Men en skønne Dag — ganske tilfældigt, og Guderne maa vide, hvad Fanden Kaptain Oshunto havde at gøre nede i Kulrummet — en skønne Dag fandt Kaptainen ham. Det var nu netop den Dag, hvor Oshunto og nogle andre Skibschefer havde faaet Ordre til at møde hos Eskadrens Admiral. Der blev snakket noget om, at det gjaldt nok et Forsøg paa at spærre Indløbet til Port Arthur med Brandere.

Oshunto tog Drengen med ombord til Admiralen, og da han havde faaet sine Ordrer — og det var nu rigtig nok med disse Brandere — saa var det altsaa at han som fortalt, præsenterede Mitsuti for Chefen, der gav Ordre til at Drengen skulde sendes hjem til Sasebo snarest mulig. —

Oshuntos Barkasse var nu kommen tilbage til hans Skib og han gik ombord, strygende sig med den venstre Haand om den lange og spidse Hage, saadan som han plejede.

Lige ovenfor Falderebet blev han staaende, et Øjeblik, og Mitsuti skulde netop til at liste sig forbi ham — i Haab om at Chefen maaske allerede havde glemt ham. For Mitsuti havde faaet saa meget at vide, ombord paa Admiralskibet, at han var bleven klar over, at der skulde virkelig gaa noget for sig i Aften og i Nat —: altsaa galdt det om, bare at blive glemt saa meget som indtil i Morgen.

Men Oshunto drejede sig pludselig om og strakte sin højre Arm ud efter Mitsuti, der allerede var naaet hen til Skorstenen. Et Par af Matroserne havde skyndt sig at skubbe sig ind imellem ham og Chefen, for at dække og tilsløre hans Tilbagetog.

„Hør lidt her!“ — sagde Kaptainen og havde alligevel faaet Øje paa Mitsuti.

Det gav et Ryk i Drengen og Oshunto saa' at hans Øjne

blev saa tunge og smaa; og paa een Gang gik der en Idé gennem Chefens Hovede: Naa, tænkte han og gned med Haanden hen over sin Mund; han vilde nok nødig hjem, den lille Hajfisk. Jaja: man kunde jo ogsaa nok „glemme" ham et Par Dage endnu. Hvem vidste, om det saa ikke kunde vise sig, at man godt kunde bruge ham alligevel til et eller andet, eh?! —

Saa tog Kaptainen i en Fart sit Blik bort fra Mitsuti —:

„Hør lidt her!" — gentog han og rømmede sig langsomt — „hør, 44 — De faar fat i Løjtnant Ori og sender ham ned til mig!" Og saa snurrede Oshunto om paa Hælen, smilede frem for sig og gik ned i sin Kahyt, uden saameget som at skele efter Drengen.

Mitsuti var ved at give et Hyl fra sig. Og han var ogsaa paa Nippet til at ryge om Halsen paa Kaptain Oshunto — for han forstod meget godt, hvad der var sket i Chefens Hovede.

Tredje Maskinmester maatte sætte sig ned, lige oven i sin Smørekande, saa forbavset blev han, da han hørte, at Drengen ikke skulde i Arrest — men det allerbedste, det med at Kaptainen bare havde *ladet* som om han glemte ham, det holdt Mitsuti tæt med; han vidste ikke selv hvorfor. — —

Lidt efter at det var bleven rigtig mørkt, den Aften, havde Kaptain Oshunto, i Følge Admiralens Ordre, taget Kommandoen over „Rusu Maru", et gammelt Koffardiskib, der var bleven ladet til Dækket med Stene og Sprængstoffer, og som skulde deltage i Branderangrebet den Nat.

Naturligvis havde Mitsuti set sit Snit til at liste sig ombord dèr — og han havde faaet indrettet sig en ganske dejlig lille Plads helt forude, mellem nogle Stene. Lige over hans Hovede var der en aaben Luge, der var som lavet til at han kunde stikke Næsen op ad den, for at holde Øje med Begivenhedernes Gang.

Oppe paa Kommandobroen, der saa's som et hvidligt Snorværk, stod der en lang, sort, tynd Streg, det var Kaptain Oshunto.

Og højt oppe over Mitsutis Haar gik den sorte Himmel og Stjærnerne, som var hele Verden en stor Damper, der sejlede af Sted under sin egen, funklende Kulrøg.

Langt fremme forude blev Mørket ligesom tykkere lidt efter lidt. I Begyndelsen forstod Mitsuti ikke hvad det var, og han stak Hovedet helt op af Lugen for at kunne se bedre. Luften fløj som en Mængde tætte og bløde, kølende Børster over hans Kinder, og han hørte det hurtige Skvalp af Vandet som Skibet gik frem igennem.

Bag ved ham lød der de smaa og korte, halvhøje Raab fra Chefen. „Fuld Kraft!“ — hørte han og mærkede, straks efter, hvordan Skruens Ryk blev hurtigere end før; og han løftede sin Overlæbe meget haanligt, da han følte, at Skibet dirrede derved, som vilde det sprænges. Ja, sikken en Pram! — tænkte han —: der ikke engang kunde tage de Par Knob ekstra uden at ryste som en Kat foran et Vandfad!

De tykke Mørketæpper forude begyndte at blive runde i Toppen nogle Steder, og takkede andre; og saa regnede Mitsuti ud, at det maatte være disse Klipper, som der blev talt saa meget om, og hvor Befæstningerne uden om Port Arthur laa.

Til begge Sider kunde han høre de svage, skælvende Drøn — der lød som anstrængte Hestes Aandedræt — fra de andre Dampere der gik samme Vej som Rusu Maru; og han nikkede approberende til den Plan, som han nu begreb at Skibet var ved at udføre.

Saa blev der, med eet, et stort, rødt Sprænglys fremme, langt forude — og straks efter gik der det bidske Brøl af en Kanon igennem Luften.

Straks efter var der et Glimt fremme tilvenstre, og eet igen forude. Og saa kom der, med eet, den lange, blaalige Vifte af et Søgerlys glidende frem over Vandet.

Mitsutis lille Hjærte hoppede af Spænding og Krigsiver.

Skuddene gik Slag i Slag. De store Stemmer brølede og gungrede; deres hede, hidsige Blodskær stod som Feberpletter frem i Mørket. Fra alle Sider kom de blaa Vifter løbende og fik Vandet til at blive som kogende Sølv. Den kolde Luft føltes som stod den helt stille og kunde bare ryste af Spænding eller Skræk. Raabene fra Matroserne agter ude blev høje, med eet, og nu og da kom der et Skrig midt i — som en Fløjte, der hoppede op over de Samisenger, som den skulde følges med.

Der gik en knagende Lyd nedenfra igennem Rusu Maru

— som var det et uhyre Havdyr der havde sat sine Tænder i dets Skrog — og Mitsuti hørte Oshuntos Stemme raabe:

„Baadene!“ — skreg han.

Mitsuti krøb, med et Sæt, halvt frem af Lugen og saa' tilbage. Se saa, tænkte han og lod det altsammen gaa, endnu en Gang igennem sin lille Hjærne, der var bleven som en Krudttønde, af Krigsfeberen og af Nattemørket —: Nu skulde han nok vise dem, om han bare var en Pralhans, der lod sig sende hjem igen — eller om han var en Søn af den udødelige Fus! Og saa kunde Admiralen jo prøve paa at finde noget af ham i Morgen og sende det tilbage til Sasebo!

Hans Hals ligesom klemte sig sammen, med eet, af Angst for at der skulde ske noget, der gik paa tværs af dette her, som han havde planlagt.

Han saa' de hastige, mørke Skikkelser svinge sig ud over Skibets Ræling. Et Sekund gled et af de russiske Søgerlys hen over dem, og Matroserne fik et Udseende som var de en Skare brynjeklædte Kæmpere.

Oshunto var den sidste.

Henne ved Rælingen blev han staaende, med eet, og vendte Ansigtet ind imod Skibet, et Øjeblik; men saa gjorde han omkring og blev borte ud over Rælingen.

Ustandselig brast de røde Glimt fra Fjældene rundt om, og de bragende Skud slog ned — med en lang, sydende Hvislen i Vandet, eller med en tyggende Lyd i Skibene.

Mitsuti var sprunget helt frem af Lugen. Han vidste, at han nu var alene om Bord. Henne ved Kommandobroen saa' han to, smaa, røde Punkter — som en Kats Øjne — der ganske langsomt fjærnede sig mere om mere fra hinanden, og ligesom krøb hver hen imod sin Ræling. Han forstod meget vel, at det var Fængsnorene til de Miner der skulde sprænge Skibet og faa det til at synke.

Og brat fløj der et Minde igennem ham, om den tykke Sergent Husai, som var bleven afskediget for et Par Aar siden, og saa sprang han i Søen for at drukne sig med sin Skam. Men Livet var stærkere i ham, og han gav sig til at svømme og skrige om Hjælp, til han blev fisket op.

Mitsuti blev bange for at der skulde ske saadan noget med ham, og han skottede tilbage til de to langsomme, røde Prikker der krøb stadig længere fra hinanden — som var de

Øjnene i et overmenneskeligt stort Uhyre, der kom ham mere og mere nær ind paa Livet.

Jo — der var da lidt Tid endnu. Og saa spændte han sit Læderbælte af, og bøjede sig ned — mens den blaa Vifte, som en kæmpemæssig,forvirret Dues Vinge, flakkede frem og tilbage over Skibet — han bøjede sig ned og bandt, hastigt og nervøst, sine Fødder fast i Lugens Haandring med den smalle Rem.

Saa rettede han sig op og saa' ud —: jo, Baaden var da ikke mere end en hundrede Alen borte endnu. Saa fik han en Idé: at han vilde da vise dem derhenne, baade at han var her, og at han var ikke Spor af forknyt, tværtimod, han var bare en Søn af den berømte Fus! — Saa rev han sin Hue af og drejede Ansigtet mod Baaden, hvor hans Kammeraters Tag fik Aarerne til at knage.

Og han løftede sin lille Stemme, der foer som et hvidt Fnugg igennem Mørket, og skraalede sit Hurraraab af fuld Hals —:

„Banzai! Banzai!"

Matroserne i Baaden hørte hans Stemme, og der gik med eet en Rystning igennem dem allesammen; de hvilede hver og een — som efter Ordre — paa Aarerne og bøjede Hovederne lyttende fremad. Og saa hørte de, igen, den lille Stemme skingre —:

„Banzai! Banzai!"

Oshunto sprang op med et Sæt og drejede sig om imod Skibet. I det samme gik der en osende Flamme, som en favnehøj Ildtragt, op igennem Dækket paa Rusu Maru ... og endnu inden det drønende Brag havde kastet Oshunto over Ende, saa' han Mitsuti — der blev ved at svinge sin Hue over Hovedet — saa' ham hastigt, som en Pil, skyde nedad sammen med Skibet.

Endnu efter at Sprængningens røde Sekundfakkel var slukket, syntes han at se, oven over det sorte, kogende Hul, den lille bitte Haand der svingede Huen — — og han saa' for sig den lille og glade Dreng, der ikke for nogen Pris vilde hjem igen til Sasebo, og nu gled han, som en tung, kold Klump, ned igennem det boblende og raa Vand, der tog ham, og knugede ham til sig, og beholdt ham, og aldrig gav ham fri igen.

Uægte.

Af *Otto Larssen.*

Det var højt paa Formiddagen.

Igennem et Kvistvindue i et tarveligt Kvarter i Byen faldt en sparsom Solstraale ind over et fattigt udstyret Værelse, hvis hele Møblement bestod af et Par Stole, et Bord og en gammel Hestehaars Sofa, og op til Væggen, just hvor Solstraalerne faldt, stod en Jernseng, hvori en ung Mand laa.

Han saa' bleg og mager ud, som han laa der, belyst af den højtstaaende Sol.

Han laa med lukkede Øjne, men syntes dog ikke at sove, for hans Øjenlaag dirrede, og hans Ansigt fortrak sig en Smule ved hver Bevægelse, som hørtes i Huset, ved Fodtrin paa Trappen, ved Dørklokkernes Klirren, der klart og skingert trængte herop fra det store Hus.

Naar Trinene paa Trappen bevægede sig højt op i Huset, aabnede den liggende Øjnene halvt, saa' sky henimod Døren, hvor Nøglen sad i indvendig, vendte sig atter om mod Væggen og sløvede videre.

Han havde ligget saaledes endnu en Times Tid, da Trin atter hørtes, de gik forbi tredie Sal, opover fjerde og nærmede sig nu tungt og drævende hans Dør.

Trinene standsede, den kommende lod til at søge efter et Navn paa en af Dørene, der vendte ud til Trappeafsatsen, og da Vedkommende ingen fandt, bankede han paa ind til det Værelse, hvor Manden laa.

Denne rejste sig op i Sengen, lyttede og tav, da Bankningen gentoges. Saa hørte han et Brev blive kastet i Post-

kassen —et Efterladenskab fra den forrige Lejer — og Trinene bevægede sig atter nedefter. Han lyttede og hørte dem først svinde, da den gaaende var kommen helt ned til første Etage.

Saa skærpede vare hans Øren blevne for denne Lyd, at han klart kunde høre, hvor paa Trappen den gaaende befandt sig.

Han havde opnaaet denne Lydhørhed ved i et halvt Aar daglig at have tilbragt sine Formiddagstimer med at høre efter Trin op imod hans Værelse! Trin, som han kun altfor godt vidste kun kunde tilhøre hans Kreditorer, der i det sidste Aarstid havde jaget og pint ham, saa at han i de senere Maaneder havde indrettet sig som nu her i Formiddag, ved at blive liggende ganske sløvt i sin Seng og lade dem banke, indtil de var blevne kede deraf og brummende havde opgivet at faa ham i Tale.

Da Lyden af de tunge Trin denne Formiddag var døet hen, stak den unge Mand Benene ud af Sengen, trak et Par hullede, halvskidne Strømper frem under Hovedpuden, saa' misfornøjet paa dem og trak dem paa; stak derpaa Benene i et Par falmede, forneden flossede Benklæder, hvis Snit syntes at tyde paa bedre Dage, trak et Par skævhælede Støvler frem fra Sengen og gik hen til et Vaskebord, hvor han stak hele Hovedet ned i et fyldt Vandfad.

Det var bleven en daglig Sport for ham at holde Ansigtet længe nede i Vandet i denne ubekvemme Stilling foretage forskellige Tankeexperimenter, der i Almindelighed drejede sig om det Spørgsmaal, hvad der egentlig var det bedste, saaledes at holde Næse og Mund afspærrede fra Luften et Par Minutter endnu og dermed gøre en snarlig Ende paa en ganske hensigtsløs Tilværelse, eller atter at frigøre sine Aandedrætskanaler, for at aande videre, som det af halsende Rykkere jagede Vildt, han var, og fortsætte denne tarvelige Fornøjelse til hans unge Krop var bleven gammel og hans Følelser yderligere sløvet for de Kvaler, han led ved denne ubønhørlige Jagt.

Da Resultatet altid blev til Fordel for det sidste Alternativ, trak han ogsaa idag Ansigtet til sig, synligt styrket af det friske Vand og indsugede den ham atter omgivende

Luft saa sundt og kraftigt, som et Par velkonstruerede Lunger under normale Omstændigheder vil tillade.

Efter at have gnedet Ansigtet tørt med et skiddent Haandklæde gik han hen og slog Vinduet op, tændte en Cigarstump og gik, afvexlende melankolsk fløjtende og røgende op og ned ad Gulvet, mens han trak sine tarvelige, slidte Klædningsstykker paa.

Tiltrods for hans blege, usunde Ansigtsfarve og hans gamle, slidte, næsten fattige Dragt, var der dog noget over hans Udtryk og Holdning og hele Person, der godtgjorde, at han oprindelig ikke hørte hjemme i disse fattige, snavsede Omgivelser, ligesom det halvt melankolske, halvt blaserede Smil, hvormed han betragtede det vaklende Bord, det skidne Tapet og det tilrøgede Loft, hørte andetsteds hjemme og under visse fordelagtige Vilkaar vilde blive betragtet som et smukt og tillige talende Smil.

„Det nytter s'gu ikke at sørge," sagde han og smaalo letsindigt og med en Friskhed, der stod i paafaldende Modsætning til de forknytte, forpinte Udtryk, hvormed han havde hørt efter Trinene paa Trappen, og da han pludselig huskede paa, at der var stukket noget i Postkassen, drejede han Nøglen om, aabnede Døren og trak et Brev ud af Kassen.

Han saa' lidt forbavset paa det. Det lod ikke til at være en af de sædvanlige Anmodninger med et indenbyes Frimærke øverst oppe paa Konvoluten, hvor en øvet Forretningshaand ellers plejede at prente: „Hr. Cand. phil. Poul Lind, Borgergade 50." Adressen var ganske vist den samme, men skreven med tynde, ubehjælpsomme Bogstaver; desuden var det frankeret med et 8 Øres Frimærke og stemplet Fredensborg.

Da hans Øje faldt paa Poststemplet, skælvede hans Hænder, og hans Læber bævede lidt, mens han hurtigt rev Konvoluten op og læste: „Hr. Lind!

„Da Deres lille Dreng er meget daarlig, og Doktoren siger, at der er Fare for hans Liv, og De maaske kunde ønske at se ham, underretter jeg Dem herved derom.

Karen Jensen.

P. S.

Betalingen fra Deres Onkel for sidste Kvartal er rigtig kommen mig i Hænde."

Hans Øjne vare blevne vaade, da han læste Efterretningen om, at hans lille Dreng var syg — maaske meget syg, men da han kom til Efterskriften, knyttede hans Hænder om Papiret, og der lagde sig et ondt, haardt Smil om hans Mund, da han tænkte: „Skal jeg aldrig, aldrig i mit Liv komme ud af det Afhængighedsbaand, som den Mand, jeg hader, stadig knytter stærkere, fordi jeg ikke er i Stand til at undvære den „Barmhjertighedsgerning", som han Kvartal efter Kvartal viser ved at underholde det Barn; grueligt at være nødsaget til at modtage Velgerninger af en Mand, som man ved foragter En! Han saa' op med det samme onde Smil og fortsatte med indædt Arrigskab sine Tanker: „Hans Foragt! hvad berettiger ham til at foragte mig? Har jeg nogensinde bedt ham om at sørge for mit Barn? Han kunde holdt sig uden for den Sag; Mathilde og jeg skulde vel have kunnet forsørge vort Barn selv. — Jeg kan næppe sørge for mig selv — nej! Og det kan Mathilde heller ikke, nej! men havde vi blot slaaet os sammen som jeg foreslog, strax Drengen blev født, om en to-Værelsers Lejlighed, saa havde Bevidstheden om at have et uforsørget Barn vel drevet mig til at bestille noget ordentligt; for Satan, 100 Kr. om Maaneden kunde jeg vel nok have skrabet sammen, og naar Mathilde havde været nødsaget til det, havde hun vel nok kunnet føre Hus for det; men saa kom han og tog Løftelsen fra os ved det „ædle" Forslag, at han vilde underholde Barnet, til jeg blev i Stand til det. Og saa fik han Mathilde fra Byen, og nu gaar jeg her og bliver sløv, sløv fordi jeg ingen Ting har at arbejde for, sløv fordi jeg stadig synker dybere i Gæld, sløv fordi Gælden til den Mand, der forsørger min Søn, piner mig haardest af alt — skønt jeg aldrig ser ham eller hører fra ham. — Du godeste Gud! hvad skal jeg gøre? Ned til Barnet maa jeg jo! — Men jeg ejer ikke en Øre. Ingen at slaa for de lumpne Par Kroner, intet at sælge, intet at sætte ud! Skulde jeg krybe til Korset og anmode min Onkel om at forstrække mig med dette yder-

lige Laan? — Ikke for alt i Verden! saa før stjæle dem. Men hvor? — Satan staa da ogsaa i det hele!“ sluttede han højt, mens hans Blik ransagede det tomme Værelse og tilsidst faldt paa Tæpperne paa hans Seng.

„Ja, derned maa jeg, jeg kan dog ikke lade Drengen ligge og dø uden at se til ham. Saa faar Moders Tæpper ryge! Herregud, det sidste Minde, jeg har fra mine Forældres Hjem!“

Han rev Tæpperne af Sengen; et stukket Silketæppe, slidt, men dog varmt og helt endnu, det andet, et graat Kamelhaars Tæppe, som han værdsatte til 8 Kr.

Lad mig se! Rejsen 4 Kr., Vognen frem og tilbage 5 Kr., aa! jeg kan vel faa en 15 Kr. for dem begge. Og med disse Ord rullede han Tæpperne sammen til en Bylt, trak en gammel, falmet Sommeroverfrakke paa, og med Kraven op over Ørene og Hatten dybt ned i Panden sprang han med Byldten under Armen ned ad Trapperne.

Der vrimlede med Laanekontorer der i Kvarteret, men han gik forbi flere og styrede sine Skridt henimod et langt nede i Gaden, hvor der med store Bogstaver stod paa en gul Persienne:

P. Larsen, Pantelaaner.
Laan gives paa
Løsøre og Assistentshussedler.

Klokken over Døren ringede, da han traadte ind. Der var to Mennesker i Butiken; en Mand, der pantsatte et Uhr, og en gammel, rystende Kvinde, der anmodede om et Laan paa nogle smaa Barneklæder, som hun skælvende bredte ud over Disken i et gammelt, hullet Lagen.

Manden, der saa' lurvet-gentil ud, stak Laanesedlen i Lommen, strøg med en flot Haandbevægelse Pengene ned fra Disken og forsvandt med Hatten paa Snur og et lydeligt „Godmorgen!“

Den fattige Kone saa' beundrende efter Flottenhejmeren og tryglede Pantelaaneren, om han ikke nok kunde give de 75 og fortalte, at hun ikke havde smagt Mad i sin Mund i de sidste to Dage; men Pantelaaneren, for hvem Fortællinger om den Slags Lidelser ikke var noget overordentligt, spurgte utaalmodigt: „Vil De ha'e 50? Ja eller nej!“

Og Konen slog halvt grædende til og gik bort med sine stakkels Skillinger i sin magre Haand.

Lind havde holdt sig i en Krog, til de to Kunder vare expederede, saa lagde han sin Byldt paa Disken og lod Pantelaaneren undersøge Tæpperne, et efter et, henne ved Vinduet.

„Hvor meget skal De have for de to Genstande, Hr. Lind?“ spurgte han.

„Aa, jeg har tænkt en Snes Kroner,“ sagde Lind flot, dog uden meget Haab om at faa stort mere end det halve.

„Siden det er Dem, skal De faa det; for gammelt Bekendtskabs Skyld,“ sagde den menneskekærlige Gentleman og skrev Laanebeviset, ifølge hvis Ordlyd Hr. Lind mod en maanedlig Rente af 2.50 stillede sine Sengetæpper i Pant for den Sum af 20 Kroner.

Ikke uden Stolthed over sit Bekendtskabs Indflydelse stak Lind de 20 Kroner i Lommen og gik med et friskt: „Adieu, Hr. Larsen!“ ud af Døren.

Ude paa Trappen stod endnu den gamle Kone, overlæggende, hvorledes hun bedst kunde mætte sig for sine 50 Øre.

Lind, der følte sig umaadelig velhavende i Besiddelsen af sine 20 Kroner, trak en Krone op af Lommen og gav Konen den.

Hun saa' ud, som om hun skulde faa et Slagtilfælde af Forbavselse over den saa uventede Forøgelse af hendes Formue. Hun kunde slet ikke tale for Glæde, men stammede utydeligt: „Gud velsigne Dem for Deres Godhed, unge Herre,“ og med et flabet: „Jeg be'r!“ men dog ganske fornøjet over sin Menneskekærlighed sprang Lind let og muntert ned ad Trappen.

„Idiot,“ sagde han til sig selv, da han gik ned ad Gaden og henimod Jernbanestationen, „hvorfor gjorde Du nu det? for den Krone kunde Du have købt en eller anden Ting til Drengen, der kunde glæde ham; — men det kan Du da forresten endnu,“ sagde han halvhøjt og sprang op i en Boghandel, hvor han købte en elegant Billedbog til 3 Kroner.

Han havde ikke spist siden den foregaaende Dags Middag, saa han var meget sulten.

„Hvad om jeg gik ind og spiste en Bøf! der er Tid nok, Toget gaar først om en Time. —Nej, det har jeg s'gu ikke Raad til," fortsatte han og sprang et Par Minutter efter ind i en Cigarbutik og købte tre Cigarer til 35 Øre Stykket. Og stolt over sin Økonomi og Afholdenhed sad han en Time efter skrupsulten i en 2den Klasses Kupe og kørte til Fredensborg.

Han var alene i Kupeen. Indhyllet i Havannadampe sad han hensunken i Betragtninger, nu og da beundrende sine hvide Fingre, naar han førte Cigaren til sine Læber.

„Hm!" tænkte han efter saadant et Blik, „Mathilde sagde altid, han havde mine Øjne og mine Hænder — stakkels lille Barn! Hvilke Forhold at være født under. En Fader paa 22 Aar, der ikke er i Stand til at forsørge ham, en Moder paa 19, som han ikke har set siden han var to Maaneder. Gud ved, om det ikke var det bedste, han gik bort nu, bedst for ham selv, bedst for os alle. — Slegfredbarn! — saadan var det jo, det kaldtes i gamle Dage. Et tungt Navn at bære hele Livet igennem! Nej, saa er vore Tider dog humanere, fordomsfriere i den som i alle andre Retninger. — Naturligt Barn! hedder det nu; hvor ganske anderledes fornøjeligt at hedde „naturligt Barn" end hint uhyggelige, til Gabestok og Kirkebod knyttede Navn — Slegfredbarn". Ja, han, Lind selv, vilde ikke have noget imod at være naturligt Barn. Hvad Satan! naar man ingen Penge havde, den eneste ubodelige Skam her i Livet, kunde man saamænd lige saa gerne være naturligt Barn som et — unaturligt Barn, eller hvad det var, det hed, saadan et som han, Lind, havde været. —

Og havde han ikke opført sig som en Gentleman mod det Barn, givet det sit Navn og sørget for dets anstændige Underhold, — det vil sige, villet sørge for dets anstændige Underhold, hvis denne Onkel ikke havde været.

Nej, det Barn kunde ikke bebrejde ham noget, naar det blev stort. — — hvis det blev stort, om det da nogensinde blev det!" — I sin uvante Nyden af Penge paa Lommen, den fine Cigar og den bekvemme Kupe, havde Lind ganske glemt, hvorfor han sad her. —

„Hvis det nu døer! hvis det nu døer!" Han vidste ikke

ret, om det var med Sorg, han tænkte denne Tanke. Men han ansaa' det for urimeligt. „Han har jo arvet min sunde, sejge Natur, der kan udholde alt, Moderen er ogsaa sund og stærk. Aa! han kommer sig s'gu nok. For døde han! Du gode Gud!" tilføjede han, bebrejdende sig sin foregaaende Ligegyldighed for den Tanke, „døer han, vilde jeg jo aldrig faa Lejlighed til med Kærlighed at gøre godt, hvad jeg har forbrudt mod det stakkels, lille Væsen ved at sætte ham saa hjælpeløs ind i denne kolde, ubønhørlige Verden!" — Og saaledes sad denne Barnefader og filosoferede, til Toget brusede ind paa Perronen og Konduktøren raabte: „Fredensborg!"

Lind havde ikke set sit Barn, siden det var 6 Maaneder gammelt, det var nu omtrent et Aar siden.

Han erindrede ham som lille, blegt, spinkelt Barn med store, tungsindige, mørkeblaa Øjne, et lille Barn, der lo og græd mindre, end andre Børn i hans Alder plejede at le og græde.

Hvordan mon han nu saa' ud? Mon han skulde se de samme tungsindige Øjne, som han saa ofte havde set stirre paa sig i Drømme?

Lind drømte oftere om sit Barn om Natten, end han tænkte paa ham om Dagen, det tilstod han angerfuldt for sig selv, mens han sad der paa Vognen og kørte ud til Landsbyen, hvor Barnet var i Pleje.

Han kørte gennem Nordsjællands dejlige Egne, hvor han saa ofte havde drevet omkring som ung Student med en eller flere lystige Kammerater i Følge, uden anden Bekymring end den, hvor man skulde finde det bedste Spisekvarter og de smukkeste Udsigtspunkter. Aldrig denne pinlige Bevidsthed, som nu, at gjorde man ikke et eller andet heldigt Kup idag ved at slaa en Ven eller Bekendt for de nødvendige Penge, saa fik man ingen Mad imorgen; ikke denne sørgelige Udsigt, til hele sit Liv igennem, at skulle leve en Fattigmands Liv i Bekymring, ikke alene for sig selv, men tillige for det stakkels lille Væsen, der engang, naar det blev saa stort, at det kunde skønne, vilde bebrejde En de ugunstige Vilkaar, som det rimeligvis vilde komme til at dele.

— Vognen kørte op forbi et Gadekær, der laa ved Ind-

kørselen til den Landsby, som Lind havde opgivet Kusken som Bestemmelsesstedet.

Der stod en Flok smaa, barbenede Bønderbørn med solbrændte Lægge og rødmussede Kinder. De skottede op til Vognen og hilste, da han kørte forbi.

„Herregud," tænkte Lind, „det er min Søns Legekammerater; mon det er hans Bestemmelse at voxe op til et lille, uvidende Bondebarn, ligesom de? — Kan De sige mig, hvor Karen Jensens Hus er?" spurgte han en forbigaaende Bondekone, mens Vognen holdt et Stykke fra Gadekæret.

Hun pegede hen paa et lille, hvidmalet Hus med noget Grønt op ad Muren og en lille Køkkenhave foran.

Lind stod af og bad Kusken vente en Times Tid og gik henimod Huset.

Det var et fattigt, men ordentligt Hus. Da Lind stod i den lille Forstue og bankede paa, kom et højt, smukt Bondefruentimmer ud og lukkede op.

„Goddag!" sagde Lind, „med Forlov! er det Karen Jensen?"

„Ja, det er mig," svarede hun og saa' spørgende paa den fremmede.

„Jeg vilde gerne se til lille Poul, De har skrevet til mig, at han var syg, jeg er hans Fader."

„Aa, Herregud! Herregud! er De hans Fader?" sagde Bondekonen og holdt Forklædet for Øjnene, „nej, hvor De dog ser ung ud!" hun smilede saa godlidende og rart, og Lind tog sin Søns Adoptivmoders Haand og spurgte hende, hvordan Barnet havde det.

„Jo, stakkels lille Poul har været meget syg, Doktoren har været her hver Dag i de fire sidste Dage. Igaar var det værst, Barnet har haft Koldfeber i en ualmindelig høj Grad, og Doktoren sagde igaar, at det var usikkert, om han kunde leve; saa var det, jeg skrev til Dem, for det havde jo været grueligt, hvis Drengen var død, uden at en af hans egne havde været om ham. Men idag er han meget bedre, og Doktoren siger, at det er en mærkværdig sejg Natur, det Barn har, og hvis det bestandig gaar saadan fremad, kan han være paa Benene igen om en Ugestid, har Doktoren sagt."

Lind havde kunnet kysse Konen for disse Ord, særligt havde Ordene om Drengens sejge Natur smigret Faderstoltheden, og han gik med Konen ind i Stuen, hvor Barnet laa.

Paa det lerstampede Gulv stod en Seng med rene, hvide Lagener, og der laa lille Poul.

Han saa' med store Øjne paa de Indtrædende og rakte Armene ud mod Karen, da hun nærmede sig Sengen, mens han sky stirrede paa det fremmede Ansigt, der bøjede sig ned over ham.

„Kan lille Poul se, det er din Fader," sagde Konen, medens hun lagde Puden tilrette under det lille, guldlokkede Hoved, hvis Øjne forbauset stirrede paa den fremmedeMand.

Lind satte sig paa en Stol og trak den store Billedbog op af Lommen.

Barnet smilede og lo og syntes at kende de forskellige Dyr, som han traf paa i Bogen. Hans lille, blege Ansigt blev et stort Smil, da han forbauset pegede paa Afbildningen af en eller anden Fugl og sagde: „Rap, Rap," mens han kærtegnede Billedet med sine smaa, magre Fingre og spørgende saa' op til Linds Ansigt.

„Ak, Gud! for en Forstand, det Barn har!" sagde Karen, og nu fortalte hun som Bevis herpaa, hvordan Poul kendte alle Dyrene i Landsbyen ved Navn. Om Aftenen, naar han gik med Karen til Præstegaarden med Fløde, skulde han altid rappe ad Ænderne og Gæssene nede ved Gadekæret, mens han holdt Karen i Haanden. Han kendte Gasen og Andrikken fra de andre, og saa snart de kom anstigende, trykkede han sig tættere ind til Karen, indtil de var komne forbi. Men de smaa Ællinger holdt Poul meget af at klappe paa deres lille, dunede Krop, og Kyllingerne oppe hos Prætens var Pouls bedste Legekammerater.

Præsten havde sagt, at han var en klog Dreng, hvorover Karen var meget stolt. „Og tænk, Hr. Lind! hver Dag, mens han har været syg, har der været Bud oppe fra Præstens, hvordan Poul havde det, og Præstedøttrene selv har saamænd været her i Formiddags og kælet for lille Poul. Hele Landsbyen holder af den Dreng," sluttede Karen, „og det er da heller ikke saa underligt, for Mage til Barn findes ikke i Miles Omkreds." —

Lind sad og saa' ud for sig med et tungsindigt Smil, mens Karen talte sig varm over dette hendes Yndlingsemne, mens Genstanden for hendes Beundring laa og „rappede“ og „buede“ af de forskellige Dyr i Billedbogen.

Længe sad Lind taust og holdt sit lille Barns Haand i sin.

Drengen var falden i Søvn med Bogen foran sig, og som han laa der med et fornøjet Smil paa sit kønne, men blege lille Ansigt, saa' Lind ham stedse i Tankerne mange Aar efter.

Vognen kørte op foran Døren, Lind kyssede det sovende Barn paa Panden og sagde Farvel til Karen.

„Gud ske Lov! saa blev det dog ikke til Alvor denne Gang,“ sagde han, da han rakte Konen Haanden. „Tak for Deres Kærlighed mod min lille Dreng, og Tak fordi De skrev; skulde der for Fremtiden indtræffe noget, saa lader De mig det nok vide.“ Og efter endnu engang at have kysset sin Dreng, satte han sig paa Vognen og kørte derfra.

Og da han om Aftenen sad paa sin Hybel inde i Byen, svor han paa, at han skulde blive til noget; om ikke for sin egen, saa dog for sin lille Drengs Skyld, der laa derude i Bondekonens Stue med alle Muligheder svævende over sin lille Seng.

Den Nat laa Lind kun med sin tynde Overfrakke om sig, men Drømmene om hans Dreng holdt ham varm. —

II.

Det er mange Aar efter.

En Aften i Skumringen.

Den svindende Dag belyser trist det samme Værelse, hvor den daværende unge, nu 40-aarige cand. phil. Lind laa paa sin Seng og lod Rykkerne slaa Allarm paa Døren.

Møblementet er det samme.

Den Hestehaars Sofa er ikke bleven yngre med Aarene, og det er en Svaghed, som den deler med det vaklende Bord, der er endnu mere vaklende, og Tapeterne, der dengang var gule af Ælde, falder nu mere i det grønlige.

Beboeren og Ejeren af disse Herligheder, Hr. Lind, cand.

phil., „den gamle Kandidat," som han kaldes henne i Pigeskolen, hvor han underviser i Dansk og Naturhistorie, er undergaaet den samme Forandring som sit Bohave. Han er bleven gammel, udslidt af aandsfortærende Arbejde, ser mere ud som en Mand paa 60 end som en Mand i sine kraftigste Aar.

Han har svoret mange Gange, siden han lagde sig hin Aften, da han lovede at blive til noget for sin Søns Skyld; han har svoret saa ofte — uden Resultat, — at der ingen mere tror paa hans Løfter, han selv mindst. Alt, hvad han har opnaaet her i Livet, er den omtalte Undervisning i en Pigeskole og noget slet lønnet Arbejde ved en Avis, for hvilken han undertiden kan sidde og arbejde til langt ud paa Natten for at tjene et Par Kroner.

Han omgaaes ingen. Sin Søn har han ikke set, siden hin Dag ude paa Landet. Kvartal efter Kvartal, Aar efter Aar har Onkelen sendt Bidraget til Barnets Underhold og sluttet med at tage ham i Huset paa den udtrykkelige Betingelse, at han aldrig maa vedkende sig anden Fader end ham.

Lind har paa anden Haand hørt, at Sønnen skal være et dygtigt, velbegavet Menneske, og han har undgaaet at søge ham for ikke at staa ham i Vejen ved sin ubetydelige Stilling i Samfundet.

Men det har naget og pint i Linds Sjæl, at Sønnen aldrig har søgt ham, og naar de Tanker kommer over ham, søger han sin Trøst hos Urtekræmmeren henne paa Hjørnet, hvor hans maanedlige Regning for Forbrug af Cognak staar i meningsløst Forhold til hans ringe Indtægter.

Og naar han saa har sat Vand til Kogning inde paa Risten i den lille Kakkelovn og faaet Glas og Sukker frem fra det lille Hjørneskab, saa udstøder han et dybt Suk, mens han mixer sin Toddy — half and half — og først naar han er paa den tredie eller fjerde, kommer der Ro over hans Træk. Han lægger sig tilbage i den gamle Hestehaars Sofa, damper paa Piben og tænker paa det lille, blege Barn, hvis Haand han sad med i sin den Time derude paa Landet.

Og i Pibens Røg danner han Luftkasteller for sin Søn, dem, han aldrig selv naaede, og han tænker sig ham som en anset Mand, siddende i Velstand og Hygge inden Døre

med en blomstrende Hustru og blaaøjede Børn, ikke hulkindede og blege, som hin lille Dreng, men med Kinder, friske og røde som Roser.

Og det hænder undertiden, at den ensomme Mand sidder der ved det femte og sjette Glas og falder i Søvn og drømmer om sit Barn, og naar han frysende vaagner, naar Lyset er halvt nedbrændt, tænker han bittert paa, at andet har han i Grunden heller aldrig kunnet gøre for ham. —

Det er en saadan Aften i Skumringen, da Vandet snurrer i Kakkelovnen og Lind staar i Færd med at trække en Flaske op; thi Tankerne er atter komne over ham stærkere end nogensinde, da han hører Trin op imod hans Dør.

Lind er forlængst hørt op med at lytte efter Trinene paa Trappen. Hans Rykkere er i Aarenes Løb blevne kede af den frugtesløse Søgen, og hvem der gaar paa Trappen, rører ham ikke.

Men Trinene kommer helt hen til Døren, og der bankes paa, fast og energisk.

Lind gaar hen og aabner Døren og ser med en sælsom Fornemmelse en ung, smuk, velklædt Mand, der, idet han alvorligt bøjer Hovedet, spørger:

„Er De Poul Lind?“

„Det er mit Navn,“ svarer han, mens han nærmer sig Bordet med Blikket fastnaglet til den unge Mands Ansigt, mens han ligesom instinktmæssig søger at skjule Flasken for hans Blik.

„Jeg er Deres Søn,“ siger den anden, mens han ser fast paa ham, og der lægger sig en dyb Rynke mellem hans Øjne, og hans Næsebor dirrer.

„Jeg er Deres Søn,“ gentager han, „og kommer for at se den Mand, der har sat mig i Verden, og hvem jeg aldrig har hørt et eneste Ord fra, eller har set for mine Øjne før nu.“

„Min Søn, min Poul!“ udbryder Lind og træder ham nær for at gribe hans Haand; men den anden standser ham med et ondt, koldt Smil, som han kun altfor godt kender; det er hans eget Smil, hans eget Ansigt, som det var, da han var 20 Aar, kun udtrykker dette mere Energi, og der er en fastere Tegning omkring Munden end det Spejlbillede, Lind

husker fra den Tid. Da han bemærker Smilet, stivner hans Ansigt, der før var rørt og kærligt, i al sin Forvirring, og han siger koldt: „Ja! jeg er din Fader. Og Du er kommen for at se til mig. Hvorfor?“

„Fordi jeg ønskede, trods min Onkels Forbud, at se den Mand, som jeg er forbandet til at skulle kalde Fader. Jeg ser Dem nu, og det bliver den eneste og sidste Gang. Jeg foragter Dem, fordi De har forgiftet min hele Opvækst. I Skolen kaldte man mig Slegfredbarn, og det Navn fulgte mig fra denne Dag, jeg blev saa stor, at jeg kunde skønne, hvad der ligger deri, til den Dag, jeg forlod Skolen. Jeg blev peget Fingre af, fordi jeg ikke kunde sige Drengene, hvem min Fader og Moder var, fordi jeg ikke havde et Hjem som de, men kun blev taalt som et ubelejligt Paahæng i en fjernt Beslægtets Hus.

Hele mit Liv har jeg levet uden Kærlighed, uden Hjem. for hvad min Onkel gjorde for mig, gjorde han kun af Pligt, aldrig af Kærlighed. Heller aldrig han glemte under alle sine Velgerninger imod mig, hvem jeg var, hvad min Herkomst var. Som en Skabning af ringere Art er jeg stedse bleven behandlet; og det alt, fordi De opførte Dem som en Pjalt mod min Moder og som en Pjalt mod mig.

Det har jeg villet, at De skulde vide, og derfor er jeg kommen her for at se Dem denne ene Gang og aldrig mere. Men det skal De vide, at jeg aldrig i mit Liv vil tilgive Dem den Plet, De, allerede før jeg fik mit Navn, har sat paa det, og som aldrig i Verdens Øjne kan blive vasket af.“

Der laa et Raseri og en Lidenskab i Sønnens Træk, mere end i hans Ord, saa Lind stod maalløs og som forstenet, endnu efter, at hans Søn var gaaet ud af det fattige Kammer og hans Skridt døde bort helt nede i Porten.

Han fo'r sig med Haanden over Panden, som for at bortjage en ond Drøm, saa sank han ned paa den gamle Hestehaars Sofa og græd, som han ikke havde grædt, siden han var Barn.

„Havde han Ret? Havde han Ret?“ mumlede han og vred sine Hænder.

„Herregud! har jeg ikke haft andet at give ham, jeg gav

ham dog alle mine bedste Tanker, alle mine Forhaabninger, alle mine Ønsker, alle mine —Drømme."

Mens han sagde dette sidste, strakte han mekanisk Haanden ud efter Kognaksflasken og drak i store Drag.

Og Formiddagssolen fandt den tømte Flaske paa Bordet og Poul Lind, cand. phil., liggende sløvt paa Sofaen med halvlukkede Øjne, farende sammen hver Gang han hørte Trin paa Trappen. — —

Den Smudspresse!

Af *Chr. Engelstoft.*

I.

Det regnede ikke, og det var ganske mildt. Men Føret var fedtet. Assistent Holm saa efter og beroligede sig: Jo, han havde Galoscherne paa.

Han drejede om Hjørnet ind paa Amagertorv. Der var en forfærdelig Vognfærdsel. Det var livsfarligt at komme over paa det andet Fortov, naar man var ældre. Han strittede imod og passede paa for ikke at blive puffet ud i Rendestenen. Trængslen paa Fortovet var utrolig nu i Terminen. Juleudstillingerne var ogsaa begyndt. Han gik meget langsomt og forsigtigt støttende sig til Stokken.

„God Dag, Hr. Holm," sagde en. Det var cand. jur. Sørensen. Der kom Fuldmægtig A. Nielsen med en Journalist vist under Armen. Og der . . . Hvem var det egenlig? Han havde da et Utal af Bekendte. Hans høje Hat sad ikke paa Hovedet af ham, men han passede ogsaa paa som en Smed og slap ikke en eneste en med Øjnene, før de hilste. De hilste. Han hilste.

Tredive! han talte dem. Halvtreds! Han var knap kommen halvvejs paa Torvet.

Jeg burde vist anlægge den Kalot, tænkte han, som han plejede, saa skaldet han var.

Han begyndte at smile og blinke og nikke. Ude midt mellem Vognene kom hans forhenværende høje foresatte Kontorchef Jespersen.

„God Dag, Hr. Kontorchef!" raabte Holm. Det hørte han og hilste med et Smil.

Nogen almindelig Slyngel var han nu ikke, det maatte man lade ham. Men dengang jeg sad paa det lumpne

Kontor og sled i det og sneg mig gennem Smaagaderne ... Nu kan de hilse. Det Rak! Lumpne tredive tusinde Kroner hilser de paa og saa den Nødskilling, som de ikke aner, jeg har sparet op. Det skulde have været Hr. Jespersen, der havde arvet, saa skulde man have set ... Jeg er Gudstraffe mig den samme.

Nej, nogen almindelig Slyngel er min gamle Kontorchef ikke, bare blottet for enhver Gnist af Overlegenhed og Fordomsfrihed, Menneske. Han har ikke en Blodsdraabe tilfælles med mig.

Justitsraad Sengeløse, min Sagfører og Formuebestyrer; dèr kommer han ovre. Holm førte langsomt Haanden op mod Hatten. Det var en dygtig Mand og saa stabil. Holm stirrede stift paa Justitsraaden, men Justitsraaden saa netop til den anden Side. Holm opgav at hilse.

„Svigagtig Fallit! Vore Sagførere. Stjaalet 100.000."

Hvor de vrælede, de Avissælgere. Det var utaaleligt.

Holm var ikke Mand for at læse, hvad der stod trykt paa deres Reklameplakater. Jo øverst: „Betroede Midler ..."

Han gad ikke. Hvad bryder man sig om Smudspressen? — Han saa sig spejdende om efter flere Bekendte, han var kommen helt ud af det.

Saa saa han sig hastig ilde berørt omkring, der var en, som iagttog ham. Nej, der var ingen, han havde taget fejl. Helt inde i Mylderet stod en lille skrutrygget Person og trippede, han havde en forfærdelig medtaget rødgul Kavaj paa. Holm kom til, han vidste ikke hvorfor, at betragte ham nøjere. Nu vendte han Ansigtet til. Munden stod ikke paa ham. Snakkede han? Nu foldede han Hænderne, nu fægtede han omkring sig. Det var et forfærdelig magert, gusten gulligt, rynket Ansigt. Hvide Haartjavser stak frem under den latterlige Hat. Overskægget var sværtet. Han fortrak og fortrak Ansigtet i de løjerligste Grimaser.

Hvad er der i Vejen med ham? — Folk begyndte at le.

„Fanden er løs. Det gaar ad Helvede til," sagde han og stirrede forvildet lige paa Holm. Holm saa til den anden Side. Det var de uhyggeligste, feberblanke, syge Øjne. Holm kunde ikke lade være med at se paa ham igen og syntes med et, han kendte ham.

Aa! det var den stakkels Fyr, der gik til Haande paa den tredje Rangs Restauration, hvor jeg kom den sidste forfærdelige Tid, da jeg vidste, jeg blev sagt op i Magistraten.

Holm hilste paa ham, han nægtede ingen sin Hilsen. Stakkels Mand, det er ikke mer end to Aar siden. Det kan sgu gærne være, det var ham, som gloede paa mig før. Hvor det dog er gaaet tilbage for ham.

Men den underlige Mand hilste ikke igen. Skulde jeg have taget fejl? men det har jeg ikke. Det irriterede Holm. „Goddag, Creutz," sagde han. Fyrens Øjne blev saa store og store. „Kender De mig ikke, Creutz?" spurgte han og var lige ved at spørge, hvorfor han havde gloet paa ham.

„Assistent Holm, jo," hviskede den anden, men med den fordægtigste Mine og strakte Haanden frem. „Det gaar ad Helvede til," mumlede han.

„Hvad er det De siger?" spurgte Holm og syntes han var nødt til at tage mod Haanden; den var ganske klam og saa mager.

Der er ikke noget mere ubehageligt for en velklædt Mand end at staa saadan midt i en Trængsel, hvor ens Bekendte færdes, i Samtale med en Sjover, for ens Bekendtes Skyld naturligvis. Man kan ogsaa være for demokratisk.

Holm veg ud i Rendestenen, men Creutz fulgte med. „Her er ikke Plads, vi spærrer," vrissede Holm, „her kommer en Omnibus." Creutz holdt fast i hans Haand, det var ikke til at faa den fri.

Omnibussen rumlede forbi. „Hvordan har De det?" spurgte Holm og sled for at komme løs.

„Ingen Arbejde siden ... Sælger alting ... kan ikke lægge i Kakkelovnen ... Jeg har ti Øre om Dagen, naar jeg sparer, til Februar ..."

En Omnibus fra den anden Side overdøvede ham.

„Jeg gaar i Seng, naar det bliver mørkt. Jeg trisser rundt i Gaderne. Ingen vil have mig, fordi jeg er for gammel. Jeg kunde blive Gaardskarl. Jeg vil ikke være Gaardskarl!" raabte han, han slap Haanden og slog om sig.

„Farvel," sagde Holm. En Kioskdreng havde stillet Cyklen fra sig, en anden var ved at springe af. En Mand var bleven staaende. Nogle Drenge peb i Fingrene. „Farvel!" Holm gik, men vendte sig, han kunde mærke den andens

Øjne i Ryggen paa sig, og nikkede til ham, der blev ved med at snakke eller græde, og Øjnene, de var jo forsultne, han var jo syg af Sult, og han gjorde et Skridt frem:

„Undskyld, Hr. Assistent . . .“ sagde han hæst, „men jeg vil sige Dem det med det samme . . .“

„Ja, ja. Se op en Dag og sid i min Varme, naar Vejret bliver for slemt,“ raabte Holm og skyndte sig. Det var jo ikke muligt at blive staaende der, og tilmed var han bleven helt kold. Han knappede Pelsen om sig. Og underlig var han.

Det er nu ikke meget menneskeligt og overlegent at løbe for en sølle fattig Stodder, erkendte Holm.

Solen var borte, og Spurvene kvidrede ikke mere. Det forstemmer straks . . .

Herregud, hvor det er uhyggeligt. Saadan noget er Samfundsforholdene i deres Ynkelighed. Holm kunde i Tankerne ikke blive Creutz kvit.

Ganske vist nogen dygtig Kelner var han ikke — baade langsom og familiær og ligefrem næsvis. De sagde om ham, at han ikke var Kelner af Profession. Dersom jeg ikke havde arvet — dum, dum.

Det er dog besynderligt, som man kan blive tilmode.

Men han havde mange gode Sider, var elskværdig paa sin Maade og tjenstvillig, nobel bogstavelig talt. Vi, som kendte ham, satte Pris paa ham. Men Tjener? — han gik for Eksempel og købte gamle, kostbare Sager til at pynte sin Stue med. Det er det, han sælger! Han har kendt bedre Dage.

Holm vendte om, han vilde have fat i ham for at give ham ti Øre, men han kunde ikke faa Øje paa ham, og han opdagede, han var kommen et langt Stykke, allerede stod udenfor den store Slagterbutik paa Hjørnet af Nygade.

Det er sgu en køn Butik, tænkte han og saa derind. Der var saa lyst og smukt. Sikken en Handel, en Mængde Mennesker var derinde. Hvis jeg havde Creutz nu, vilde jeg gaa ind og købe et ordentligt Stykke Kød til ham. Det er snart Jul. Jeg er ikke nogen Ynder af Julen. Men det er engang Skik til Jul at hjælpe de fattige og trængende. Man skal forresten vogte sig for at blive sentimental.

Han rettede paa sin Hat og gik videre.

Nu ved jeg, hvad jeg vil. Jeg tror, jeg vil tage og anbefale Creutz paa min Stamkafé. Til Stamgæster er han helt god. Jeg vil gøre mere. Jeg har da Indflydelse i Magistraten nu. Creutz var saa hyggelig, næsten en Ven for mig i det onde Aar dengang. Vi fik mangen en god Sludder.

Dette her er Alvor. Her skal hjælpes. Jeg er langt fra nogen god Mand, men naar man selv har haft Skoen paa og ved, hvor den trykker . . .

Han skridtede ud. Gud ved forresten, hvor Creutz bor? — Der har vi minsandten Justitsraad Sengeløse igen. Holm lavede sig til at smile og tog i Hatteskyggen. Justitsraaden strøg lige forbi, saa ham ikke.

Det var underligt, tænkte Holm. Men — Terminen. — Han har saa travlt . . .

„Vore Sagførere stjæler. Sidste Tyveri!“

De skulde aldeles ikke have Lov til at raabe. Det er for ubehageligt. Hvad har vi Forening mod Smudspressen til? Holm pustede, det gav et helt Sæt i ham. Skræmme Borgerne . . .

Nede i Frederiksberggade var Buelamperne tændt, og Butikkerne straalede. Dagene er korte i December. Jeg gad dog vidst, om der var noget særligt, han Creutz vilde mig . . .?

Holm blev helt urolig, han kom jo som et Varsel, den uhyggelige Fremtoning.

Holm skraaede over Raadhuspladsen til Industrikafeen, Justitsraadens Stamkafe. Den tolvte i Dag. Det er ikke let, man bliver straks nervøs, naar man har Penge. „Kelner, sig til Justitsraad Sengeløse, Assistent Holm er her, naar han kommer.“ Kelneren bukkede. „En Apollinaris!“

Holm blev siddende til tre Kvart paa seks.

Der er Sengeløse ude! — Det vil sige, jeg vil sværge paa, det var ham. — Hvorfor kommer han ikke ind? Hvis det var ham.

Justitsraaden kom ikke.

Da Holm kom hjem, stod hans gamle Tjenestepige, Johanne, ude paa Trappen: Der havde været saadan en underlig en i en gulrød Kavaj, som vilde tale med Assistenten . . . hun huskede sig om efter Navnet.

„Creutz,“ fo'r det Holm ud af Munden.

„Ja, ja," nikkede Johanne.

„Det er dog for paatrængende, Fanden gale mig," bandede Holm og gik ind.

II.

Den næste Dag bestemte Holm sig til at blive hjemme. Vejret var for slemt, det var forrygende. Han havde ikke sovet om Natten. Skønt — han kunde ikke taale at sidde inde en hel Dag. Man vil jo tro, jeg er syg. Jeg skulde ogsaa op til Sengeløse. Hvorfor kom han ikke ind i Kafeen? Hvor bliver de Penge af? Nu gaar Klokken til tre. Man kunde jo tro det værste ... Han tog Stuen i Stormskridt fra Vinduet. Gudbevares!

Man han frøs.

I det samme ringede det.

Gamle Johanne er i Byen. Lad dem ringe. Jeg lukker ikke op. Men er det nu Pengene, de Penge, de dumme Penge ...

Han listede sig ud i Entreen: Der tegnede sig ikke noget Omrids af vedkommende paa den matte Rude. Ingen Breve paa Gulvet. Den Slyngel, hvem det nu var, kunde staa helt ovre ved Trappegelænderet.

Holm lukkede op paa Klem.

Ganske rigtigt, ovre ved Trappegelænderet, en lille skrutrygget Person.

Holm for sig med Haanden til Vestelommen, hvor han altid havde Kobberskillinger, det var jo en Tigger. Men saa knejsede Fyren og tog et Tag i Gelænderet: „Undskyld. God Dag, Hr. Assistens," hvæsede han.

Creutz, slog det Holm. Det var hans magre Ansigt og forrykte Øjne. „God Dag, god Dag," sagde han forbavset og ærgerlig. Jeg havde i Grunden ikke troet, han vilde have haft den Frækhed at løbe mig paa Dørene. „Er det Dem? Værsgod. Daarligt Vejr. Nej, kom nu ind. Hvad vilde han?"

Creutz stod og trykkede sig op ad Gelænderet, som om han betænkte sig.

Det er ikke fordi det er ublandet morsomt at faa en vaad og tilsølet Tigger ind i sin gode Stue, tænkte Holm,

men nu havde han jo sagt til ham om at komme. Og han havde jo været her igaar — hvad vilde han?

Creutz tørrede Støvlerne omhyggelig af og hængte Hatten fra sig.

„Vil De ikke tage Frakken af, Hr. Creutz?"

„Guds Fred," sagde Creutz og gik lige ind, Døren til Stuen stod aaben.

„Deres Frakke er saa vaad," klynkede Holm og fulgte efter ham, det var, som om han ikke hørte det.

Creutz tog dog Frakken til Side. Holm gav sig til at vandre op og ned ad Gulvet.

Creutz satte sig i Sofaen. Holm kunde have skreget. Men han tog dog Frakken til Side. Holm gav sig til at vandre op og ned ad Gulvet.

Creutz sagde ikke et Muk.

„Naar min gamle Pige kommer hjem, hun er netop i Byen, lader jeg hende lave en Kop Kaffe til os. Vil De ikke drikke en Kop Kaffe med?" begyndte Holm for at opmuntre ham, han kunde ikke bekvemme sig til at indbyde ham til Middag. Og hvad vilde Johanne sige?

Han svarede ikke, Holm skottede til ham, han havde støttet Albuerne mod Knæene og Hovedet i Hænderne og sukkede stønnende, hele Ryggen og Skulderbladene gik.

Det var skam ikke morsomt det her. Holm blev ved at vandre: „Det var min Bestemmelse at søge Dem op. Hvor bor De?"

Holm anbragte sig fortrædelig i sin store Lænestol. Han kunde da i alt Fald gærne sige noget. Venligt har jeg da taget imod ham. Hvis han vil tigge, faar han ikke en Øre. Jeg har ingen Penge i Dag. Man kunde blive aldeles nervøs. Han fik Øje paa sig selv inde i Konsolspejlet:

Saa værdig med mit hvide Overskæg og det Haar, som jeg har, og elskelig . . . Mig gjorde det ikke noget, om jeg gav ham tredive Kroner, naar jeg nu faar . . . Tredive Kroner er en kolossal Sum for ham. Det er nemmere, end hvis jeg vilde rende rundt og anbefale ham . . .

I det samme stak Creutz's uhyggelige Spøgelsesfjæs frem i Spejlet, han strakte sin lange, magre Hals, og hans blanke Øjne skinnede, Munden stod ikke paa ham, men

han sagde ikke en Stavelse, han knyttede begge Hænder og løftede dem . . .

Holm vendte sig forskrækket.

„Der skulde have været tredive tusind Kroner til mig og min Søster," sagde Creutz pludselig.

„Hvad skulde der? Hvad behager?" spurgte Holm befippet. Det var dog underligt. Tredive, hørte han endnu.

„Men der var ikke. Nej." Creutz rystede jammerfuldt paa Hovedet og lo stille. „Derfor er det altsammen," sagde han. „For Fanden er løs. Sandelig." Han slog Kors for sig. Han pegede paa Holm, strakte Haanden nærmere og nærmere hen og slog Kors for ham.

„Hvad er det dog, De sidder og siger? Hvad mener De? Tag Haanden væk." Holm tjattede efter den.

Creutz lystrede og sad ret op og ned i Sofaen:

„Fader havde jo Værksted og Svende," mumlede han. „Men jeg vilde ikke den Vej. Det syntes Fader heller ikke, da jeg ikke vilde. Det var jo ogsaa ligemeget. Der var nok til mig. Ikke ogsaa?" han sad og stirrede paa Holm med aaben Mund.

„Tja—ae," sagde Holm og strøg sig uvilkaarlig over Panden, den var fugtig.

„Saa solgte Fader og satte Pengene hos Jørgensen, Svogers Fader, hvor de stod godt. Men senere, da min Svoger og Søster var gifte, og Jørgensen havde solgt sin Forretning, satte Jørgensen vores og sine i Svogers Ægeksport." Creutz foldede Hænderne. „Det var hele Ulykken." Han vred Hænderne. „Min Søster døde. Fader fik Slagtilfældet." Han græd.

„Naa, naa, naa," trøstede Holm.

„Vi fik først Brev fra Sagføreren i Esbjerg, at Statussen ikke var god, og alting var tabt, dersom vi ikke satte vores sidste femten tusinde i. Det raadede Jørgensen med til . . .

„Hvor kunde De dog anbringe Deres Penge saa letsindigt?" afbrød Holm ham.

„Nej, det var naturligvis ogsaa galt. O, Gud. Men saa kommer Svoger ind fjorten Dage efter til Jørgensen, sin Fader, og siger:

Jeg maa have tredive tusinde, eller jeg skyder mig. Nu var der ikke flere Penge. Ellers havde han faaet dem.

Jørgensen kunde ikke sige nej, skønt han hadede ham. Og Svoger skød sig. Men han døde ikke. Min Fader døde om Natten ved Chokket, da alting var mistet." Creutz sad og tørrede Taarerne ud paa Kinderne med sine snavsede Fingre.

„Hvis jeg kan tjene Dem ved at sidde og høre paa Dem, Hr. Creutz," sagde Holm nervøs, „saa i Vorherres Navn;" han flyttede sig urolig paa Stolen. „Det er jo gaaet Dem meget uheldigt."

„Fader, Fader var saa god," klynkede Creutz. „Vi levede sammen, vi var sammen Dag og Nat og gik i Kirke om Søndagen. — Han blev da begravet. — Der stod jeg. Det er haardt, skal De faa at se. Ni og fyrre Aar gammel . . ." han gemte Ansigtet i sine Hænder.

„Men min gode Mand," Holm rystede faderligt paa Hovedet, „det er aldeles forkert at slaa sin Lid til en lille Sum Penge og lægge Hænderne i Skødet . . ." han tog sig i det og fortsatte, for sig selv indvendig: det er Synd at præke, for sent er det jo.

„Jeg græder altid, naar jeg tænker paa det," hivede Creutz. „Undskyld." Og han lagde sig hulkende ind over Bordet. Holm rejste sig.

„Hvad skulde jeg gøre? Jeg solgte, hvad der var. Maden fik jeg hos vores gamle Pige, som var gift med Restauratøren, hvor De kom. Kelneren tog mig til Medhjælp for tre Kroner om Dagen.

„Aa, paa den Maade kom De der, hm," bemærkede Holm.

„Restauratøren døde det andet Aar. Jeg var der i ni Aar, saa døde Fruen, Forretningen blev solgt. Jeg er ikke i Kelnerforeningen."

„Gamle Creutz," Holm lagde sin Arm paa hans Skulder, „jeg vil give Dem tredive Kroner til Jul, jeg er jo ikke rig."

„Nej, nej, jeg ved det nok," hviskede Creutz og blinkede underfundigt og fnisede, tog Holm om Haandledet: „Men bliv ikke Kelner. Det passer ikke i vores Alder. Jeg var ikke i Kirke de ni Aar. Det passer ikke, naar man skal servere bagefter for Herrer og den Slags Damer! Jeg vilde have sagt Dem det igaar. Men De gik jo. Nu er jeg i Kirke hver Søndag. Der er lunt. Jeg hører helst Paulli . ."

Saa rejste han sig og slap sit Tag og slog ud med Haan-

den: „Jeg har stridt den gode Strid og overvundet mig selv. Nu har jeg sagt Dem det . . .“

Hans Øjne straalede vanvittigt.

„Tys, tys,“ tyssede Holm, han raabte.

„Naar Herren siger til mig paa Dommens Dag: Du besøgte mig ikke. Jo, jo, nikker jeg. Naar han siger: jeg var bedrøvet, Du trøstede mig ikke. Jo, jo, nikkede han.“ Det stod jo paa Plakaterne. Det staar paa Avisplakaterne. Alle Pengene er væk. De raaber det . . .“

„Hvor staar det? Hvem raaber det?“ Holm blev stiv af Skræk.

„Det staar paa Plakaten. Det staar paa Plakaten,“ gentog og gentog Creutz. „Saa De det ikke? Fanden er løs.“ Han fægtede og slog om sig.

Det var ikke muligt at faa andet ud af ham.

„Jeg beder ikke,“ sagde han, saa lo han, sagte først, saa højt og højere.

„Gaa dog Deres Vej, Menneske. De er jo afsindig. Sikken noget Sludder,“ skreg Holm. „Jeg skal ud. Jeg maa ud.“ Han puffede til ham. — —

Holm vidste ikke, hvordan han var bleven af med ham, han stod ene i den halvmørke Stue med Hovedet presset mod Ruden.

Hvorfor købte jeg ikke en Livsassurance hellere? — Hvad staar der paa Plakaten?

Han syntes han ikke havde noget Legeme mere. Han fandt sin Frakke i Gangen og stormede ned ad Trappen.

III.

Lygterne var tændt. Det sneede, føg. Barmhjærtige Gud, Galoscherne! dem havde han glemt. Den høje Hat havde han paa.

I Rullekælderen var Aviser. Han skraaede over. „Aftenblad“s Plakaten og „Folkets Avis“s var fra Fredag, den tredje var en Lørdags. Jeg kan da ikke gaa ned og købe.

Jeg vil skynde mig ind i Fiolstræde og gaa op til ham selv, besluttede han. Jeg har ogsaa glemt min Stok, opdagede han fortvivlet.

Han gav sig til at løbe, løb og løb. Har De arresteret

ham, tænkte han. Jeg skulde have købt en Livrente, jamrede han. Man maa se Skæbnen lige i Øjnene . . .

„Varsko! Varsko!“ Et Piskeskrald i Øret paa ham.

Gud forlade mig! han løb midt ad Gaden. Jeg gamle Mand med den høje Hat.

Dingelingeling! Sporvognen, saa han forskrækket. Uh! han værgede for sig med begge Hænder mod en Cycle, der kom. Uh! vrælede han, den kørte paa ham. Men lige forbi strøg den.

Han stod i Sikkerhed paa Fortovet, skælvende, svedende.

Havde jeg nu været død, almægtige Gud Fader! Bør jeg dø? Hvad vil Johanne sige til, jeg er væk?

Han stirrede fortvivlet paa Vognene, der kom og kom. Jeg tager mig aldrig af Dage. Ske, hvad der vil. „Chauffør, høj!“ Holm vinkede. Nej, Avtomobilet jog forbi.

Naa ja, jeg var ogsaa for varm . . . Tage en Sporvogn . . .

Men han gik, saa hurtig hans Ben kunde bære ham.

Højbroplads. Amagertorv. Videre, videre. Det var bleven bælgmørkt. Ingen kender mig . . .

Kontorchef Jespersen, opdagede han. I en Fart op ad Niels Hemmingsensgade.

Der stod ikke et Ord i „Politiken“ imorges. Jeg studerede den. Creutz er gal. Han skulde spærres inde. Han er farlig. Jeg har en Hjertefejl. Hvis det værste er sket, gaar jeg til Kontorchefen. Men jeg kommer aldrig ind i Magistraten igen . . . Han maatte staa, hans Hjerte!

Her er det. *Det* er Gadedøren. Gaa derop —?

Han gik over paa det andet Fortov.

Lys i Justitsraadens Privatlejlighed og rullet ned. Saa er han da ikke arresteret. Gud være lovet! Vrøvl og Sludder. Der gaar nogle deroppe, der bevægede sig Skygger paa Gardinet.

Holm stod paa Tæerne.

Dersom det er Politiet.

I det samme gik Gadedøren, Justitsraaden selv alene i Pelsen.

Holm samlede alt sit Mod og skraaede over Gaden. Hvor han var stor og tyk og forædt. At jeg kunde tro ham! Holm jamrede.

Justitsraaden saa sig tilbage, kendte ham, hilste, smilede:

„Fanden i Fænghullet. Hvor Godtfolk er . . . han bredte Armene ud. „Men det er jo sandt . . .“ han tog Hatten dybt af: „Maa jeg gratulere, Hr. Cancelliraad.“

„Hvad, hvabeha'r,“ stammede Holm.

„Vi har jo vore Forbindelser. Nu efter Systemskiftet. De trængte til en Titel,“ larmede Justitsraaden. „De har vel faaet Udnævnelsen. Den staar i Aftenavisen. Desværre kan jeg ikke bede Dem op. Stræng Termin. Jeg skal hen paa Frueplads. Gaar De med?“ Justitsraaden tog Holm under Armen.

„Hr. Justitsraad Sengeløse,“ sagde Holm, skønt beroligende var det at have den Arm, „hvor det dog var dejligt, jeg traf Dem. Det er den pinligste Oplevelse . . .

„Saa, saa, saasaasaa,“ han løftede Hænderne afværgende: „Det er ikke nogen meget fin Titel, men spærre gør den ikke hverken for Justitsraaden næste Gang eller Etatsen næst næste. De kommer i Avisen som forhenværende Fuldmægtig. Det lyder. Hvem dementerer? Her skal jeg op.“

„Hr. Justitsraad. De maa ikke blive vred paa mig for det, jeg vil sige, men der kom i Middags en gammel Bekendt, en forhenværende Kelner op til mig . . .“

„Hohohohoo, slap det der ud? Bommelom, min kære Cancelliraad,“ Justitsraaden dunkede ham gemytlig i Maven. „De er baade Anarkist og Socialist og en stor Demokrat. *Det* gør ikke noget. *Det* gør ikke noget. Har De ellers noget paa Sinde, saa se op. Eller send et Par Ord, naar De kommer. Min Kontortid skal De forsmaa. — Det er et konstituerende Bestyrelsesmøde for Foreningen til trængende Pebersvendes Vel. Hvis De nu ikke havde haft Moneterne eller mig til Sagfører. Hi hi. Hva?“ Han klaskede ham paa Skulderen og hilste, han besteg Stentrappen besværligt. Han forsvandt ind ad Gadedøren.

Han var da ikke nervøs. Man kunde ikke mærke, der var noget i Vejen med ham i nogen Henseende. — Er jeg nu rolig. Skulde jeg være bleven Cancelliraad? . . . Jeg er saa træt saa træt.

Holm slæbte sig hjem.

Maden havde staaet og snærret en Tid! Døren havde hun fundet aaben paa vid Gab! da hun kom; Johanne var meget vred. „Men Gud, Hr. Assistent. Hvordan er det, De ser ud i Ansigtet? som et Lagen," afbrød hun sig selv. „Mad skal De faa. Men saa skal De i Seng og have Kamillete. Her er Brev til Dem og Penge, dem har jeg kvitteret for . . ."

„Gudskelov," stønnede Holm og besvimede.

Johanne klædte ham af og puttede ham i Seng. Kamilleteen fik han slet ikke. Hun var inde hos ham flere Gange i Løbet af Aftenen, men han sov som en Sten. Saa hentede hun ikke Doktor. Hun var ogsaa oppe om Natten.

„God Morgen, Hr. Cancelliraad." Holm vaagnede. Johanne stod foran hans Seng med Tevand og Brød og „Politiken" paa en Bakke, og hun nejede. „Nu har De sovet godt. Nu er den elleve. Og nu er De rask. Jeg blev Gud straffe mig saa forskrækket. Her staar det paa Tryk:

Forhenværende Fuldmægtig i Magistraten, Jens Holm, er bleven udnævnt til Cancelliraad, han har gjort sig fortjent ved sin aarelange værdifulde Tjeneste," læste hun.

Cancelliraaden rørte sig ikke og sagde ikke noget.

Det sagde han jo ogsaa, han Justitsraaden, i Gaar, huskede han. Jeg vilde have faaet min Afsked paa graat Papir, dersom jeg ikke havde taget den. Han vendte sig i Sengen og satte sig op. Narrestreger, tænkte han. „Nu er jeg Cancelliraad, Johanne. Igaar var her en lille gal Mand, han sagde, jeg var til . . ." han kunde ikke faa sig til at sige: til Ladegaarden. „De saa ham ikke. Jo, han var her jo ogsaa igaar."

„Til Lykke," sagde Johanne.

Holm gned Øjnene.

„Den forbandede Smudspresse," sagde han. „Creutz havde nær slaaet mig ihjæl igaar. Men intet er saa lykkeligt som efter overstandne Lidelser at mindes, hvad man har gennemgaaet." Men en overlegen Natur er jeg, tænkte han, og han skal have de tredive Kroner alligevel.

„Johanne, nu gælder det om at finde gamle Creutz."

„Den væmmelige gamle, gule Stodder," sagde Johanne.

INDHOLD

Side

KNALD ELLER FALD. Af *Palle Rosenkrantz* 7
DA ALTERLYSENE SLUKNED. Af *Thomas Krag* 23
MARIE FANTIN. Af *Karin Michaëlis* . . 35
DEN TRAADLØSE SYMASKINE. Af *Axel Breidahl* 46
SUZANNAH FLORINS COTILLON. Af *Otto Rung* 59
TRAGIKERENS JUL. Af Skuespiller *Holger Rasmussen* 78
DEN DØDE MAND. Af *Carl Muusmann* 85
AMERIKANERINDEN. Af *Steen Drewsen* 96
PETER LOMS SELVMORD. Af *Albert Gnudtzmann* 103
DEN BERØMTE FUS'S SØN. Af *A. H. Kohl* 120
UÆGTE. Af *Otto Larssen* 133
DEN SMUDSPRESSE! Af *Chr. Engelstoft* 148

J. COHENS BOGTRYKKERIER
(GEORG A. BACH).
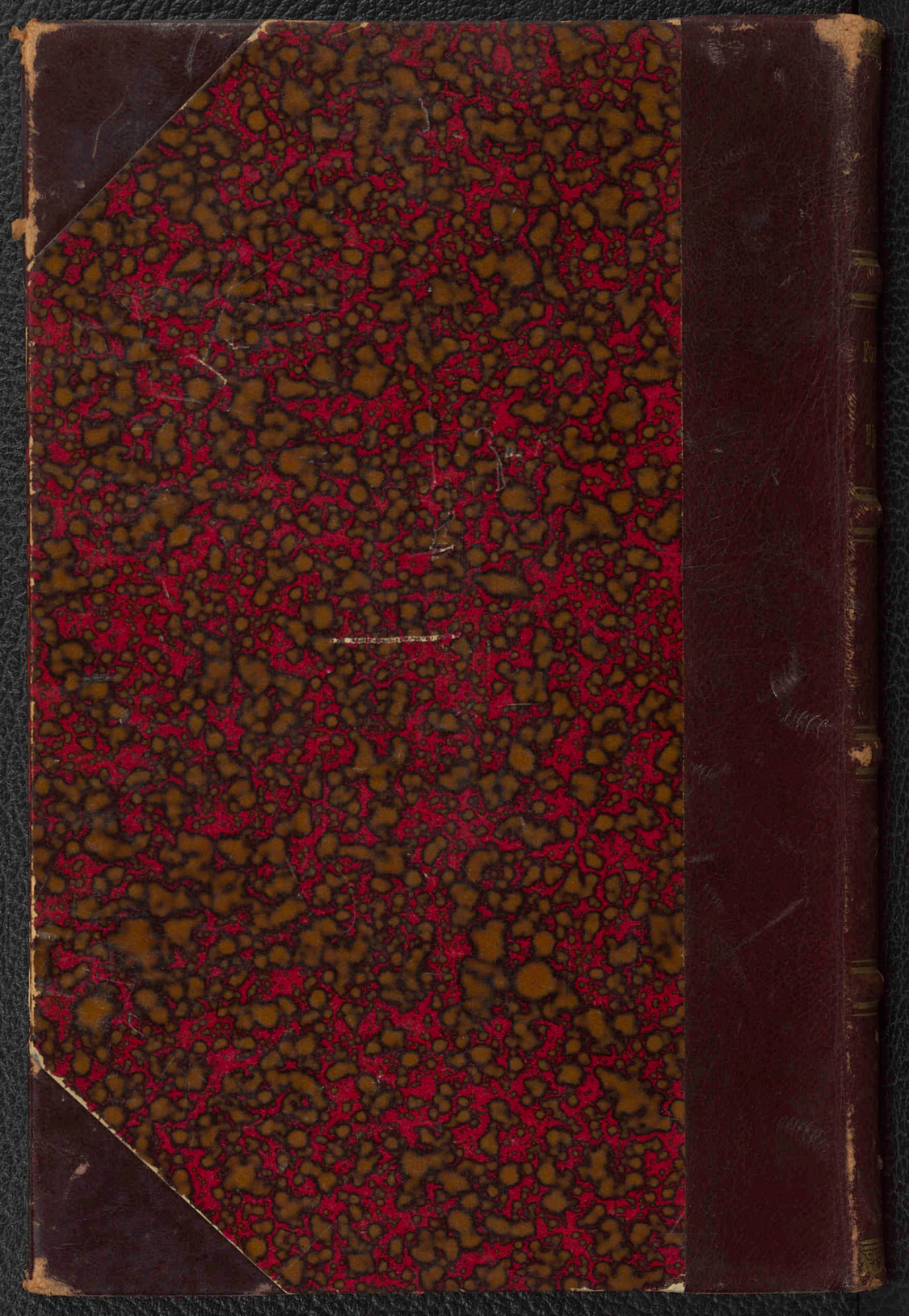
JAKOB SADEN